

Luyện Luyện Nguyệt Nha Loan

Contents

Luyện Luyện Nguyệt Nha Loan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	37
6. Chương 6	47
7. Chương 7	57
8. Chương 8	64
9. Chương 9	72
10. Chương 10	82

Luyện Luyện Nguyệt Nha Loan

Giới thiệu

Edit: Hồng Vũ Thể loại: Cổ trang, nhất công nhất thụ, ngược, HE. Ngay từ khi mới sinh ra thì Ngân Nguyệt Nha đã được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-luyen-nguyet-nha-loan>

1. Chương 1

Một mỗi.

Vì sao một mỗi lúc này lại dâng lên, gió thu tiêu điều thổi tới từng đợt mát lạnh, vậy mà da thịt dưới quần áo lại cảm nhận được gió thu rét đến tận xương.

Vì sao tình nhân từng yêu nhau hiện tại lại có thể lãnh khốc đến như vậy, ngay cả khi bọn họ đến nông nỗi này, hắn vẫn hi vọng người nọ có thể đến tiễn đưa.

Thời gian qua đi càng chậm, hắn đau thương nhìn về phía xa xa, yêu cầu của hắn cũng không có lớn lao, vì sao Nhan Nghĩa Thịnh vẫn thủy chung không xuất hiện? Xa xa xuất hiện bóng người nhỏ bé, tim hắn đập thoảng chốc nhanh hơn, nhưng lập tức lại thất vọng chậm lại.

Có người tới, nhưng không phải là người mà hấn chờ đợi!

Một cô nương tuổi thanh xuân thở hổn hển chạy đến, gương mặt lấm tấm mồ hôi, trong tay cầm theo một cái túi, thở không ra hơi hướng hấn chạy đến, một bên lớn tiếng gọi tên hấn.

“Nguyệt Nha, đây là ta lấy từ nương, ngươi mang theo ăn đi”

Cô nương đến mặc dù không xinh đẹp nhưng nụ cười trên mặt lại thập phần thân thiết, Ngân Nguyệt Nha lộ ra nụ cười ấm đậm, ngay cả cười thê lương như thế, vẫn khiến ngực kẻ khác cứng lại.

Hấn dung mạo mỹ lệ, so với nữ nhân còn đẹp hơn mười phần, nhưng lại là đứa trẻ bị vứt bỏ, được một người tốt bụng ở Nhan gia thôn nuôi dưỡng.

Nhưng hấn mệnh khổ, do gương mặt xinh đẹp quốc sắc thiên hương, khi mười tuổi liền đã xinh đẹp động nhân, vì vậy chịu nhiều đau khổ, không muốn người ta thấy được những giọt lệ chua xót, hấn chỉ biết quay lưng mà khóc (aka khóc thầm ==)

Trước kia, còn có một cánh tay vững chắc cho hấn dựa vào, hiện tại người đó đã muốn đẩy hấn ra, miệt thị hấn thậm chí xem hấn như loại cặn bã dơ bẩn.

“Nhan thiếu gia nói đợi lát nữa hấn sẽ đến”

Nói một đằng, nghĩ một nẻo, chỉ cần liếc mắt nhìn đã biết là nàng nói dối. Ngân Nguyệt Nha vờ như không biết, trấn định tinh thần, khẽ mỉm cười nói: “không quan hệ, thời gian đã trễ, ta nên xuất phát”

“Chờ một lát nữa đi”

Dù có đợi đi nữa,... Cũng không được gì, Ngân Nguyệt Nha trong lòng biết vậy, cảm giác chua xót dần dâng lên, ê ẩm sấp sấp, ngăn chặn cảm giác khó chịu ở hầu kết.

Là do Nhan Nghĩa Thịnh tin lời người trong thôn sao? Xem hấn là kẻ thấp hèn, không bao giờ... chú ý, quan tâm hấn sao?

Lâm Nhu Thái đem bao quần áo toàn bộ giao cho Ngân Nguyệt Nha, bên trong nặng trĩu, tất cả chỉ là chút đồ ăn, đồ vật bình thường này nọ nhưng lại càng có thể thấy được dụng tâm của nàng.

Ngân Nguyệt Nha hốc mắt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Ngươi mau về đi, vạn nhất bị mẹ ngươi phát hiện ngươi lấy thứ này cho ta, nàng nhất định sẽ tức giận”

Hấn biết thanh danh của mình trong thôn không tốt, thậm chí có thể dùng từ “thối” để hình dung, cái này

cũng là vì sao mẫu thân nàng không cho nàng và hấn kết giao, chỉ vì nếu cùng hấn lui tới, nhất định sẽ bị người khác nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, nói không chừng sau lưng, sẽ bị nói những lời lẽ khó nghe

“Mẹ ta đang ngủ, nàng không biết”

Nhu Thái the lười, bộ dạng này xinh đẹp khả ái, làm cho tâm tình Nguyệt Nha vui xuống, cũng không khỏi nở nụ cười. Gió càng mạnh, nhưng không có lấy một tia thân ảnh của người kia, Ngân Nguyệt Nha cắn răng, rõ ràng trong hốc mắt đã tích đầy nước mắt, nhưng hấn lại không muốn khiến nó chảy xuống

Hấn nói khẽ: “Ta phải đi”

“Nếu người không muốn, thì ở lại đi. Kỳ thật người không nhất định phải đi, những lời đồn đãi kia để ngoài tai là tốt rồi.”

Những lời Lâm Nhu thái khuyên giải hấn, đã nói qua nhiều lần, nhưng rời đi nơi này là lựa chọn nản lòng toái chí của hấn.

“Đây là cơ hội tốt để tìm được cha mẹ ta, có lẽ ngoại nhân kia nói đúng, ta muốn tìm kiếm thân thể của mình”

Một đứa trẻ bị bỏ rơi lớn dần sau 18 năm, một vị khách ngoại lai đến Nhan gia thôn, nói bộ dạng hấn với bá mẫu người kia rất giống, lòng của hấn chấn động, đối phương còn nói 18 năm trước, nhà có một đứa nhỏ bị mang đi, cùng tuổi của hấn, trải qua có chút tương xứng. Cuối cùng lên tiếng hỏi địa phương, hiện tại duy nhất có thể làm, chính là tìm được thân nhân của hấn.

“Vậy người phải cẩn thận”

Lâm Nhu Thái phát phát tay, nhưng Ngân Nguyệt Nha không cách nào tiêu sái như thế, lòng của hấn vỡ nát, hơn nữa việc này cũng là tiền đồ mờ mịt.

Hấn chưa bao giờ rời xa thôn, càng không biết đối phương có phải là cha mẹ ruột của hấn hay không, có lẽ tất cả không phải là sự thật, chỉ là vận mệnh cho hấn một hồi phi thường ác liệt vui đùa mà thôi.

Cũng giống như cùng người kia yêu mến nhau, ngọt ngào như vậy, rung động, làm cho hấn đánh cược tất cả, nhưng rồi lại tan nát cõi lòng rơi vào thảm cảnh hai bàn tay trắng.

“Ta... Ta đi đây”

Ngay cả đây là vận mệnh đang đùa cợt hấn, nhưng ít nhất có thể làm cho hấn thuyết phục chính mình lấy một cái cố, thuyết phục chính mình dứt bỏ chỗ này, không mộng tưởng trèo cao, rồi sau đó ánh mắt lại không ngừng dõi theo nam nhân cao quý ấy.

Hắn biết Nhan Nghĩa Thịnh không có khả năng coi trọng hắn, yêu thương hắn, khi mà chính hắn tấm thân dơ bẩn không thuần khiết, nhưng hắn vẫn là tham luyến nhiệt độ cơ thể người kia, hy vọng người kia ôm chặt lấy mình, yêu quý hắn, yêu thương hắn, cho dù hết thấy chỉ là ảo mộng, hắn vẫn vui vẻ chịu đựng.

Chính là nếu biết rõ chỉ là ảo mộng, cũng hiểu được cuối cùng cũng phải thức tỉnh, hết thấy chung quy cũng là hư không, chẳng còn lại chút dấu vết gì, cũn không thấy người kia một tia lưu luyến.

“Ta... Hắn là...Hắn là muốn đi”

Nói nhiều lần chính mình hắn là muốn đi, nhưng ánh mắt hắn lại nhìn về phía thôn xóm xa xa, một trận gió lên, cát vàng nổi lên cuộn cuộn, lại không có một bóng người nào, lòng của hắn như bị cắt nát, cố gắng tìm kiếm

Người kia sẽ không tới!

Nhận thức này như một giọt nước chậm rãi thấm vào tận vào chỗ sâu trong đáy lòng hắn, tụ thành một bãi nước đọng vô cùng chua xót, đó là hắn vì người kia mà rơi lệ, lệ rơi xuống, chẳng những... không khô cạn, mà nguyên bản lại chứa một tia kỳ vọng cũng trở thành tuyệt vọng cô đơn. *(nôm na là nước mắt chảy ngược)*

Hắn rảo bước về phía trước, cước bộ rất chậm, thực chần chờ, lại vẫn là đi về phía trước, trừ bỏ đi về phía trước, hắn đã không còn có con đường thứ hai có thể đi.

Hốc mắt một trận chua xót, chuỗi nước mắt ẩm áp chảy ròng xuống, ướt đầm hai gò má, chảy qua cổ.

Hắn không dám quay đầu lại, sợ rằng quay lại chỉ có cát vàng bay đầy trời, một mình bóng dáng cô độc, lại còn làm cho người khác đau lòng.

Lâm Nhu Thái đứng trên triền núi cao, nhìn bóng lưng hắn từ phía xa, vừa rồi lời nói ngoài miệng còn lo lắng không thôi, hiện tại khóe miệng chính là chậm rãi gợn lên, loan thành một vòng cung xinh đẹp, rồi trở thành một nụ cười âm hiểm.

~~~~~
“Ha ha ha ha!”

“Nương, vui đến như vậy sao?”

Tuổi tác đã ngoài 40, lại như cũ phong vận vẫn còn, gương mặt xinh đẹp mang ý cười, một bên ánh mắt bướng bỉnh, tiểu cô nương ánh mắt tràn đầy sinh khí, bởi vì thời tiết nóng bức, trong tay nàng cầm quạt hương bồ, một bên quạt gió, vừa cười nói đả kích hắn.

“Buồn cười, đương nhiên buồn cười.”

“Này tuyệt không buồn cười.”

Ngân Nguyệt Nha cá tính vốn ôn hòa, nhưng vì Triệu Thất Xảo quả thật cười quá mức khoa trương, làm cho hắn khó kiềm chế tâm tình, cũng thay đổi sắc mặt, thấy thế, Triệu Thất Xảo lại nhin không được càng lớn tiếng bật cười.

“Nhà người trước kia rất cuộc có cách bờ sông xa lắm không, nói chuyện người đi xách nước, nói nửa ngày cũng chưa có nói đến chuyện nước, chỉ nghe chút con sóc, con chuột, con thỏ,... Chính là không có chuyện nước nào cả.”

“Cho nên mới bảo người hãy chậm rãi nghe ta nói”

“Người nói hai canh giờ, ta nghe buồn ngủ muốn chết. Hà Hoa, kể chuyện mới mẻ, thú vị cho tân thiếu gia gột rửa lỗ tai.”

“Vâng, phu nhân.”

Tỳ nữ gọi tên Hà Hoa nở nụ cười, nàng lan tâm huệ chất, là thị nữ Triệu Thất xảo xem trọng nhất, mười tám tuổi, cũng đã đến tuổi hôn phối, nhưng bởi vì Triệu Thất Xảo đối đãi với người khác rất tốt cho nên hơn phân nửa người làm ở Triệu gia đều thích ở lại làm việc cho nàng, mà Triệu Thất xảo cũng bởi vì xem Hà Hoa thông minh như tri kỷ, không để cho Hà Hoa dễ dàng gả đi.

Ngay cả trên danh nghĩa là tỳ nữ của nàng, nhưng ở Triệu gia, người nào cũng biết Hà Hoa tựa như nữ nhi tâm can của phu nhân, mà Hà Hoa lại là một tri kỷ tinh tế, dường như thật sự là nữ nhi của Triệu Thất xảo.

“Tân thiếu gia, ngài đã nghe qua tam cười lưu tình chưa?”

“Cái gì là tam cười lưu tình?”

Ngân Nguyệt Nha lộ ra vẻ mặt mờ mịt, làm hại Triệu Thất Xảo cười ha hả, khiến cho đạon thoại không đủ thương người ngược lại tràn đầy vui vẻ và khoái hoạt.

“Hà Hoa, ta đã nói tân thiếu gia của người đại đột cùng trư giống nhau, nhất định chẳng biết gì đâu. Người đem chuyện xưa “tam cười lưu tình” nói cho hắn nghe, nói được đặc sắc, xướng nghe tốt, ta liền thưởng bạc cho người”

“Vâng, phu nhân”

Hà Hoa hát rất tốt, thanh âm ngọt, hát lên tiếng khúc, tuyệt đẹp động lòng người, Ngân Nguyệt Nha chưa bao giờ được nghe hí khúc hay như vậy, nghe được đại tài tử vì Thu Hương tam cười lưu tình mà bán mình làm nô, nhin không được hỏi:

“ Rời sao nữa, rời sao nữa?”

Hắn vội vã muốn nghe chuyện xưa, muốn nghe chuyện đại tài tử cam tâm tình nguyện bán mình làm nô tài, làm thư đồng cho thiếu gia, về sau có được gặp gỡ Thu Hương?

Triệu Thất Xảo lại nở nụ cười: “Xem ngươi thật như hầu tử, còn tưởng rằng ngươi là hầu tử vội vã nhập động phòng a”

Triệu thất Xảo như vậy nở nụ cười, tỷ nữ bên cạnh cũng hì hì cười theo, Ngân Nguyệt Nha vừa giận vừa vội, người mẹ mới nhận gần đây, cái gì cũng tốt, chính là yêu cười, thiên hạ đại chuyện cũng có thể có thể cười, cùng nàng nói chuyện như không còn một chút nhẫn nại, tuyệt đối sẽ tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, hẳn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người yêu cười đến như vậy.

Lúc trước, sau khi hắn nghe tin đồn, chỉ mang theo mấy văn tiền rời khỏi Nhan gia thôn, một đường đi đến, theo như lời người trong thôn nói, trong thôn căn bản không có người nào 18 năm trước mất đi đứa nhỏ, xem ra vị khách ngoại lai kia nhất định là nhớ nhầm địa phương.

Nhưng khi đó, trên người hắn đã muốn không còn đồng nào, cùng đường mạt lộ, lại gặp phải trời đông rét lạnh, thiếu chút nữa chết còng bên ngoài. Hắn ăn xin mấy ngày, đến Đại Thành, rốt cuộc khó nhin được cơ khát, té xỉu trước cửa đại môn nhà giàu.

Đại môn đồ thẩm đó cũng chính là phủ của Triệu Thất Xảo, khéo léo thay con của nàng mười mấy năm trước bị người ta ôm đi, đến nay vẫn không có tin tức. Sau đó Ngân Nguyệt Nha tỉnh lại, nói lại cảnh ngộ của mình, Triệu Thất Xảo nhíu mày hỏi: “ Ngươi là kẻ lừa gạt à?”

“Đương...đương nhiên không phải”

Hắn hoảng hốt nói ra thân thế, tự mình nói đến cảnh đời bi thảm, tự thấy xót xa không tìm được nước mắt. Triệu thất Xảo sai người đi dò xét hư thật trong lời nói của hắn, xác nhận không có sai lầm mới nhận thức hắn là nhi tử.

Cho nên Triệu Thất Xảo thỉnh thoảng trêu đùa gọi hắn là “Tân thiếu gia”.

Sau này tỷ nữ, người hầu có khi cũng sẽ gọi hắn là tân thiếu gia, bởi vì hắn là nhi tử mà Triệu Thất Xảo đã thừa nhận, cũng là tân thiếu gia của nhà này.

Nhưng theo kiểu xưng hô dí dỏm này, cũng có thể thấy được phong cách xử sự danh gia vọng tộc của Triệu Thất Xảo. Triệu Thất Xảo mặc dù là quả phụ, nhưng nàng cũng không vì mất đi tướng công mà trải qua

những ngày thê lương, giống như nhân sinh mất đi ý nghĩa.

Ngược lại, nàng thường hay nói cười như châu, cũng là một người hào phóng, cho nên phụ cận vừa nghe Triệu gia thiếu tô tử nhất định chen lấn vỡ đầu cũng muốn được vào làm.

Mà ngay cả Ngân Nguyệt Nha khi đó vừa tới cũng lo sợ bất an, lúc nhỏ được người thu dưỡng, bộ dáng tự ti dè dặt, bị Triệu thất Xảo nói vài câu truyện cười liền xem nhẹ quá khứ. Những thứ đó tựa như tuyết gặp hoả, dần dần hoà tan, hẳn bây giờ có lẽ còn có dáng dấp của một đại thiếu gia.

Tuy là Triệu Thất Xảo đối với hắn hảo tốt, nhưng cũng không quá mức sủng hắn. Hà Hoa hát đến đây, hắn vội vã muốn nghe tiếp, Triệu Thất Xảo liền che miệng nở nụ cười, ngữ khí nghiêm chỉnh thúc giục hắn đi học bài.

“Được rồi, ngày mai sẽ lại bảo Hà Hoa hát cho người nghe. Hà Hoa, đi hầu hạ thiếu gia đọc sách.”

Hà Hoa quay sang hắn mỉm cười nói: “ Tân thiếu gia, chúng ta đến thư phòng thôi.”

Ngân Nguyệt Nha sắc mặt liền lập tức suy sụp quá nửa, đây là phiền muộn lớn nhất của hắn gần đây, chính là phu tử trong thư phòng kia, tuy là không có già nhưng lại nói dai lại nói dài, đã vậy lại cực kỳ nghiêm khắc. Hắn vừa đọc mấy chữ thôi, thế mà đã bị mắng đến “cầu huyết lâm đầu”, nói hắn thật tồi tệ.

Hà Hoa là thư đồng hầu hạ bên cạnh, phu tử lại khinh thường dạy nữ tử, nói cái gì Khổng lão phu tử nói nữ tử cùng tiểu nhân khó dưỡng, hẳn là ánh mắt cũng sẽ không liếc đến Hà Hoa.

Nhưng thực ra, hắn lại cảm thấy Hà Hoa vậy mà tốt hơn hắn nhiều lắm, lý do học được tốt hơn, đại khái là vì phu tử không mắng nàng, cũng sẽ không để ý đến nàng, cho nên ngược lại có thể yên tĩnh mà học.

“Hà Hoa, là ta thiên tư bất hảo? Ta học thực kém a, phu tử lúc nào cũng chửi ầm lên, xem ra là ta quá ngốc.”

Ngân Nguyệt Nha liền hối hận khi nghe được Hà Hoa vèo một tiếng bật cười, nàng che miệng khẽ cười: “Phu nhân nói người sẽ giảng như vậy, còn nói không biết người có thể chịu được bao lâu.”

“Nương nói như vậy...” Ngân Nguyệt Nha một trận xấu hổ, nghĩ không ra nương cũng đã dự liệu được bộ dáng vô dụng của mình.

“Phu tử kia là người tính tình xấu nhất trong thôn, nhưng cũng là người có học vấn tốt nhất a, phu nhân nói phu tử đó mặt ác tâm thiện, người đối hắn cười nhiều một chút, tâm tình hắn sẽ biến hảo.”

Ngân Nguyệt Nha không tin: “ Nào có loại sự tình này?”

“Đương nhiên là có, cười là phúc thần, khóc là suy thần. Ngài cười nhiều một chút, không chừng phu tử sẽ đổi tính.”

Mới nói cũng đã đến thư phòng, tuy rằng Triệu Thất Xảo đối với thương vụ hiểu biết không nhiều lắm, nhưng nàng là địa chủ lớn nhất vùng phụ cận, chỉ một năm mà địa tô thu vào thập phần kinh ngạc, vì vậy mới đòi hỏi Ngân Nguyệt Nha phải biết chút chữ nghĩa, hội xem khế đất, để ngừa mắc mưu bị lừa.

Vào thư phòng, phu tử đã nghiêm mặt bày thế trận sẵn sàng đón địch, thấy bọn họ liền là một trận trách móc, từ ngữ sắc bén.

“Đã giờ nào rồi, đến cùng hiểu hay không tôn sư trọng đạo! Các người nên ở đây trước khi ta tới.”

Một trận lời nói không thoải mái hướng Ngân Nguyệt Nha đang hứng mũi chịu sào, Ngân Nguyệt Nha rút lui thân mình, Hà Hoa nhếch miệng tựa hồ muốn bật cười, nàng ở phía sau chọc chọc hắc hắc nói nhỏ: “Tân thiếu gia, người chỉ cần cười một cái thôi.”

Cười?

Lúc này mà còn cười được, còn không bị phu tử mắng đến phát khóc sao, hắc hắc đang muốn quay lại trừng Hà Hoa một cái nào ngờ ngón tay Hà Hoa tinh quái chọc ngay huyệt cười mẫn cảm của hắc hắc, hắc hắc không phải cố ý nhưng mà hắc hắc ngay tại chỗ ừng ực bật cười.

Cười xuất ra lập tức biết muốn thăm, phu tử nghiêm khắc nhất định đem hắc hắc mắng đến cầu huyết lâm đầu. Hắc hắc cả người mồ hôi lạnh, ngẩng đầu, đang chuẩn bị nghe phu tử quở trách, nào ngờ phu tử trừng mắt nhìn hắc hắc, trán hắc hắc đã đầy mồ hôi, nhãn thần phu tử hảo quái a, giống như tà ma nhập thân, hoặc là nên nói bị trúng tà hai mắt trừng lớn, nhãn thần như muốn ở trên người hắc hắc xuất đến.

Thấy thế, tâm hắc hắc lạnh nửa chừng.

Hà Hoa thấy thế, ở phía sau cười trộm, hắc buồn bực mặt đỏ rần. Nàng gặp phải việc này, còn ở phía sau cười cái gì mà cười, chờ một lát nếu phu tử tâm tình ác liệt, hai người bọn họ ở thư phòng cũng khó trốn một kiếp.

“Phu, phu tử, vừa rồi ta không phải cố ý cười.”

Hắc hắc nói không được tự nhiên giải thích hành động vừa rồi, ngược lại là ấp a ấp úng, khuôn mặt lại càng trắng đỏ, ngay cả môi cũng như son đồng dạng đỏ tươi, phu tử ánh mắt trừng hắc hắc không thay đổi, nhưng đồng tử hết thấy mở ra (aka nhìn muốn lòi con mắt =)))

Hắc hắc lại càng hoảng, muốn nói gì đó, nhưng lại hé mở cánh môi hồng nhạt, cái gì cũng nói không được, khuôn mặt hết thấy trắng hồng, trên trán mồ hôi chảy xuống liên tục.

“Hữu mĩ nhất nhân, uyển như thanh dương, nghiêng tư xảo tiếu, hòa mị tâm tràng.”

“Cái...cái gì?”

Hắn nghe không hiểu lắm ý của phu tử, vẫn còn một phen sửng sốt, nhưng ít nhất cũng thượng qua mấy đường khoá, thêm nữa chữ nghĩa vừa thiển, hắn ngây ngốc một chút, lập tức minh bạch phu tử đang giảng chính là tuyệt thế mĩ nhân trong thơ.

“Phu tử là đang nói ta sao?”

Phu tử thoáng chốc ở trước mặt hắn hốt nhiên đỏ mặt đứng dậy quay mặt đi, khụ vài tiếng, thanh âm nhu hoà không ít: “Mau ngồi xuống, hôm nay còn phải học tự mới.”

Hà Hoa ở phía sau che miệng cười, hắn hoảng hốt nhìn về phía nàng, Hà Hoa cười nhạo nói: “Tân thiếu gia, bộ dạng chính mình thật tốt xem sao? Bọn tỳ nữ đều nói bộ dạng của ngài so với các nàng hảo xem, ai cùng ngài đi ra, tình nhân của nàng liền chỉ biết đứng nhìn ngây ngẩn cả người, trở về liền giống như bệnh tương tư, cho nên ai cũng không muốn cùng ngài đứng chung một chỗ.”

“Thế nào...có chuyện này?”

Đều là nói đến, ở bên người hắn đều là nam phó, không có nữ tỳ, nhưng những nữ tỳ này chỉ cần hắn quay đầu, là ngay sau lưng hắn vụng trộm nói nhỏ, hắn ngay từ đầu còn tưởng rằng là do chính mình thiếu gia bất hảo, sợ hãi rụt rè, nghĩ không ra là vì diện mạo của hắn.

“Tân thiếu gia, người nếu như là cô nương mà nói, bảo đảm bà mối đã sớm đập tung cửa, thế gia công tử Đại Thành nên vì chiếm được người mà ẩu đả lẫn nhau.”

“Đừng nói hàm hồ”

“Mới không phải nói vậy, người tái với phu tử cười một cái, cam đoan phu tử liền choáng váng đầu”

“Mới sẽ không đâu, căn bản gương mặt này sẽ không mang đến cho ta chuyện tốt đẹp” (chẹp, sai lầm, hồng nhan bạc triệu đó em =)))

Hắn thanh âm giương cao chút, Hà Hoa lại bật cười: “Làm sao lại không tốt! Ngài chỉ cần một mình ra ngoài, nam nhân đều nhìn không chuyển mắt. Nếu ngài là nữ nhân, ta cam đoan Đường Bá Hổ sẽ không nhìn Thu Hương, mà là nhìn ngài.”

Hắn buồn chán nàng nói mê một đống, nhưng tim lại loạn khiêu. Tại kia nhà gỗ cũ nát, ngoài phòng mưa dầm kéo dài, hắn run rẩy hai tay cởi quần áo, nam tử khôi ngô anh tuấn trước mặt hắn đứng thẳng bất động, lập tức nắm giữ cổ tay gầy yếu run rẩy, sau đó hôn hắn.

Hắn cả đời này chưa từng cảm thấy hạnh phúc như thế, hắn nguyên bản cho rằng Nhan Nghĩa Thịnh đối với hắn hoàn toàn không có cảm giác, hắn chỉ là ôm ấp hy vọng được ăn cả ngã về không, hy vọng ít nhất có thể đem lần đầu tiên của chính mình hiến cho người trong long thể mà thôi – ngay cả là bị người trong thôn xem như không đáng một đồng.

Nhan Nghĩa Thịnh khi đó nhân thần cực nóng, nhìn thấy vẻ mặt người kia sẽ làm hắn đỏ mặt không thôi, giống như chính mình cùng người kia ái mộ là chuyện bình thường (==, không hiểu câu này lắm, ai biết giúp dùm ta ><)

Thế nhưng về sau Nhan Nghĩa Thịnh liền tránh không gặp mặt, lời đồn của người trong thôn truyền càng lúc càng khó nghe, dường như kiểm soát hắn ngày càng nghiêm ngặt, đừng nói chi là an ủi hắn, cử chỉ ngày càng không giống một người cha nên có.

Hắn thất thần một hồi, những ngày đó đều đã cách xa, hắn hiện tại có cuộc sống mới, hắn không hồi tưởng lại những ngày đó, càng không nên nhớ tới Nhan Nghĩa Thịnh cùng hắn đây đưa.

“Đừng huyền thuyên nữa, hảo hảo nghe phu tử giảng đi.”

Hắn huấn Hà Hoa một trận, Hà Hoa đáng yêu thè lưỡi, ghé đầu hướng sang ánh khê nói: “ Tân thiếu gia ngày càng có thiếu gia phong thái a.”

“Người này cô nương tinh ranh, muốn ta niết người sao?”

Hà Hoa thiếu chút nữa bật cười, nàng vội vàng lắc đầu, thu cổ về: “Phu tử đang trừng ta, nhất định là do ta cùng ngài nói quá nhiều mới làm phu tử mất hứng.”

“Hảo hảo học.”

Hắn lại trừng mắt liếc nàng một cái, nàng mới thu hồi vẻ mặt cười, nhưng là nàng biểu tình chăm chú, làm cho Ngân Nguyệt Nha biết, được đi học chữ nghĩa đối với Hà Hoa mà nói là một phi thường sự kiện.

Hà Hoa trước có lén lấy thư, một mình đốt đèn dầu xem, nhất định là Triệu Thất Xảo biết được nàng muốn học tự, cho nên mới mỹ danh bảo nàng làm thư đồng bởi mình học, thật ra Triệu Thất Xảo so với người khác hiểu được Hà Hoa tâm sự.

“Mẫu thân thật là một người tốt.”

Hà Hoa chuyện gì cũng mỉm cười, nhưng chỉ khi nhắc tới Triệu Thất Xảo, ánh mắt phi thường đứng đắn, ngay cả ngữ khí cũng nghiêm túc, gật đầu, dường như lời nói hiện tại liền là đích xác chân lí.

“Đúng vậy, phu nhân là người tốt nhất, người tốt nhất trên đời.”

2. Chương 2

Ngày từng ngày trôi qua, học nửa năm, văn tự nhận được không sai biệt lắm. Triệu Thắt xảo văn giống như trước, một dạng nói cười. Hôm nay là ngày cuối xuân, lại có tiết nóng của mùa hè dần tới, Triệu Thắt Xảo phe phẩy cây quạt nói: “Đúng rồi, người nói trước kia người ở thôn trang nơi nào a?”

“Chính là tiểu thôn theo lối rẽ mười dặm hoàng thổ.”

“Người nói nơi đó phong cảnh hảo tốt, khí hậu so với nơi đây mát mẻ, phải không?”

“Đúng vậy.”

Thành trung tuy là phồn hoa náo nhiệt nhưng khí hậu chính là có chút nóng. Vừa mới cuối xuân đầu hạ, Nguyệt Nha bởi vì nóng bức mà thân tình đầy mồ hôi, động cũng đổ mồ hôi, mà không động cũng đổ mồ hôi, liền nghĩ chỉ là ngồi một chỗ cũng là cảm thấy nóng bức người, hắn còn không quá thích ứng với thời tiết như vậy.

“Chúng ta liền đến nơi người ở trước kia nghỉ mát đi, Hà Hoa, chuẩn bị vài thứ, chúng ta đi ra ngoài chơi, đại khái trụ mười ngày nửa tháng rồi về.”

Ngân Nguyệt Nha hoảng sợ: “Nương, nơi nọ là cái tiểu địa phương. Thực sự cái gì cũng không có.”

“Cái gì cũng không có mới tốt ngoạn a. Người không phải nói trước kia nhà người ở ven sông sao? Vậy càng hảo, chúng ta có thể cùng đi bờ sông chơi.”

“Nhưng mà... Nhưng mà...”

Hắn nói không nên lời thanh danh chính mình trước kia có bao nhiêu hư hỏng, phải ở trước mặt Triệu Thắt Xảo nói, thật sự không có cách nào thành thật. Hắn không muốn để nương biết đi phương hắn ở trước kia đối với hắn bịa ra bao lời đồn nhảm, lại càng không muốn quay về nơi đó, sợ gặp phải Nhan Nghĩa Thịnh, làm sao bây giờ?

Nghĩ tới khuôn mặt tuần tú của Nhan Nghĩa Thịnh, có khi đêm mộng lại quay về, còn có thể làm cho hắn đau lòng mà tỉnh lại.

Muốn quên hắn, nhưng còn nhớ rõ mình ở phá phòng khi đó được hắn gắt gao ôm ấp trong nhiệt độ cơ thể, còn nhớ rõ lần đầu thông khổ tốt cùng, thể nhưng bộ phận trong cơ thể bao bọc lấy Nhan Nghĩa Thịnh khi đó, nghĩ đến ngực tràn đầy hạnh phúc, làm cho hắn cảm thấy những bất hạnh đó hắn đều có thể chịu được.

Chỉ là hấn không nghĩ tới bất hạnh lớn nhất là Nhan Nghĩa Thịnh không bao giờ nữa từng liếc nhìn hấn một cái. Cho dù ở dọc đường ngẫu nhiên gặp, Nhan Nghĩa Thịnh cũng là hoàn toàn tránh đi, đóng chặt môi đi qua, chỉ để lại hấn đứng tại chỗ, muốn kêu tên Nhan Nghĩa Thịnh nhưng lời nói lại nghẹn ngào ở cổ họng. Lệ ngân ở hốc mắt, cái gì cũng nói không được.

Mà dương phụ từ ngày đó càng thêm kỳ quái. Tra hỏi hấn có hay không cùng Nhan Nghĩa Thịnh liếc mắt đưa tình? Hoặc là cùng Nhan Nghĩa Thịnh phát sinh quan hệ.

Hấn không dám nói chuyện ở phá phòng, thế nhưng dương phụ bắt hấn nhốt trong phòng, không cho hấn ra ngoài, ban ngày là giam cầm hấn có thể chịu được, nhưng đêm xuống là làm những chuyện...

“Không bằng quyết định vậy, nói đi là đi, ta xem **chọn ngày không bằng đường đột**. Liên ngày hôm nay đi.” (nguyên văn là: tuyển nhật bất như chàng nhật ><”)

Thanh âm Triệu Thất Xảo làm bừng tỉnh suy tư của hấn, nàng hô gọi hạ nhân, yếu nhân cầm đồ nữ trang, chuẩn bị đi tiểu thôn nghỉ mát, tỳ nữ được tuyển chọn tỏ ra đặc biệt hưng phấn, nói đến muốn đi chơi, ai lại không vui vẻ?

Cứ như vậy Ngân Nguyệt Nha tâm tình thấp thỏm bất an đi theo Triệu Thất Xảo đến thôn mình sinh ra.

“Nơi này, chính là chỗ này, mọi người đến nơi này ngoạn thủy đi.”

Vừa đến trước cửa nhà Ngân Nguyệt Nha bên cạnh bờ sông, một đám cô nương được Triệu Thất Xảo chậm rãi dẫn hướng bờ sông xuất phát.

Triệu Thất Xảo hắt nước đầu tiên, tỳ nữ cả kinh kêu lên, Hà Hoa lập tức cũng hắt nước lên người hấn. Hấn kêu sợ hãi một tiếng liền té nhào xuống, khiến cho toàn thân đều là bùn cát. Triệu Thất Xảo chỉ vào hấn cười đến ôm bụng, rõ ràng là đang cười bộ dáng chật vật của hấn.

Hấn tức giận đến cầm thủy hắt qua hắt lại, lát sau chính là một phen hỗn chiến. Tiếng cười, tiếng hét vang lên đầy đó, mọi người đùa ngoạn tận hứng, toàn thân ướt sũng không còn khí lực nữa mới dừng tay.

“Hảo...hảo mệt mỏi.”

Hà Hoa vòng sang đây, nàng xem như thân thể khỏe mạnh, phản ứng mau lẹ cho nên y phục không mấy chỗ ướt, dáng vẻ không giống như hấn, trì độn lại chậm chạp, khắp người đều đã sớm ẩm ướt.

“Tân thiếu gia, người đi đến địa phương nào nhiệt kia ngoạn một chút đi.”

Đây là việc hấn không muốn làm nhất, chính là tại thôn này tùy ý đi loạn, vạn nhất bị người khác nhận ra, lại muốn ở trước mặt hấn ngấm ngấm lời ra tiếng vào thì làm sao?

“Ta mệt mỏi, không muốn đi.”

Hà Hoa ghé vào tai hấn nói: “Tân thiếu gia, người sao lại không hiểu chuyện, nơi này đều là nữ quyền, toàn thân ẩm ướt, muốn thay quần áo, người một cái nam tử ở chỗ này không quá thuận tiện a, cho nên mới muốn nói người đi nơi khác một chút.”

Một hồi lời thật làm cho Ngân Nguyệt Nha mặt đỏ tai hồng. Triệu gia thật là một đồng nữ nhân, nam phó cộng lại không tới năm người, nhưng tỷ nữ lại là mấy chục người, Triệu Thất Xảo chuyên thu nhiều nữ tỷ.

Nhưng chỉ có nữ quyền ở có chút nguy hiểm, Ngân Nguyệt Nha nhỏ giọng nói: “Đều là nữ tử, vạn nhất nguy hiểm ta ở chỗ này cũng có thể bảo hộ.”

Hà Hoa không dám cười, thế nhưng Triệu Thất Xảo thật sự cười không khách khí, bảo hộ? Đứa con trai này chính là mới khiến người ta bảo hộ.

“Người này nhi tử ngọc, cánh tay người so với nữ nhân chúng ta còn mảnh gầy a. Nữ nhân chúng ta tự mình bảo vệ được rồi, chỉ cần đem chính mình chiếu cố chu toàn là tốt rồi, khuôn mặt lớn lên giống tuyết thể mỹ nhân, liền ngay cả đáng người cũng vậy, cũng không thiếu người bữa cơm nào, nhất định ăn không mập.”

Độc được Ngân Nguyệt Nha vẽ mặt then thùng xấu hổ, Triệu Thất Xảo nói có lý, những nữ tỷ của Triệu gia cũng không phải là chỉ lấy bát, làm chút chuyện nhẹ nhàng mà thôi. Triệu Thất Xảo có mời người thạo võ thuật đến dạy bảo, cho nên những nữ nhân này sẽ thường múa đao dùng kiếm, cho nên lưu manh trong thành ai cũng không dám trêu chọc Triệu gia. (ôi nhà này toàn nữ tướng =)))

Hấn nếu như cùng Hà Hoa đánh nhau, chỉ sợ đánh cũng không thắng nổi Hà Hoa a.

“Hảo hảo, ta đi cũng được, đi chỗ khác.”

Hấn ly khai bờ sông, đi vào trong thôn, thôn trang này còn thập phần chất phác, không náo nhiệt giống trong thành, nhưng hấn là cả người ướt đầm, nhất định là cũng phi thường quái dị.

Bất quá có lẽ là hấn ăn mặc rất hảo, hoặc là trang phục cùng trước kia bất đồng, người trong thôn nhất thời không nhận ra hấn, đều đã cùng hấn gặp thoáng qua.

Thêm nữa là đầu hạ, có một số ngoại nhân thành thị vào thôn buôn bán những hàng hiếm lạ từ đông sang tây, cho nên mọi người đối với người xa lạ cũng coi như không quái dị, chính là điểm mặt liền sải thân bước qua, điều này khiến cho Ngân Nguyệt Nha yên tâm không ít.

Bởi vì yên tâm, cho nên đi loạn lên, bên cạnh hoa đại nở rộ thập phần xinh đẹp, làm cho hấn nhìn xem say sưa, lững thững hưởng hoa đại mà đi, lại đụng phải một vị phụ nhân ôm hài tử.

Chính mình luôn như vậy hồ đồ, thật sự là cực kỳ ngu ngốc, nếu như Hà Hoa ở bên cạnh nhìn thấy, chắc hẳn sẽ giễu cợt hẳn.

Ngân Nguyệt Nha giúp đỡ nàng một chút, ngượng ngùng nói: “Thật có lỗi, ta lo nhìn hoa dại ven đường, không cẩn thận đụng vào người, người không việc gì chứ?”

“Không, không có gì.”

Thanh âm phụ nhân nọ còn rất trẻ, có lẽ là mới vừa gả chồng, chính là một thanh xuân nữ tử, chẳng qua Ngân Nguyệt Nha nghe có chút quen tai, phụ nhân nọ cố gắng động thân, nhưng khi đó nhìn thấy dung mạo của hắn, con mắt trừng lớn, giống như bị một đạo lôi lớn cấp bổ trúng.

“Người...”

Ngân Nguyệt Nha ngó một tiếng, nhận ra người đụng phải là ai- Lâm Nhu Thái đáng người trở nên mượt mà, nhất định là do mới sinh hài tử. Ăn mặc trên người biến hảo, ngay cả trên tóc cũng là cài trâm trăn châu, một bộ quý khí thiếu phụ nhân bộ dáng, làm sao nhận ra bộ dáng trước kia của nàng chỉ là một tiểu cô nương nghèo khổ.

“Thiếu phụ nhân người không việc gì chứ? Tiểu thiếu gia có kinh sợ không? Để ta tới ôm.”

Từ phía sau lão bộc vọt đến, vội vàng ôm lấy tiểu hài tử, quy mặt đối hắn trợn mắt trách mắng: “Người đi đường không có mắt à? Thiếu phụ nhân cùng tiểu thiếu gia của chúng ta cũng dám chạm, người là người ở đâu tới? Dám trêu chọc người Nhan phủ chúng ta”

Nhìn y phục của hắn, tưởng rằng ngoại nhân không biết lễ nghĩa, lão bộc nói chuyện về người lớn phát hỏa, chỉ vào mũi hắn chửi lớn tiếng lên.

Ngân Nguyệt Nha chuyển hướng sang lão bộc đang mắng, lão bộc tên gọi là Nhan Lương, Nhan gia thôn không người không biết, không người không hiểu.

Trước đây Nhan lão gia còn sống, lão là người phụ tá cho Nhan lão gia, khi Nhan lão gia qua đời hắn cũng là người khóc lóc bi thương chỉ sau Nhan thiếu gia.

Mà sau khi Nhan lão gia qua đời, hắn liền phụ tá tân nhậm thiếu gia Nhan gia, mà Nhan gia thiếu gia tính danh là Nhan Nghĩa Thịnh, trong thôn có hơn phân nửa đất đai đều là của bọn họ, người bên ngoài muốn đến trong thôn làm ăn đều phải hướng Nhan gia bái phỏng (viếng thăm).

“Người như thế nào có chút quen mặt.”

Có phần nhận ra hắn nhưng Nhan Lương cũng không dám khẳng định trước mặt là người vài năm trước

thanh danh kém cõi nhất, và cũng là người đẹp nhất trong thôn.

Chỉ vì hấn tuy là y phục ướt đầm, dính bùn cát dơ bẩn, nhưng mà chất liệu trơn nhẵn, nhìn ra được dó không phải là tục phẩm, mà trước kia Ngân Nguyệt Nha ăn mặc toàn vải thô áo tang, tuyệt đối không có khả năng ăn mặc loại y phục tơ lụa thượng đẳng này.

Lấy hấn ở tại Nhan gia nhiều năm, người ăn mặc vải vóc như vậy ở thôn trang này chỉ có thiếu gia nhan gia- Nhan Nghĩa Thịnh.

“Người... Người là Ngân Nguyệt Nha?”

Lâm Nhu Thái thanh âm run rẩy, mới từ kẽ răng phát ra. Nhìn hấn tựa như gặp phải u linh trong mộng, biểu tình trên mặt nói là kinh hãi chẳng bằng nói là sợ hãi như nhìn thấy âm hồn chết từ lâu trở về nhân gian.

Ngân Nguyệt Nha kéo viên mũ ướt đầm xuống, tóc đen ướt đầm mềm mại rồi tung xỏa xuống, không gian chung quanh hấn lập tức sang lên, lại phối với dáng tươi cười nhợt nhạt, giống như cả người hấn như tỏa sang đồng dạng.

Không ngờ người đầu tiên trong thôn nhận ra hấn, chính là bằng hữu tốt nhất đời hấn, cũng là người bạn cùng hấn trải qua thống khổ, tịch mịch.

Hấn nguyên bản vào thôn trước tiên là nghĩ muốn tìm nàng, chẳng qua e ngại vào gia môn nhất định phải diện kiến mẫu thân của nàng trước, mà mẫu thân nàng hấn không cho hấn và nàng gặp nhau, lúc này mới buông tha. Nào ngờ lão thiên gia thương xót, cho hấn thời khắc này gặp được bằng hữu hấn muốn gặp nhất.

Thanh âm vui vẻ của hấn đều đã khàn, hấn cả đời này rất muốn tin tốt lành cho người trước mắt hiện nay, sao lại không vui sướng phát điên được. Nào là nửa năm qua sinh hoạt của hấn bất đồng dĩ vãng, này tất cả công lao đều thuộc về Lâm Nhu Thái.

“Nhu Thái, ta tìm được thân mẫu. Hiện nay đã cùng mẫu thân ở cùng một chỗ.”

Hấn trước tiên tự mình nói ra tình hình gần đây, Lâm Nhu Thái mặt mừng lớn hơn nữa giống như không dám tin đại sự tốt lành này.

Ngân Nguyệt Nha hiểu được tâm tình của nàng, ngay cả chính mình cũng cảm thấy khó tin là vận mệnh mình hảo như vậy, có thể tìm được thân sinh thân mẫu, trải **qua thiên luân chi nhạ** (ý nói là trải qua nhiều khó khăn – ta nghĩ vậy T_T), hơn nữa mẫu thân lại thập phần yêu thương hấn, đền bù lại những năm gần đây thống khổ cùng bất an, trên đời này còn có ai như hấn may mắn vậy đâu.

Hấn lôi kéo tay nàng tựa như trước kia, ân cần nói: “Nhu Thái, mẫu thân ta nói muốn đến thôn trang ta

sinh ra trụ lại mấy ngày, tiện thể nhìn xem cảnh vật nơi ta ở trước kia, cho nên đó là vì sao ta trở về.”

“Thật...Thật tốt quá, Nguyệt Nha chúc mừng ngươi.”

Lâm Nhu Thái không biết là phải hay không còn kinh hãi, chính là khuôn mặt còn có phần cứng nhắc. Nhan Lương dùng sức hừ thành tiếng, trừng mắt nhìn tay bọn họ đang nắm, Ngân Nguyệt Nha mới biết là mình đã sai.

Lâm Nhu Thái đã là gái có chồng, vốn là nam nữ có phân ranh giới, không thể giống như trước đồng dạng cao hứng liền dất tay, lúc thống khổ có thể mượn khăn tay của nàng lau lệ, tuy là đáy lòng ẩn ẩn chút tịch mịch, thế nhưng vui vẻ cũng thế mà trào lên.

Rốt cuộc cô nương tốt như Nhu Thái cũng xuất giá, cũng có người hảo hảo yêu thương nàng

Hắn vội vàng buông tay giải thích, nhưng đáy lòng đúng là vì nàng mà vui vẻ, nghĩ đến Nhu Thái có thể gả cho một người tốt, sinh một tiểu tử béo tròn, tốt như vậy sự tình thực làm người ta cao hứng.

“Nhu Thái, thực có lỗi...là ta thất lễ, tiểu oa nhi này thật sự là đáng yêu, cùng ngươi hảo giống nhau a, ngươi là gả cho người nào vậy? Tính ngày thì không phải lúc ta xuất thôn thời điểm ngươi liền xuất giá sao? Khi đó ngươi thế nào không nói cho ta biết ngươi phải gả cho ai a? Ta trước tiên hướng ngươi chúc mừng, xem, hiện tại còn nhỏ đáng yêu như vậy, thật sự là mẫu thân làm người ta mến thế nào thì đứa nhỏ cũng làm người ta yêu bấy nhiêu.”

“Đây là lời mai mối, phụ mẫu chi mệnh.”

Lâm Nhu Thái thu tay trở về, bộ dáng vội vã phải đi: “Nguyệt Nha, ta còn phải về nhà chuẩn bị cơm tối.”

Đúng vậy, xem ra ta quá sơ ý. Ngươi hiện tại không còn là cô nương mà là phụ nữ đã có chồng. Cây trâm trâm trầu trên đầu ngươi thật đẹp quá a, ta biết ngươi hảo ăn mặc lên, so với ta còn đẹp hơn ba phần.”

Phu quân nguyện ý tặng nàng cây trâm sang quý như vậy, không phải rất yêu thương nàng thì chính là gia cảnh không tồi, dù sao ở tiểu thôn này người có thể mua được mắt hàng tốt như vậy không nhiều a.

“Nguyệt Nha, ta thật sự phải trở về, phu quân đang đợi ta a.”

Ngân Nguyệt Nha cao hứng nói nhiều hơn, hần lần thứ hai nhận lỗi: “Ngươi vừa rồi mới nói ngươi bận rộn nhiều việc, ta thật sự ngu ngốc, thấy ngươi liền rất cao hứng, chỉ nghĩ muốn nói với ngươi mấy câu. Nhu Thái, nếu không thì khi nào ngươi rảnh, ta cùng nương có thể đi bái phỏng nhà phu quân ngươi được không?”

“Này thật không thuận tiện.”

Lâm Nhu Thái lấy một câu nói đại để cự tuyệt, Ngân Nguyệt Nha cảm thấy bị thương, hấn rất cảm kích Lâm Nhu Thái, kia một đoạn ngà thống khổ, nếu không có Lâm Nhu Thái cạnh bên, hấn nhất định sẽ chịu không nổi, cũng là nàng nói cho hấn tin tức khách ngoại lai nói có con cháu nhà giàu ở ngoài lưu lạc, mới có thể làm cho hấn cố lấy dũng khí đi tìm nương.

Thế nhưng nghĩ đến mình trong thôn ngày trước bị những ời bình luận ác liệt, có lẽ chồng của Lâm Nhu Thái là người rong thôn, cho nên cũng sẽ không thích hấn đến nhà bái phỏng.

“Vậy Nhu Thái, người có thể ra ngoài nói mấy câu không? Ta chỉ muốn biết tình hình gần đây tốt sao. Ta sẽ chuẩn bị lễ vật cho đứa bé đáng yêu kia, đây là ý tốt của ta, xin người ngàn vạn lần đừng cự tuyệt.”

Hấn ă nói khép nép, Nhan Lương ôm tiểu hài tử, hai mắt trừng nhìn Ngân Nguyệt Nha, Ngân Nguyệt Nha này phong bình (danh tiếng) có bao nhiêu kém hỏi tiểu hài tử ba tuổi trong thôn đều biết.

Gièm pha của hấn cùng dưỡng phụ trong thôn mọi người đều biết, hơn mười tuổi thì đã ỷ vào gương mặt xinh đẹp, lừa gạt hết thần trí dưỡng phụ.

Đáng thương cho dưỡng phụ hấn là người thành thật, cả đời danh tiết đều bị phế ở con người dâm loạn không khiết này.

“Thiếu phu nhân nhà ta không rãnh tiếp kiến người, dù thiếu phu nhân nhà ta tâm tính thiện lương, nhớ kỹ trước kia giao hảo, nhưng thiếu gia nhà ta cũng sẽ khôn đồng ý người cùng thiếu phu nhân tới lui.”

Ngữ khí của hấn đã không khách khí, hi vọng Ngân Nguyệt Nha không cần vô sỉ đến mức bày ra bộ dáng nghe không hiểu.

Ngân Nguyệt Nha nghiêng đầu nhìn phía Nhan Lương, hấn đã từng nghe Nhan Nghĩa Thịnh đề cập đến Nhan Lương, hấn luôn nói Nhan Lương dong dài, nhưng khẩu khí lại hàm chứa tôn kính đối với cha hấn, hấn cũng không chân chính nhận biết Nhan Lương, cho tới bây giờ cũng chưa cùng Nhan Lương nói qua một câu, nhưng hấn biết địa vị trong thôn của nam nhân này, hơn nữa lão còn nghe lệnh một người.

“Thiếu... Thiếu phu nhân.”

Hấn hồ nghi nhìn về phía Lâm Nhu Thái, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Hấn bây giờ mới chú ý tới, Nhan Lương vẫn đứng bên người Lâm Nhu Thái, mà hấn lão còn gọi Lâm Nhu Thái là thiếu phu nhân, càng ôm tiểu hài tử vào trong ngực, thì ra là con của Lâm Nhu Thái, gọi là tiểu thiếu gia.

Yết hầu hấn có chút sấp, giống như sự kiện trước mắt thật khó tưởng tượng, cho nên hấn hoàn toàn không nghĩ đến, dù sao đây cũng là chuyện không có khả năng.

Hắn vẫn như trước cười nói: “Lương đại thúc, người nói thiếu gia là ai?”

“Thiếu gia nhà ta là ai? Người hỏi cái gì vậy? Ai chẳng biết thiếu gia ta là ai?” Nhan Lương cảm thấy khẩu khí của hắn ẩn ẩn ý vị chọc phá, người nào không biết Nhan gia chỉ có Nhan Nghĩa Thịnh thiếu gia.

“Ta cho rằng Nhan gia chỉ có một thiếu gia”. Hắn cười gượng thành tiếng, thanh âm thật xa xôi.

Lời này của hắn làm cho Nhan Lương tức giận, lão cho rằng hắn là ám chỉ lão gia quá cố có con riêng, này đối với lão gia quá cố chính là thiên đại vũ nhục, lại càng không chút nào tôn trọng Nhan gia.

Nhan Lương tức giận phi một tiếng: “Người đừng cho rằng thân thể mơ hồ, là có thể tùy tiện bôi nhọ Nhan gia chúng ta, thiếu gia nhà ta ngoại trừ Nhan Nghĩa Thịnh ra thì còn có người nào a? Người nói, lời này có phải hay không nhằm vào thiếu gia chúng ta?”

Ý thức Ngân Nguyệt Nha dường như bị băng tuyết cấp cho đông lạnh, hắn sững sờ nhìn Nhan Lương, sau lại nhìn Lâm Nhu Thái, rồi lại nhìn sang tiểu oa nhi trong tay Nhan Lương.

Đứa bé kia vừa thấy liền biết là sinh ra không bao lâu, cũng chính là lúc hắn vừa ly khai thôn trang, Lâm Nhu Thái liền cùng Nhan Nghĩa Thịnh, sau đó sinh hạ một năm hài đáng yêu.

“Nghĩa Thịnh cùng Nhu Thái?”

Hắn chết cũng không tưởng tượng được hai người kia sẽ thành thân, cho nên Nhan Nghĩa Thịnh chẳng qua là đang đùa giỡn hắn, vì vậy ở phá phòng một đêm qua đi, thái độ Nhan Nghĩa Thịnh liền đối với hắn lạnh băng.

Hắn vẫn tưởng rằng bởi vì Nhan Nghĩa Thịnh tin vào lời đồn trong thôn, nhưng thái độ lạnh băng đích xác đã làm lòng hắn bị tổn thương.

Chẳng qua hắn không dám tìm Nhan Nghĩa Thịnh oán giận, chỉ có thể âm thầm lơi lẹ, tuyệt vọng an ủi chính mình, ít nhất hắn cùng Nhan Nghĩa Thịnh cũng đã trải qua một đêm, cũng là do chính mình đem lần đầu trao đi, chỉ là không thể ngờ được sự thật lại đau lòng đến thế.

“Ta... Nương ta đang đợi....Ta phải trở về...”

Hắn sợ nếu chính mình không ly khai, liền sẽ gào khóc lên. Lúc ở Triệu gia, dù là tự nhủ việc của mình đã qua, hắn cùng với Nhan Nghĩa Thịnh chỉ là **lộ thủy nhân duyên** (tình duyên thoáng qua – lại suy đoán again =.) mà thôi, thế nhưng nửa đêm mộng về, cái lai này thương tâm khổ sở, vẫn còn làm hắn thấp giọng khóc.

Hắn quên không được Nhan Nghĩa Thịnh.

Quên không được cánh tay hữu lực của Nhan Nghãi thịnh ôm hấn, cũng không quên được giọng nói nhỏ nhẹ bên tai, càng không quên được những câu nói đánh tan tâm phòng bị của hấn.

Bất luận người trong thôn nói thế nào, ta tin tưởng người, Nguyệt Nha. Ta từ trong mắt người nhìn ra được, tâm địa cùng thân thể của người là đẹp dễ giống nhau.

Hấn say mê lời đường mật của Nhan Nghĩa Thịnh, thậm chí huyễn tưởng chính mình là Nhan Nghĩa Thịnh sẽ rước hấn vào Nhan gia, lấy Nhan gia thế lực, dưỡng phụ sẽ không cách nào chạm vào hấn, mà hấn sẽ cùng Nhan nghãi Thịnh chân chính cùng một chỗ.

Nào ngờ Nhu Thái cùng Nghĩa Thịnh sớm đã có quan hệ, hấn ly khai thông trang chừ đầy một năm, hài tử này cũng đã sinh ra, cho nên hấn cùng Nhan Nghĩa Thịnh trải qua một đêm ở phá phòng, sau đó Nhan Nghĩa Thịnh không bao lâu liền cùng Nhu Thái có quan hệ, về sau Nhu Thái mang thai rồi bọn họ mới thành thân.

Càng nghĩ tâm càng lạnh lẽo thân thể cũng lạnh, hấn chỉ muốn ly khai nơi này càng nhanh càng tốt. Hấn xoay người, chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông, trái tim như ngừng đập, bên tai truyền đến thanh âm kinh ngạc của Nhan Lương.

“Thiếu gia, người như thế nào cũng ra đây.”

“Ta xem hài tử dường như ăn mặc quá ít, cho nên mang thêm áo ra đây, sợ hấn cảm lạnh.”

Ngân Nguyệt Nha không dám quay lại, kia nam nhân thanh âm ôn nhu quen thuộc, nhưng lại không phải vì hấn mà tồn tại, mà giờ phút này là dành cho thê cùng tử.

Chỉ là Nhan Nghĩa Thịnh đã từng ghé vào tai hấn nói những lời ôn nhu dịu dàng đó, ôn nhu tựa như gió xuân lay liễu, đẹp quá, nhưng lại càng làm cho tâm hấn vỡ nát.

“Nhu Thái, người muốn mua đồ vật này nọ cũng không phải không được, nhưng hài tử dù sao cũng cần phải chăm sóc hảo, nếu như nhiễm lạnh, làm hài tử bị bệnh thì phải làm sao bây giờ?” Thanh âm nam tử không ngừng niệm đọc, sợ đứa nhỏ bị cảm mạo.

“Người cũng chỉ lo cho hài tử này, thấy ta liền toái niệm không để yên. Rốt cuộc là đứa nhỏ trọng yếu hay là ta trọng yếu a?”

Này là bình thường phu thê hờn dỗi, nếu như Ngân Nguyệt Nha đi ngang qua nghe được chắc chắn sẽ hiện lên ý cười, sau đó đáy lòng lại nổi lên hăm mộ.

Thế nhưng lúc này, mỗi một chữ, mỗi một câu đều tại vết thương trong lòng hấn hung hăng chém xuống từng đao, đau đến tê tâm liệt phế.

“Ai vậy? Như thế nào các người ở giữa đường cùng người bắt chuyện, là người quen sao, Nhu Thái?”

Ngân Nguyệt Nha rất muốn nhanh chân rời khỏi, nhưng ở bên cạnh được Triệu Thất Xảo tô luyện, làm hấn không phải là Ngân Nguyệt Nha nhất gan, yếu ớt trước đây, hấn quay lại, gặp được nam tử hấn mong nhớ ngày đêm.

Hấn hít sâu một hơi, so với trong trí nhớ của hấn, Nhan Nghĩa Thịnh lại càng cao lớn, càng có phong vi nam tử, thành thân lúc sau, đường nét trên mặt hấn càng thêm trưởng thành, anh tuần đến nỗi làm cho hấn đình chỉ hô hấp.

3. Chương 3

Hấn từng ở trong lòng ngực nam nhân anh tuần này, hưởng thụ nhiệt tình, thể nhiệt ôm nhau của hai người, khi đó gánh nặng lo âu sợ sệt bị dưỡng phụ xâm phạm trong lòng, rốt cuộc có thể tạm thời buông xuống.

Ánh mắt đầu tiên của Nhan Nghĩa Thịnh chắc chắn nhận ra hấn, bởi vì toàn bộ nhân thần của Nhan Nghĩa Thịnh đều đã thay đổi, thế nhưng Nhan Nghĩa Thịnh lại lướt qua, lãnh đạm nói: “Lương thúc, người đưa Nhu Thái cùng Thủ Nghĩa trở về trước đi.”

Lâm Nhu Thái sửng sốt một chút, thế nhưng dưới ánh mắt cường thế của phu quân, nàng yếu đuối gật đầu, ôm lấy tiểu hài tử xoay người ly khai.

Ngực Ngân Nguyệt Nha rõ ràng sắp hít thở không thông, nhưng vẫn bày ra bộ dáng tươi cười, lần thứ hai ở trong lòng hấn cảm tạ Triệu Thất Xảo đã dạy dỗ, có lẽ nếu là hấn trước đây đã ở nơi này đối với Nhan Nghĩa Thịnh khóc lóc sụt sùi, sau đó làm cho bộ dạng chính mình thảm thương giống như bị chồng ruồng bỏ, thật đáng thương hại.

“Chúc mừng Nhan Thiếu gia hỉ lấy được kiều thê lân nhi.”

Hiện tại, chỉ ít hấn cũng có đầy đủ bình tĩnh để nói ra một câu chúc mừng, mặc dù sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, chỉ ít hấn cũng đã nói ra.

“Người là Ngân Nguyệt Nha sao? Ta nghe nó người rời trang đi? Như thế nào hôm nay lại trở về a?” Thanh âm Nhan Nghĩa Thịnh lãnh đạm, vừa vận duy trì cử chỉ khách sáo cùng xa lạ, tựa như cùng hấn là người xa lạ không chút quan hệ.

“Ta tìm được thân sinh mẫu thân, mẫu thân nói muốn nhìn xem nơi ta trụ từ bé, cho nên ta trở về ở vài ngày.”

“Mẫu thân?”

Thanh âm Nhan Nghĩa Thịnh cực kỳ cổ quái, thể nhưng ngữ điệu lại mười phần băng lãnh, giống như lãnh nguyệt hàn sương (lạnh lùng), khiến người ta nghe được đều tựa như muốn một dạng đông lạnh.

“Vật liệu may trên người ngươi thật tốt a, loại vải này ở trang lý chúng ta cũng không có được mấy thước, còn có cảm chúc (túi thơm) dệt thực tinh tế, đồ trang sức này cũng đúng là thượng đẳng danh ngọc a.”

Nhan nghĩa Thịnh không đầu không đuôi bắt đầu tán thưởng y phục trên người hắn, Ngân Nguyệt Nha vội vàng lắc đầu giải thích: “Vải là nương ta đặc biệt bảo người làm, nói muốn may quần áo mùa hè, còn cảm chúc này là Hà Hoa dệt cho ta. Ta không biết đây là thượng đẳng danh ngọc, nương muốn ta đeo để trừ tà.”

Hắn nói hồi lâu, sắc mặt Nhan Nghĩa Thịnh vẫn lạnh băng, xem ra không giống như thật tình tán thưởng y phục của hắn, ngược lại tựa như chán ghét cùng giễu cợt.

Ngân Nguyệt Nha hoàn toàn không hiểu vì sao ngay từ đầu hắn đã nhắc tới quần áo trên người mình, lại nghe Nhan Nghĩa Thịnh nói: “Bây giờ người nơi khác cũng thượng người sao?”

“Cái, cái gì?”

“Ta muốn người cách xa Nhu Thái cùng hài tử kia một chút, đó là thê tử của ta, người nghe chưa? Nếu như người đến gần một bước, thương tổn nàng, ta sẽ hủy hoại người, mặc kệ người ở cùng người nào, nguyên do gì cũng giống nhau, ta không cho phép người tổn thương bọn họ.”

Câu nói hiểm ác của Nhan Nghĩa Thịnh tràn ngập đe dọa, còn kiềm trụ cổ tay Ngân Nguyệt Nha, không còn ôn nhu chăm sóc giống như trước, làm cho cổ tay hắn truyền đến một trận đau nhức, đau đến mức phải co rút thân mình lại, ngày mai chắc chắn sẽ xuất hiện vết bầm lớn.

“Đau, đau quá.”

Hắn đau đến thở dốc, Nhan Nghĩa Thịnh mới mạnh mẽ buông ra, đứng không vững, tay toàn bộ tê dại, cả người vô lực, kia không chỉ là cổ tay đau nhức tạo thành, mà còn có ánh mắt băng lãnh khinh thường, giống như tiền của Nhan Nghĩa Thịnh đâm vào ngực hắn.

Tựa như hắn trở về những ngày xưa, trước kia ánh mắt người trong thôn cũng khinh miệt hắn, khi gặp hắn sẽ tản ra, không ai bằng lòng cùng hắn nói nhiều dù chỉ một câu.

Chỉ có Nhan Nghĩa Thịnh vẫn sẽ cùng hắn nói chuyện, thể nhưng bây giờ lại bày ra vẻ mặt này cũng là Nhan Nghĩa Thịnh.

Ánh mắt Nhan Nghĩa Thịnh như phun lửa, đồng dạng khinh bỉ nhìn thân thể hắn, liếc nhìn mỗi khối da

thịt đều giống như lửa đốt, hần chán ghét có bao nhiêu mãnh liệt, da thịt liền cảm nhận một loại hỏa chích khó chịu bấy nhiêu.

“Còn có tóc tai rối bù, toàn thân ướt đầm, không biết xấu hổ làm cho quần áo dán vào da thịt, nhan sắc đầu vú đều lộ ra, người nếu muốn câu dẫn nam nhân liền đến thôn khác đi, nơi này không chào đón người.”

Lần này hần rút cuộc hiểu được ý tứ trong lời nói của Nhan Nghĩ Thịnh, hần nhìn xuống thân thể của mình, hần chỉ là bị nước xối ướt, hoàn toàn không ngờ đến phương diện này, Hà Hoa nói hần là nam nhân, ra ngoài đi chút liền khô, hần cũng không đổi ngoại sam mới.

Thế nhưng hiện tại nhìn chính mình, quần áo dán vào da thịt, so với người trần truồng còn muốn kích thích, lời thóa mạ của Nhan Nghĩ Thịnh nói ra, thật giống như hần muốn đi câu dẫn nam nhân.

Nhớ lại trước kia mình ở bờ sông tắm, biểu tình của dưỡng phụ khi nhìn thấy cơ thể hần, khiến cho hần một trận ác hàn, lời quát mắng của Nhan Nghĩ Thịnh làm một trận hồi ức không vui dấy lên, dường như chính mình giống như lời đồn đãi, câu dẫn dưỡng phụ, khiến dưỡng phụ đối với hần như si như cuồng.

Hần vội vàng che lấy ngực, hai điểm nhan sắc thật sự hoàn toàn thấy được sao?

Cảm thấy nhục nhã, trong mắt hần hàm chứa đầy lệ, Nhan Nghĩ Thịnh trước nay luôn ít nói, nhiều lần cũng chính là lãnh đạm chống đỡ, không để ý đến hần mà thôi. Chưa từng đối với hần nói những lời khó nghe như vậy.

“Uy, uy, tân thiếu gia, người như thế nào không đáp trả hần vài câu?”

Hà Hoa từ bên cạnh chui ra, quần áo nàng không có đổi, bởi vì bị ướt ít, cho nên cũng không thay quần áo.

Xa xa nàng chỉ nghe thấy giọng nam nhân này đã kích, liền cả giận nói: “Phu nhân không có việc gì không cần ta hầu hạ, nàng bảo ta tình thiếu gia trước, nào ngờ đến đây chứng kiến kẻ xấu loạn chửi thiếu gia, thiếu gia cá tính hảo cũng không phải là cho người ta loạn chửi như đồng bunn nhào được.”

“Chúng ta đi.”

Hần không chiến mà chạy, càng lộ ra vẻ chột dạ, Hà Hoa ngược lại so với hần càng thêm có khí phách, kéo tay hần lại, trừng mắt hướng Nhan Nghĩ Thịnh.

“Mặc quần áo ẩm ướt đi dạo đường cái là ngoạn ý mới phát lên trong thành chúng ta, người nếu không vừa mắt, thì đừng nhìn, ai muốn người trộm nhìn chăm chăm bộ dạng lửa thể xinh xắn của thiếu gia nhà ta, giống như cầu đối bụng tám trăm năm như nhau, thiếu gia chúng ta chính là một mỹ nhân kiều diễm xinh đẹp, lại còn cho người xem vô ích, ai biết được trong đầu người đối với thiếu gia nhà ta nghĩ chuyện thấp hèn gì.”

“Hừ, ta với hần? Chuyện thấp hèn bần thiếu như vậy người cũng nói ra được.” Nhan Nghĩa Thịnh cười nhạt, quay mặt khinh thường.

“Ta nói ra được là do trong lòng thần thần vô tư, dáng vẻ không giống như người vừa rồi trờng mắt nhìn thiếu gia nhà ta, vẻ mặt sắc ý, trờng mắt loạn phiêu, không biết đã có ý xâm phạm thiếu gia ta bao nhiêu lần, vừa rồi là phu nhân người sao? Chả trách, ta thấy ánh mắt người nhìn nàng giống như xem pho tượng, ánh mắt nhìn thiếu gia nhà ta lại bần như đất trên đường.”

Hà Hoa chuyển hướng Ngân Nguyệt Nha nói: “Tân thiếu gia, người này đối với người không có hảo ý, may mắn đây là trên đường cái, nếu như là trong phòng nhỏ, chỉ sợ người đã thiệt thòi lớn.”

“Đừng nói nữa Hà Hoa. Nhan thiếu gia hần là sẽ không đối với ta có ý nghĩ đó đâu, hần với ta ở trong thôn là...” Hần tạm dừng một chút, “bạn bè, người nói chuyện nên khách sáo một chút.”

“Ta không phải bạn bè với tiện nhân như người.” Nhan Nghĩa Thịnh lập tức phản bác.

“Cái gì thấp hèn? Thiếu gia nhà ta mới không thấp hèn, đề tiện là người! Tân thiếu gia, chúng ta hợp lực mắng hần, hai người mắng một người nhất định thắng hần.” (ối, ta thật iu pé Hoa wá đi, đáng iu ghĩa =)))

Hà Hoa không chịu yếu thế, vừa muốn tiến lên, lại bị Ngân Nguyệt Nha kéo áo, nàng mắng đến thở hồng hộc, tức giận hướng Ngân Nguyệt Nha nói: “Tân thiếu gia, phu nhân nếu biết người vô dụng thế này, ở đây bị người ta chửi khó nghe như vậy, nàng là người làm mẹ còn mặt mũi gì nữa? Người không để ý đến mình cũng phải vì phu nhân suy nghĩ.”

Nói xong, Ngân Nguyệt Nha rùng mình, hần không còn là Ngân Nguyệt Nha cơ khổ lênh đênh trước đây nữa, giờ đây có nương thương hần, còn có Hà Hoa vì hần mà ra mặt, làm gì đi nữa, hần cũng là thiếu gia của Triệu gia, bị người ta khinh bỉ cũng là đại biểu cho Triệu Thất Xảo bị coi thường.

Hần có thể cho phép mình bị thóa mạ, nhưng tuyệt đối không chịu được Triệu Thất Xảo bị châm biếm.

Hần chuyển hướng Nhan Nghĩa Thịnh, vực dậy thân thể tự ti, sắc mặt hốt hoảng vừa nãy, cũng lộ ra vẻ kiên định hơn. Vì Triệu Thất Xảo hần không thể vô dụng như thế.

“Nhan thiếu gia, tiến vào thôn luôn luôn là khách, người ở Nhan gia thôn tài thế đại, có thể nói là nhân vật trọng yếu nhất trong Nhan gia thôn, ta và người cũng từng là hữu hảo, xuất khẩu đả thương người, chẳng lẽ đây là ngài đại biểu cho đạo đãi khách ở Nhan gia thôn sao?” Hần so y phục chính mình, thái độ kiên định mà tự nhiên: “Ta cùng với gia quyến ở bờ sông hí thủy (nghịch nước), đùa ngoạn bị ướt quần áo, dù hành vi giống tiểu hài tử, nhưng chỉ là ướt quần áo, phải nhận những lời chửi rửa vô lễ của ngài sao? Vậy người khác trong thôn hí thủy, không phải cũng là vì câu dẫn nam nhân mới đem quần áo làm ướt à?”

Mấy lời không nặng, mà lại đánh trúng yếu điểm, Hà Hoa tán thưởng kêu to: “Đúng, đúng vậy, thiếu gia, hần chính tìm đến gây chuyện.”

“Hừ, nói được đạo lý rõ ràng, thế nhưng thiên lý công đạo ở tại lòng người, người khác không biết, trời đất cũng biết, hiện tại người ra vẻ đạo mạo, thời gian sau, mọi người sẽ biết người là dạng sài lang hổ báo gì, xin khuyên tiểu cô nương bên cạnh người không hiểu sự tình, lại yêu đạo nghĩa, người này lòng lang dạ sói, không phải người tốt, người vẫn là nên giữ trong sạch của mình thì hơn.”

Hà Hoa càng nghe càng thêm giận không thể dập, hóa ra hấn ám chỉ cái đó, thiếu gia nhà nàng hữu lễ đoan chính, mắt sẽ không loạn nhìn nữ quyến, càng đừng nói là mạo phạm đến ai, còn bị những tỷ nữ khác cười nói, thiếu gia nhà nàng nhất định không biết việc đời bằng không chính là một cái đầu gỗ nghiêm chỉnh.

“Xem dạng người của người vậy mà nói lời hôi không chịu nổi! Thiếu gia nhà ta nếu muốn nữ nhân lại còn thiếu nữ nhân sao? Triệu gia chúng ta muốn thiếu phụ nhân, cô nương toàn thành xếp một vòng còn rất nhiều, rất nhiều, không tới phiên Hà Hoa ta, càng không tới phiên miệng thối của người nói”

Nghiêm mặt, Nhan Nghĩa Thịnh thâm sâu nhìn Hà Hoa, trong mắt không có sinh khí như bị mạo phạm, chỉ có sâu sắc thương cảm, phảng phất trên người nàng gặp được bóng dáng chính mình, một mặt đáng tiếc cùng thương hại.

“Người... từng rất giống ta”

Bỏ lại câu nói không đầu không đuôi, làm cho Hà Hoa càng sinh khí, loạn mắng: “Ai giống người, người miệng thối tự nói những lời này, tám kiếp cũng không giống người.”

Nhan Nghĩa Thịnh giậm chân lên bật thêm ly khai, chỉ còn hấn cùng Hà Hoa ở trong gió đêm, thân hình lạnh lẽo nhìn bóng dáng nam nhân càng lúc càng xa, mà Hà Hoa tức giận chửi loạn, lời nói cũng đồng thời tiêu tán trong gió đêm.

Sau buổi chiều nghịch nước, Triệu Thất Xảo sai người đem phòng nhỏ của Ngân Nguyệt Nha chỉnh lý một phen, hạ nhân ngủ ở sài phòng, họ ở phòng trong.

“Thực ghê tởm! Phụ nhân. Nam nhân đó ghê tởm muốn chết. Là tân thiếu gia tâm tính thiện lương, đối với hấn khách khí, không cùng hấn so đo. Bất quá chỉ là quần áo ẩm ướt đi lại trong thôn thể thôi, đã bị hấn nói tồi tệ như vậy, còn mắng tân thiếu gia thật khó nghe, hại ta thật muốn đánh hấn a.”

Hà Hoa vừa về tới bên người Triệu Thất Xảo, liền nói chuyện lúc chạng vạng, nói đến nước miếng tung bay, vừa nói vừa thở hồng hộc, càng nói càng tức giận.

Còn Ngân Nguyệt Nha chỉ ngậm miệng ngồi bên cạnh. Suy nghĩ tới đứa trẻ bao bọc trong tay Lâm Nhu Thái. Còn có Nhan Nghĩa Thịnh đặc biệt ra ngoài mang theo y phục chỉ vì lo lắng cho hài tử. Nghĩ tới đó, hấn liền muốn ngắt xiu.

Rõ ràng thời tiết nóng bức, hài tử làm sao có thể nhiễm phong hàn. Thế nhưng Nhan Nghĩa Thịnh cực kỳ quan tâm như vậy, càng tỏ ra đứa nhỏ này chính là ái tử của Nhan Nghĩa Thịnh, cũng là do nương tử hấn vô cùng thương yêu sinh ra.

“Nam tử mà người phát sinh xung đột là ai a, Nguyệt Nha?”

Triệu Thất Xảo nghe Hà Hoa oán trách xong đột nhiên chuyển hướng sang Ngân Nguyệt Nha đang ngu người kia (=) đột nhiên ta muốn edit thành câu này, thứ lỗi a~), hồn quay trở lại, hấn thành thật trả lời.

“Nơi này là Nhan gia thôn, Nhan gia ở nơi đây là thế gia vọng tộc, cực kỳ giàu có, cũng cực kỳ có thể lực, vị kia là tân thiếu gia của Nhan gia, gọi là Nhan Nghĩa Thịnh.”

“Vậy làm sao có thể vô lễ với người, Nguyệt Nha?”

“Nương, trước kia ta ở nơi này vạn phần nghèo khổ, người thường nói chuyện với ta cũng không quá mức khách khí. Hà Hoa nói chuyện có chút khoa trương thôi.”

“Ta không có khoa trương, phu nhân. Ánh mắt hấn nhìn thiếu gia cực kỳ cổ quái, nhưng mỗi lời nói ra lại thập phần khó nghe, muốn ta lập lại ta còn sợ bần miệng.”

Hà Hoa phản bác. Triệu Thất Xảo nghe xong cũng không nói thêm cái gì, phát tay muốn Hà Hoa im lặng. Nàng tức giận phùng má lên thôi không nói nữa.

“Nguyệt Nha, người là con cháu Triệu gia, nếu như có chỗ nào không đúng cũng nên là ta giáo huấn người chứ không cần ngoại nhân nhục mạ. Ngày mai tự ta biết tính toán, Hà Hoa, người cũng lui xuống đi.”

Hà Hoa không vừa lòng bĩu môi, nhưng là mệnh lệnh của Triệu Thất Xảo, nàng không dám làm trái, đành phải gật đầu ly khai.

Ngân Nguyệt Nha lơ mơ trở về phòng, sau đó nằm xuống liền ngủ. Ngủ thiếp đi nên phiền não gì cũng không có, hấn hay dùng phương pháp hay nhất này để vượt qua những ngày tháng gian nan.

Vừa tảng sáng, Triệu Thất Xảo nói muốn đi dạo trong thôn một chút, toàn thân nàng cảm y một bộ quý khí, người tuy đã có tuổi, nhưng vẫn thướt tha thùy mị. Ở bên cạnh ước chừng có mười tỷ nữ xinh đẹp, tất cả đều vui vẻ cười duyên không ngớt, làm cho người trong thôn chăm chú ngắm nhìn.

Đoàn nữ nhân này đi qua chỗ nào, hương phấn, mùi hoa quần lấy chỗ đó. Đẹp tựa như hoa thần đi du ngoạn, người trong thôn chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, đều dùng ánh mắt kinh ngạc để nhìn.

Đi ở trên đường qua một khúc rẽ, lại qua tiếp một khúc rẽ, Ngân Nguyệt Nha mới phát hiện có chút bất thường, bởi vì cuối đường này chỉ có một gian đại trạch.

“Nương”. Hấn nao núng khẽ gọi.

“Hà Hoa, bái thiếp có mang theo không?”

Hà Hoa đắc ý quơ quơ mở ra trên tay một tấm bái thiếp, cao giọng đáp trả. Sáng sớm, phu nhân nói muốn mang theo bái thiếp, nàng không nghĩ nhiều liền mang theo.

“Có mang, phu nhân.”

Hóa ra phu nhân muốn giáo huấn kẻ xấu kia một chút, cho nên mới đặc biệt đến nhà bái phỏng, kẻ xấu đó trước mặt phu nhân tuyệt đối không thể thẳng thắn.

Trình lên bái thiếp, Nhan gia chỉ là một trang viện nhỏ, làm sao từng xem qua trận chiến lớn như vậy, thủ vệ phi nước đại chạy vào, sau đó liền mở đại môn.

“Triệu phu nhân, thiếu gia cho mời.”

Triệu Thất Xảo, Hà Hoa, tỳ nữ nối đuôi nhau bước vào, nhưng Ngân Nguyệt Nha khi đó bước theo ở phía sau, ở tận phía cuối cùng, thủ vệ kia nhận ra hần, gầm nhẹ một tiếng: “Tiểu tử, không phải ngươi đã rời thôn rồi sao? Sao lại dám tới nơi này, ở đây không phải là chỗ cho người thấp hèn như ngươi đến.”

Triệu Thất xảo quát lên chói tai: “Ngươi đang nói chuyện với ai? Đây là thiếu gia của Triệu gia chúng ta. Mất chó ngươi mù rồi, còn không mau thối lui cho ta.”

Âm điệu của Triệu Thất Xảo không cao, nhưng lại đầy uy phong, hoàn toàn không thấy được bộ dáng cười ha ha trước đây nữa. Thủ vệ nọ sợ đến mức thối lui ba bước. khom người run rẩy dập đầu xuống đất nói: “Tiểu... tiểu nhân đáng chết, nhất định là ta nhận nhầm người, xin thượng khách thứ lỗi.”

“Hừ”.

Triệu Thất Xảo chính là có tác phong của thế gia vọng tộc, chẳng qua chỉ nhường mảy một cái, cũng đã làm cho hạ nhân cả người phát run, liên tục khom lưng cúi người xin lỗi.

Hà Hoa kéo tay áo của Ngân Nguyệt Nha, muốn hần đi lên phía trước: “Thiếu gia, người không cần áp trận, người là thiếu gia, vốn dĩ nên cùng phu nhân đi phía trước.”

Hần không muốn gặp Nhan Nghĩa Thịnh, lại càng không muốn gặp Lâm Nhu Thái, thế nhưng bị ánh mắt của Triệu Thất Xảo và Hà Hoa nhìn, hần kiên trì đến cùng bước vào địa phương hần chưa bao giờ bước đến.

Được xưng là Nhan gia đại trạch, từng người trong Nhan gia thôn, nếu may mắn có thể được Nhan gia mời, nhất định về nhà sẽ bàn tán ba ngày ba đêm. Nào là bên trong có bao nhiêu cổ kính, chủ ốc khí thế xa hoa ra sao, hoa trì nhỏ ở tiền đình lại đẹp đến cỡ nào.

Hắn trước kia địa vị hèn mọn đến không mức không thể vào được cánh cửa này. Còn hiện tại, cách không đầy một năm, hắn đã cùng Triệu Thất Xảo vào được đại môn.

Việc đòi thay đổi nhanh như gió. Ai lại có thể nghĩ được điều này?

Tựa như Lâm Nhu Thái gả cho Nhan Nghĩ Thịnh, giữa hai người sớm đã có tình cảm, còn có một nam hài đáng yêu thừa tự Nhan gia.

Hắn bước vào bên trong cánh cửa. Cái ao bên trong có vài đóa thủy tiên màu tử hồng (aka bông súng T_T), hai bên trồng nhân nhân lục thảo. tuy nói là cái ao nhưng chẳng qua chỉ là một cái ao nhỏ thế thôi. Đường như thôn nhân đã phóng đại quá lời.

Bên trong ruộng cột trạm chỗ, bước vào phòng lớn phía sau, tuy coi như là rộng rãi, nhưng xem ra là thua kém phong thái xa hoa của Triệu gia. Hắn nhìn cánh cửa gỗ cũ, cái bàn lớn đã có vết tích của năm tháng, ghé ngồi tuy là gỗ tử đàn nhưng niên đại cũng đã lâu.

Nơi này chính là thế giới trước kia hắn hoàn toàn không dám đi vào?

Địa phương chật hẹp như vậy, chính là nơi mà hắn đã mộng tưởng có thể bước vào sao? Hắn đã từng nghĩ nếu có thể ở tại nơi này thì tất thấy mọi phiền muộn đều sẽ tan thành mây khói.

“Nơi này thật nhỏ a, phu nhân.”

“Nói chuyện cũng phải xem trước xem sau, Hà Hoa. Người không phép tắc như vậy liền cho thấy Triệu gia ta cũng không có quy cũ.”

Hà Hoa vốn là cố ý chán ghét nhưng Triệu Thất Xảo nói nhẹ vài câu nàng lập tức im miệng, trên mặt vẫn còn ân ẩn đỏ, nàng tuyệt đối không cho phép Triệu Thất Xảo bị người ta cười chê là không biết quản giáo hạ nhân.

Triệu Thất Xảo ngồi xuống, Nhan Nghĩ Thịnh cũng ra gặp mặt, bảo hạ nhân mang trà thơm lên tiếp đãi. Triệu thất Xảo giới thiệu sơ lược bản thân và Ngân Nguyệt Nha nhưng không đề cập đến xích mích ngay hôm qua.

“À, thì ra hắn là công tử nhà người. Hôm qua gặp nhau có chút hiểu lầm, nhưng là quý công tử quả thật cũng có chút sai. Chúng ta ở đây chẳng qua chỉ là địa phương nhỏ, dân phong thuần phất, cho nên ta mới trước mặt nói vài câu nặng, sợ hắn làm gương xấu cho những người trẻ trong thôn, thỉnh Triệu phu nhân đại nhân đại lượng.”

“Hiểu lầm cõi bỏ là tốt rồi. Nguyệt Nha, qua đây gọi Nhan đại ca đi, đã là huynh đệ với nhau cũng xem như là không có khúc mắc.”

“Nhan... Nhan đại ca.”

Thanh âm Ngân Nguyệt Nha sợ hãi, Nhan Nghĩa Thịnh không có nhìn đến hắn, thế nhưng đôi gò má run run, nhân thần nhìn chăm chú vào Triệu Thất Xảo, làm như không hề thấy Ngân Nguyệt Nha.

“Triệu phu nhân, bái thiếp có viết đến giá gạo, không biết có gì chỉ giáo.”

Hôm qua ta đến đây, sai người đi mua gạo nấu ăn, cảm thấy gạo trắng nơi này đặc biệt nhuyễn hương (thơm), hương vị cũng rất thượng đẳng. Lại nghe người ở nơi này nói mọi việc lớn nhỏ trong thôn đều là do Nhan thiếu gia tác chủ, cho nên mới đặc biệt đến đây tiếp kiến.

Biểu tình trên mặt Nhan Nghĩa Thịnh vốn đang băng lãnh, thế nhưng vừa nhắc đến chuyện gạo, bỗng nhiên hắn lại lộ ra nụ cười nhiệt tình: “ Là do phụ thân ta sau này cải thiện lại gạo trắng. Nhưng vì sản lượng không cao cho nên giá cả không thấp, bởi vậy mới không có buôn bán bên ngoài..”

“Nguyệt Nha, ta muốn cho người học chút chuyện buôn bán, lại gần đây hảo hảo nghe.”

Muốn hắn đến gần, biểu tình của Nhan Nghĩa Thịnh lại nghiêm túc lên. Thế nhưng dù Ngân Nguyệt Nha đến gần, Triệu thất Xảo cũng chỉ nói về chuyện gạo, khoảng cách của ba người rất xa, điều này làm cho thần sắc của Nhan Nghĩa Thịnh dần dần khôi phục lại bình thường.

Nói hai ba canh giờ, lúc đó trời cũng đã đứng bóng, Nhan Nghĩa Thịnh lệnh cho hạ nhân tể kê giết dương, hảo hảo chiêu đãi khách.

4. Chương 4

“Phu nhân, hôm qua hắn mắng tân thiếu gia khó nghe như vậy, người không vì tân thiếu gia lấy lại công đạo thì thôi, còn muốn mua thuốc (gạo) nhà hắn, người ta nghe được chắc chắn là tức giận.”

Vừa ra khỏi Nhan gia, Hà Hoa nhân lúc Triệu Thất Xảo tâm tình hảo, nên lời nói oán giận cũng khá lớn mật.

Triệu Thất Xảo nhẹ giọng nói: “Hắn đã nhận lỗi rồi người còn muốn thế nào? Chẳng lẽ làm lớn chuyện nữa để người trong thành đều biết thiếu gia nhà người vô dụng? Đi tới một thôn trang nhỏ bị người ta mắng khó nghe như vậy sao? Hơn nữa làm sinh ý, chúng ta chính là khách của hắn, hắn làm sao muốn mắng liên mắng, đây xem ra hắn cũng đã kiềm chế.”

Triệu Thất Xảo nói mấy câu, làm cho Hà Hoa lập tức im miệng. Triệu Thất Xảo lại khen Nhan Nghĩa Thịnh.

“Hài tử của Nhan gia quả thật ngọc thụ lâm phong, nói chuyện cũng nho nhã lễ độ. Suy xét sự tình mạch lạc phân minh, nói đi nói lại đạo lý rõ ràng, đãi khách hào phóng khảng khái, một hài tử tuổi măng, so với thiếu gia ngọc ngà nhà ta thông minh hơn.”

Hà Hoa bất bình lôi kéo ống tay áo Ngân Nguyệt Nha: “Tân thiếu gia, phu nhân đang nói ngài ngọc a.”

Ngân Nguyệt Nha nghe đến hai canh giờ, không hiểu lắm Triệu Thất Xảo cũng Nhan Nghĩa Thịnh nói cái gì, hần cúi đầu nói: “Ta quả thật không thông minh bằng Nghĩa Thịnh.”

“Tân thiếu gia, thật sự bị người làm cho tức chết. Sao lại không có chút chí khí nào trong lời nói vậy. Giả dụ như ta mới không thua hần chẳng hạn.”

Triệu Thất Xảo gật đầu nói: “Những lời này của Hà Hoa là đúng, người cũng không phải ngu ngốc, chỉ là chưa thấu hiểu việc đời, người vẫn có thể rèn luyện. Nguyệt Nha, dù sao người cũng phải kế tục gia nghiệp, trà dâng tận miệng cơm đến há mồm là không được, cũng đến lúc cho người học làm một chút sinh ý, tích lũy tri thức.”

“Nương, ta cái gì cũng không biết.”

“Hài tử ngọc, học là được. Người tưởng rằng Nhan Nghĩa Thịnh từ khi sinh ra liền biết cách chiêu đãi chúng ta như ngày hôm nay sao? Hần học được, người cũng phải hảo hảo học, về sau nhất định sẽ tốt hơn hần.”

“Ta đã hiểu, nương, ta sẽ cố gắng.”

Ngân Nguyệt Nha không dám tưởng tượng mình có thể cùng Nhan Nghĩa Thịnh ngang hàng, thế nhưng dưới sự dạy bảo và cổ vũ của Triệu Thất Xảo đích thực đã làm cho hần dâng lên một cỗ hùng tâm tráng chí. Hần sẽ cố gắng tiến bộ hơn bây giờ, chí ít cũng phải trưởng thành hơn để không làm cho triệu Thất Xảo mất mặt.

“Có điều hơi đáng tiếc một chút. Ta thấy Nhan thiếu gia mi tâm tích tụ, có chút kỳ lạ. Chẳng phải trong thôn đều nói hần vừa thành thân, lại còn sinh một hài tử, như thế nào lại mang vẻ mặt sầu muộn?”

“Hừ, hần đối với tân thiếu gia xấu xa như vậy, dĩ nhiên là kẻ xấu cho nên lão thiên gia mới không cho hần được vui vẻ cao hứng.”

Hà Hoa thuận miệng nói vài câu, Triệu Thất Xảo lại nhéo nàng một cái: “Cô nương mà như thế à, miệng mồm hư hỏng như vậy, về sau còn ai dám lấy người.”

“Không gả, không lấy chồng, ta muốn cả đời ở bên cạnh phu nhân.”

Hà Hoa nũng nịu làm cho Triệu Thất Xảo tươi cười. Ngân Nguyệt Nha có lúc cảm thấy ánh mắt triệu Thất

Xảo nhìn Hà Hoa hết sức ôn nhu so với thân sinh nhi tử nhà mình càng thêm nhu hòa, bao dung.

Ánh nền lập lờ, Lâm Nhu Thái dỗ hài tử ngủ, đôi mắt nó từ từ khép lại.

Nàng vừa mới tắm qua, sợi tóc còn mang chút ẩm, trên người còn bôi dầu vùng nàng sai người đặc biệt mua. Nàng vừa sinh con nên thân hình có chút ướt mà, bộ ngực so với trước kia cũng lớn hơn, nàng biết có một số nam nhân thích cô nương có nơi này lớn. (T_T)

Nhan Nghĩa Thịnh cũng tẩy sạch thân thể rồi đi vào phòng, vừa tiến vào liền ôm lấy tiểu hài tử giống như một phụ thân thương yêu nhi tử.

“Đứa nhỏ này ăn ngon ngủ ngon, càng lúc càng đáng yêu.”

“Đúng vậy, Nghĩa Thịnh. Hắn bây giờ rất ngoan, nhất định là rất thích người cha như ngươi, chỉ cần ngươi ở đây, hắn liền rất nhu thuận nghe lời.”

Nàng đi đến gần hơn, tay mặt dù vỗ về chơi đùa gò má nhi tử, nhưng thân hình mềm mại ảm áp lại dựa vào người Nhan Nghĩa Thịnh, bộ ngực to lớn khẽ áp lên cánh tay Nhan Nghĩa Thịnh, cảm thụ nhiệt độ ở tay hắn.

Thế nhưng Nhan Nghĩa Thịnh lại buông nhi tử xuống, thay đổi tư thế, tránh sự tiếp xúc của nàng.

“Nghĩa Thịnh, chúng ta không thể sao? Cũng là người.... Người ghét bỏ ta?” Lâm Nhu Thái thanh âm trầm nhẹ như ngọn đèn mỏng manh yếu ớt, nghe qua càng thêm đậm đáng yêu.

“Sao vậy Nhu Thái, ta làm sao có thể ghét bỏ ngươi! Hôm nay ta bận bịu nhiều việc, chẳng qua có chút mệt mỏi, có người muốn mua gạo trong thôn chúng ta, đây là một đại sự, hôm nay ta phải chạy đi đến nhiều nơi trong thôn hỏi han chuyện thóc.”

“Chúng ta sinh thêm một nữ nhi nữa, cho Thủ Nghĩa có thêm một muội muội.” Nàng không thích nghe những chuyện vô vị này. Cái nàng muốn chính là giữ Nhan Nghĩa Thịnh lưu lại.

“Hảo a, chờ lần sau, hôm nay ta thực sự mệt mỏi. Nhu Thái, ngươi hảo hảo ngủ một giấc trước đi, nếu ngươi sợ, ta gọi tỷ nữ vào đây ngủ cùng ngươi, hài tử ta dỗ, để tránh quấy rầy giấc ngủ của ngươi.”

Nhan Nghĩa Thịnh đứng lên ôm lấy nhi tử. Lâm Nhu Thái cắn cắn môi, xem ra dầu vùng quý giá này căn bản là không phát huy chút hiệu quả nào cả.

Nhan Lương đã ở ngoài chờ, Nhan Nghĩa Thịnh cùng hắn sánh bước, khi đi tới một gian phòng khác, hắn giao hài tử lại cho Nhan Lương, nói: “Trước bình minh ta sẽ trở lại, đừng để Nhu Thái phát hiện.”

Nhan Lương tiếp nhận đứa nhỏ, nếp nhăn trên trán nhăn lại càng sâu, biết Nhan Nghĩa Thịnh muốn đi đến chỗ nào, càng làm cho hắn khẩn cầu không thôi, chỉ hi vọng thiếu gia có thể dừng cương kịp lúc trước bờ vực.

“Thiếu gia, van cầu người đừng đi, nếu lão gia còn sống biết người tham luyện chỗ đó ông ấy nhất định sẽ tức chết. Người rõ ràng có một nương tử tốt như vậy, còn có một hài tử đáng yêu, cuối cùng còn có cái gì không vừa lòng?”

Nhan Nghĩa Thịnh giật giật môi, thế nhưng lại không trả lời, có lẽ ngay cả hắn cũng vô pháp biện giải bản thân rốt cuộc là đang làm cái gì.

“Lương thúc, trước khi trời sáng ta sẽ quay về.”

Lần thứ hai để lại một câu nói, hắn liền ly khai.

Nhan Lương nước mắt ngấn dài, thiếu gia nguyên bản là người chính khí nghiêm nghị, từ một năm trước bỗng nhiên nhiễm thói phiêu kỹ (đi kỹ viện). Mỗi tháng một ngày, hắn nhất định phải đến kỹ viện trong thành, bất luận Nhan Lương khẩn cầu như thế nào, quỳ xuống đất van xin hoặc là khấu đầu đến vỡ trán, thiếu gia đều giống như một dạng mê muội, không cách nào không đi.

Tuy nhiên không phải là tổn hao hết gia sản, cũng không phải dạng lưu luyến quên đường về, lúc nào cũng có cái gì đó không thích hợp. Nam nhân có nhu cầu cũng không có cái gì là bất thường, dù sao thiếu gia vẫn còn trẻ, lại chưa thành thân.

Thế nhưng cách ngày thiếu gia đi kỹ viện, vẻ mặt vẫn mang biểu tình chán ghét, điều này làm cho Nhan Lương hiểu được trong lòng Nhan Nghĩa Thịnh có một số việc khó nói ra.

Khó khăn lắm mới thú thê, thành thân, hắn lại vẫn như cũ không chịu sửa tính nết, ngay cả giai đoạn tân hôn, hắn cũng nhất định phải đi đến địa phương thấp hèn này, chỉ là lên lút gạt thiếu phu nhân, không để cho nàng biết, Nhan Lương cũng không hiểu tại sao thiếu gia phải làm như vậy.

Chẳng lẽ thiếu gia ở kỹ viện có người vừa ý sao? Vẫn là có một số chuyện khó xử không tiện nói ra, Nhan Lương không thể hiểu hết, nhưng nhìn thiếu gia ra ngoài mỗi tháng một lần, thật giống như tự ngược đãi chính mình, phát tiết cái gì. Nhan Lương cảm thấy trong lòng thiếu gia nhất định có một bí mật mà chính bản thân hắn cũng không dám thừa nhận bí mật này.

Nhan Nghĩa Thịnh bước vào hoa phố, đẩy cánh cửa quen thuộc. Một trận chói tai đâm thanh lãng ngữ, chớp mũi còn ngửi được mùi vị nồng đậm của son phấn rẻ tiền, hắn cũng không hiểu vì cái gì mà mình phải sa vào tình huống này.

Trong lòng mặc dù là đấu tranh, nhưng gần một năm nay, hắn đã là khách nhân quen thuộc, hôm nay không cần tú bà tiếp đón, hắn liền chọn một người tiếp khách.

Lên gian phòng đơn sơ trên lầu, hắn sốt ruột đẩy ngã người trước mặt, người nọ cười nói: “Thôi mà, Nhan thiếu gia, người nhẹ chút, chúng ta mới một tháng không gặp, người lại gấp gấp như vậy.”

Phía dưới cửa hắn cương cứng tựa như muốn bùng nổ. Tại sao hắn lại chọn nam nhân này? Đơn giản là do khóe mắt người này có chút giống với Ngân Nguyệt Nha.

Cong cong, dẫn theo một chút mị ý, nhưng đuôi mắt Ngân Nguyệt Nha lại cong hơn, khi cười lộ lên tựa như huyền nguyệt (đại khái là trăng khuyết ấy), thật là xinh đẹp.

Hắn còn nhớ rõ hương thơm mê người trên cơ thể Ngân Nguyệt Nha, cũng nhớ rõ tiếng rên rỉ động nhân. Từng cho rằng bản thân mình đã quên, dù sao hắn cũng đã cùng nhiều tiểu quan giao triền.

Thế nhưng Ngân Nguyệt Nha bằng xương bằng thịt lại xuất hiện trước mặt hắn, khi đó hắn biết hắn không quên được!

Mãi không quên được nhan sắc đầu vú cứng rắn, còn nhớ rõ lúc khê cắn cổ, Ngân Nguyệt Nha sẽ phát ra tiếng kêu e lệ – cho dù là đóng kịch cũng không sao, dù gì tất cả cũng vốn là giả.

Những giọt lệ, ánh mắt, còn có thanh âm run nhè nhẹ khê gọi tên hắn, nhiệt độ bên trong hoa tâm cực nóng, nói cho hắn biết đó là lần đầu tiên của Nguyệt Nha.

Nhan Nghĩa Thịnh sốt ruột thoát y của nam nhân trước mặt, xoay người hắn qua, vội vàng đem thứ cực nóng của mình tiến nhập vào bên trong, Nhan Nghĩa Thịnh hồ rống một tiếng, bắt đầu trều tống làm cho tiểu quan phía dưới vui mừng phấn khích.

Không chặt chẽ gắt gao, mùi vị hạ đẳng, ngay cả tiếng kêu dâm đang nghe cũng thật chói tai, càng đừng nói là khuôn mặt hoàn toàn không giống Ngân Nguyệt Nha. (đi phiêu kỹ mà còn so sánh T_T)

Nhưng như thế thì đã sao? Hắn muốn chỉ là phát tiết mà thôi, để cho hắn quên đi sự ngu muội của mình, một lòng ngu ngốc lỗ sa chân vào cái bấy của Ngân Nguyệt Nha.

Hắn tiến vào càng lúc càng sâu, hai tay gắt gao siết trụ lấy đùi nam nhân, ngực cuồng khiêu (tim đập mạnh), ra sức đánh mạnh vào trong, tiếng gọi từ miệng cùng thể dịch trong cơ thể cùng lúc tiết ra.

“Nguyệt... Nguyệt Nha.”

Hắn thống hận cái tên này luôn chiếm lĩnh lòng hắn, làm cho bản thân hắn tựa như một con búp bê mất đi linh hồn, thể nào cũng phải đến kỹ viện để làm tiêu hao hỏa nhiệt.

Dù trăm triệu lần không muốn, thế nhưng từ lúc hưởng qua thân thể Ngân Nguyệt Nha, hắn tựa như người bệnh sốt cao không khỏi nơi chốn kiếm tìm hình ảnh thay thế của Ngân Nguyệt nha.

Hắn không muốn bản thân trầm luân để rồi trở thành đồng bùn nhão trong tay Ngân Nguyệt Nha, mềm yếu mặc hắn không chế, nhưng lại biến thành kẻ lúc nào cũng tìm kiếm thể thân của Ngân Nguyệt Nha thì phải chăng hắn đã sớm nhập vào vũng lầy vạn kiếp bất phục?

Nhìn Nhan Nghĩa Thịnh hốc mắt hăm sâu. Nhan Lương hiểu ngay hắn hùng đông mới trở về, nhưng là đặc biệt gấp gáp. Vừa nhìn liền biết hắn một đêm không ngủ, đều ở lại kỹ viện phóng túng, so với trước kia còn muốn cạn kiệt thể lực hơn.

“Thiếu gia, nhìn người giống như là muốn mệt chết vậy, hay là ngủ một chút đi.” Thân là lão bộc, điều nên khuyên hắn cũng đã khuyên, thế nhưng nhìn thiếu gia tự làm hại thân thể của mình, hắn thật là đau lòng a!

Nhan Nghĩa Thịnh xoa xoa con mắt, nhiệt ý tồn đọng trong người đêm qua làm hắn trở nên phi thường kịch liệt, hắn không khống chế được chính mình, tựa như phát sốt liều mạng giao cấu, hắn biết nguyên nhân vì sao.

Ngân Nguyệt Nha quay về thôn!

Nguyên bản đôi mắt sáng rực diễm lệ của hắn trở nên càng xinh đẹp mê người, da thịt tuyết trắng do sống an nhàn sung sướng, lộ ra màu sắc ngọc trai sáng bóng, cánh môi hồng nhạt căng mọng, còn tỏa ra hơi thở rõ ràng, càng trở nên thôi tình.

Ngày ấy, Ngân Nguyệt Nha mặt y phục ẩm ướt đi lại trong thôn, hai điểm trước ngực nổi lên, tựa như đóa hoa hồng nhạt khiến người mơ màng, thúc giục hắn đi vạch bỏ tầng y phục ẩm ướt kia, sau đó ngậm vào trong miệng, mặc cho bị người chê cười.

Hắn nắm chặt nắm tay, cố gắng điều hòa hô hấp, đêm qua cùng tiểu quan dây dưa một đêm, nhưng nhiệt lực trong cơ thể lại không tiêu trừ chút nào, trái lại mỗi lửa trong cơ thể lại nhen nhóm, ngọn lửa đốt cháy cơ thể đến đau đớn, rốt cuộc còn muốn hành hạ hắn bao lâu?

Vực dậy tinh thần, đem lực chú ý chuyển hướng đúng đắn, hắn không thể cứ luôn nghĩ ngợi về Ngân Nguyệt Nha được.

“Không được, ta muốn đi xem thước giữ trong kho còn được bao nhiêu.”

Triệu phu nhân hôm qua chỉ hỏi thăm giá gạo, nhưng nhìn thần sắc của nàng, tựa hồ đối với gạo trong thôn đặc biệt yêu thích, cho dù ra giá cao, vẻ mặt nàng vẫn bình thường, giống như số tiền này đối với nàng mà nói không là vấn đề.

Nơi này sơn minh thủy tú, thủy chất rất tốt, thước so với địa phương khác ngon hơn gấp mấy lần, chẳng qua không có cơ hội bán ra ngoài thôn, người trong thôn cũng chỉ trồng một ít để nhà ăn thể thôi. Một cơ hội tốt như thế này, có thể cải thiện cuộc sống của thôn nhân, điều này làm cho Nhan Nghĩa Thịnh càng hứng khởi quyết tâm muốn cùng Triệu phu nhân giao dịch.

Người trong Nhan gia thôn luôn chất phác, giản dị, cũng không phải dạng cần kiệm dồi dào, trong thôn người nghèo khó chiếm đa số, ngày thường cũng chỉ là tự cấp tự túc mà thôi.

Nếu như có thể bán được nhiều gạo, đường trong thôn có thể tu sửa, thuận tiện cho thôn dân đi lại, dù không nhiều cũng có thể giúp cho mấy hộ nghèo khó đào mấy cái giếng nước.

“Thiếu gia, khí sắc người không tốt, nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi.”

Nhan Nghĩa Thịnh lắc đầu, giao lại mọi việc rồi đi ra cửa. Hắn sợ Triệu phu nhân chỉ là đến du ngoạn mà thôi, nán lại không nhiều ngày, nếu để lỡ dịp tốt thì sẽ không tìm thấy được cơ hội tốt như thế nữa.

Nhan gia thôn không lớn, rẽ mấy vòng đã đến được kho thóc, bởi vì Nhan gia có được phần lớn đất đai ở Nhan gia thôn, dân làng mỗi năm sẽ nộp thóc thay cho tô ngân (tiền thuê đất) cho nên thóc trong kho cũng thuộc về quyền chiếm hữu của Nhan gia.

Hắn sai người mang thóc ra, bên trong còn chút thóc cũ, từng túi đều được buộc chặt. Dem tân thóc kết toán cũng chừng được trăm túi, tính ra năm trước thu hoạch cũng tốt lắm, nên nếu đem trăm túi thóc này bán hết, nhất định là chuyện tốt, có thể tạo phúc cho biết bao nhiêu người trong thôn.

Hắn tìm người trông coi kho, nói rằng muốn đem tân thóc cân lượng rõ ràng, người quản sự liên tiếp gật đầu nói: “Hảo, Nhan thiếu gia, ta sẽ tiến hành.”

“Thóc này là mang đi bán, nghìn vạn lần không thể mất chữ tín, toàn bộ phải là thóc mới.”

“Thưa vâng, Nhan thiếu gia.”

Xử lý xong mọi việc, hắn ngẩng đầu nhìn thái dương khiến người ta hoa mắt, mới một chút mà đầu choáng não trướng, đem qua cả một đêm không ngủ, trời vừa sáng liền chạy về nhà, xem ra quả thật là quá mệt mỏi.

Hắn biết gần đây có một phá phòng mát mẻ đơn sơ, có thể ở đó chợp mắt một chút. Nhan Lương khổ khuyên hắn ở nhà nghỉ ngơi, hắn không muốn không phải vì chuyện xem xét kho thóc, nếu như ở nhà ngủ bất tỉnh nhân sự, Nhu Thái sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Hắn không muốn nàng truy vấn việc này, cũng không muốn thương tổn lòng nàng. Nàng đã chịu đủ thống khổ rồi, chính mình không thể dùng phương thức này mà thương tổn lòng nàng nữa.

Dời bước đến phá phòng, hắn tùy tiện chọn một góc, vừa nằm xuống, bởi vì quá mệt mỏi lập tức liền ngủ mê man.

“Tân thiếu gia, nước ở trong này, người tự mình giải quyết đi.”

Hà Hoa nói xong cười khê, Ngân Nguyệt Nha vẻ mặt bất đắc dĩ. Trước kia phòng nhỏ này cho nữ quyền dùng, ngày hè nóng bức, hấn muốn thanh tẩy thân thể, liền bị bức đến phá phòng, nếu phá phòng không quá khó xem có lẽ hấn cũng sẽ bị các nàng cho ở đây, để tránh nhiều người chen chúc.

“Được rồi, các ngươi thật là xấu xa mà!”

“Chúng ta không có xấu xa, là tân thiếu gia có nhiều quy củ nha, rõ ràng là nam, lúc tẩy thì ai cũng giống ai, người lại cứ khăng khăng quy củ một đồng, chết cũng không muốn tẩy ở bờ sông, nói nào là phải có nơi che chắn mới chịu tẩy. Người so với cô nương chúng ta còn muốn phiền toái hơn, cho nên người ở phá phòng này tẩy là tốt rồi, đừng giống như các bà các chị dong dài nữa a.”

Hà Hoa miệng lưỡi lạnh lẽo, hấn không phải đối thủ của nàng, đành tự nhận xui xẻo, nhắc lên mấy bồn nước các nàng đặt ở tiền ốc, chuẩn bị tẩy trừ trong phá phòng.

Hấn không muốn tẩy giữa ban ngày ban mặt, thứ nhất là vì trước kia dưỡng phụ thường muốn hấn không gì che đậy ở bên ngoài tắm rửa, còn ánh mắt dưỡng phụ nhìn hấn làm cho da đầu hấn tê dại, cho nên bây giờ, mỗi khi tắm rửa hấn đều phải chọn một chỗ ẩn mật mới bằng lòng tẩy.

Hấn múc nước đến, trước tiên đổ lên tóc, tẩy gội một lát mới cảm thấy sạch sẽ. Lại từ từ cởi y phục, quần áo rơi xuống phía sau, hấn lấy nước phát lên người, một cảm giác mát lạnh bức người, hấn nhin không được kêu nhỏ: “Oa, thật mát a!”

Chính thanh âm này đã đánh thức Nhan Nghĩa Thịnh. Hấn ngủ trong góc, Ngân Nguyệt Nha không ngờ trong phá phòng còn có người cho nên không xem xét chung quanh, hấn vừa bình tĩnh, thân thể Ngân Nguyệt Nha đều rơi trọn vào đáy mắt.

Ngân Nguyệt Nha đang ngồi gần hấn, mỗi một tác da thịt trên người tựa như ánh trăng sáng bạch, hai đầu nhũ phỉnh hồng cũng hiện ra. Hấn đang dùng nước tẩy trừ, mở ra hai chân, thủy dịch ngân sắc theo giữa hai chân hấn chảy xuống, thấm ướt bộ lông đen nhánh tinh mịn, một mạch đi xuống âu yếm bộ vị hồng nhạt rồi lại mơn trớn động khẩu non mềm. (sao zống xem GV vậy nè XD)

Hấn môi khô lưỡi đắng. Một năm nay vô số lần đi kỹ viện tầm hoan, hấn so với một năm trước đã sớm thông hiểu nam nhân tình sự, giờ đây lại như một dạng si mê nhìn lên.

Nhũ thủ phần đào kia do lạnh nên đứng sững, giống như bị nam nhân hấp dụen làm đứng lên, hai chân mở ra ở một góc độ tự nhiên tựa như tư thế cùng nam nhân giao hoan phóng đảng.

Bộ vị của hấn lúc này vừa cứng lại vừa ngạnh, trận giao hoan nhạt như nước ốc đem qua thể nào so được với hưởng thụ thị giác lúc bấy giờ, đến khi nhân thân cực nóng nhìn thấy được nửa người dưới của Ngân Nguyệt Nha, hấn đã muốn tưởng tượng đến cảnh cảm bộ vị yếu ớt kia, Ngân Nguyệt Nha sẽ phát sinh ra tiếng thở dốc động lòng người đến cỡ nào, khuôn mặt khả ái bị xúc cảm mãnh liệt nhuộm đỏ sẽ như thể nào mê người.

Nếu như chính hấn hai tay có thể vặn bung cánh móng mềm mại kia, lộ ra động khẩu hồng nhật đang co rút, kêu gọi nửa người dưới của hấn cùng giao hợp.

Ngân Nguyệt Nha tẩy hảo thân mình, bởi vì cảm thấy lạnh nên vội vàng mặc nhanh quần áo, quát to một tiếng: “Hà Hoa, người ở ngoài cửa sao? Ta muốn ra ngoài.”

Bên ngoài phá phòng giọng nữ cười nói: “Ồ đây a, thiếu gia, người tắm rửa tựa như hoàng hoa khuê nữ, chậm rì rì, chúng ta mau nhanh lên thôi, phu nhân đang chờ.”

Nhan Nghĩa Thịnh thấy Ngân Nguyệt Nha chuẩn bị đi ra, tay hấn run run, rõ ràng biết mình hạ lưu vô sỉ nhưng không cách nào ngăn cản xúc động bất thường của mình.

Hấn kéo dây khó xuống, bộ vị tựa như lửa than cháy hừng hực lập tức nhảy ra, trên đỉnh còn chảy dịch, so với đêm qua còn muốn xúc động hơn.

Hai tay hàm trụ, xúc cảm ẩm ướt làm cho hấn nhắm chặt hai mắt, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh cường bạo Ngân Nguyệt Nha, nắm chặt hai chân, dùng lực vặn bung ra, không để ý đến tiếng kêu thét của hấn, đem hỏa nhiệt tham nhập vào bên trong nóng ẩm chơi đùa, nhắm nháp tư vị say lòng người của Ngân Nguyệt Nha.

Tay hấn cấp tốc bắt đầu chuyển động, hô hấp dồn dập, cắn chặt răng, tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu của Ngân Nguyệt Nha phảng phất bên tai, còn có hai mắt nhắm lệ nói với hấn lúc ở nhà gồ.

Cho dù đó chỉ là lời nói dối, hấn vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Ta thích người, Nghĩa Thịnh. Có thể cùng một chỗ với người như vậy, là một việc hạnh phúc lớn nhất đời ta.

Nguyệt Nha nói dối, chỉ là lợi dụng hấn, bởi vì Ngân Nguyệt Nha cách đó không được mấy ngày liền làm chuyện hạ lưu đó, tại sao phải đối xử với hấn như vậy? Tựa như tàn nhẫn đào sâu vết thương trong tâm hấn.

Hấn ngửa đầu cuồng khiêu, phun ra nhiệt dịch, bàn tay một mảng ướt át, hít thở cơ hồ như sắp chết, trái tim lại thành thịnh loạn khiêu. Trước đây hấn lấy Nhu Thái, phải chăng là tự ngược đãi chính mình?

Hấn tự vấn lòng mình, là vì hấn đã yêu thương sâu sắc Ngân Nguyệt Nha đến mất đi lý trí, cam nguyện vì hấn làm hết thảy mọi chuyện sao?

Hấn hận Nguyệt Nha, oán Nguyệt Nha, không thềm đếm xia tới, nhưng lại quản không được tâm của mình, vĩnh viễn không quên được hành vi thấp hèn đó.

Người trong thôn không nói gì sai, là hắn vẫn luôn kiên trì tin tưởng Ngân Nguyệt Nha, thế nhưng sự thật chứng minh mình chẳng qua chỉ là một ngốc tử. Ngân Nguyệt Nha cùng đường phụ của mình cấu kết, cũng cùng với đại đa số nam nhân trong thôn quan hệ mơ hồ không rõ ràng.

Chình mình lấy lễ đối đãi hắn, tận lực bảo vệ phía sau hắn, ngay cả khi hai người có quan hệ, tình cảm yêu thương tôn trọng của hắn vẫn không biến, nhưng rốt cuộc bản thân ngốc nghếch như thế, trở thành một loại trò cười.

Hắn rửa đi tàn dịch, ngân Nguyệt Nha rốt cuộc cũng không thương tổn được hắn, đối với hắn, tình cảm chẳng qua chỉ dừng trên nhục dục mà thôi, bất luận thế nào, nam nhân có thể thay thế địa vị của Ngân Nguyệt Nha đều không thiếu.

Nghĩ đến lúc trước, bản thân ngu ngốc đến mức bị Ngân Nguyệt Nha đùa bỡn, tư vị chua xót dâng lên cổ họng. Sẽ không còn như thế nữa, chính mình sẽ không còn ngu ngốc đáng thương như vậy nữa.

5. Chương 5

“Thiếu gia, ba ngày liền như vậy, thân thể ngài sẽ bệnh mất.”

Nhan Lương vẽ mặt đau khổ, giữ chặt ống tay áo của hắn van nài, Nhan Nghĩa Thịnh thần sắc khó coi, tất cả đều vì hắn gần đây giống như phát cuồng, chỉ cần đến tối, liền muốn đi kỹ viện trong thành, không đến sáng sẽ không quay lại, thêm nữa ban ngày ngủ không đủ, thân thể trở nên gầy yếu.

Mặt Nhan Nghĩa Thịnh có chút thanh khí, hắn kéo tay áo lại. Những ý nghĩ trong đầu Nhan Lương, rốt cuộc cũng bạo phát.

“Thiếu gia, người nếu ngại thiếu phu nhân không hợp ý, trong thôn lân cận cũng có cô nương bần hàn, chỉ cần cho chút ngân lượng, các nàng đều nguyện ý hầu hạ thiếu gia.”

Nhan Nghĩa Thịnh nhắm mắt lại rồi lại mở ra, hắn khổ tâm nói: “Ta biết trong thôn có tục lệ như vậy, Ngân Nguyệt Nha cũng trải qua loại sự tình này, nhưng ta không muốn làm nhục sự trong sạch của người khác.”

Cá tính thiếu gia cũng coi như ngay thẳng, ngay cả phiêu kỹ, hắn cũng chọn những cô nương không trong sạch, Nhan lương nước mắt ngắn dài, hắn không thể hiểu tại sao mới một năm, mà thiếu gia đã trở thành như vậy.

Bộ dáng thiếu phu nhân tuy rằng không phải quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là tuổi xuân mơn mớn (ché đó ==). Nàng không giống Ngân Nguyệt Nha trước kia, đi đường thì đã giống như tranh hoa, nhưng thanh danh hắn hạ lưu, căn bản là người không thể dây vào.

Nhân tiện nghĩ đến, một năm trước thiếu gia trở nên kỳ lạ, cũng là lúc Ngân Nguyệt Nha dự định ly hôn, hiện tại thiếu gia đêm đêm tâm hoan, cũng là lúc Ngân Nguyệt Nha quay về. Đầu óc hắn tựa như chết ngắt, chẳng lẽ hành vi khác thường của thiếu gia có quan hệ đến việc Ngân Nguyệt Nha hồi hôn sao?

Ngay cả thiếu phu nhân cũng khác thường, nàng không chiếu cố nhi tử, mặc cho hài nhi khóc, thường hay hỏi thiếu gia đi nơi nào, lại sai người đi hỏi đám người Triệu gia ở đâu, mỗi ngày ngoạ nơi nào? Thật giống như cai tù.

“Thiếu gia, người... người là muốn Ngân Nguyệt Nha sao?”

Thanh âm hắn run rẩy hỏi ra, Nhan Nghĩa Thịnh đột nhiên giận dữ gầm lên: “Không phải! Không có khả năng! Ta... ta không có”

Hắn có!

Hắn ở kỹ viện kiếm tìm tiểu quan có vẻ ngoài giống Ngân Nguyệt Nha, lông mày giống Ngân Nguyệt Nha, mắt giống Ngân Nguyệt Nha, da thịt trắng nõn giống Ngân Nguyệt Nha, khi cười nhăn mũi lại có chút điểm giống hắn cũng như điên mà kéo lên lâu. (tên này thật thú tính mà T_T)

Tuy rằng sau đó, hắn cảm thấy bản thân ghê tởm đến không chịu nổi, nhưng lúc ở phòng nhìn thấy bộ dáng Ngân Nguyệt Nha toàn thân xích lôa, cả người hắn hùng hục, tựa như củi khô bốc lửa, khó mà ngăn được hành vi bất thường của mình.

Nhan Lương chưa bao giờ nói trái với lương tâm, thế nhưng vì thiếu gia, hắn đành phải nói dối, hắn không bao giờ... muốn thiếu gia mang bộ dáng người không ra người quý không ra quý như vậy nữa. Chỉ cần thiếu gia chết tâm với Ngân Nguyệt Nha, muốn hắn chết cũng được, huống chi chỉ là bôi nhọ người khác.

“Thiếu gia, người có nghĩ tới không? Việc Ngân Nguyệt Nha trở về hôn, tuy là Triệu phu nhân bên ngoài nói là con của nàng, thế nhưng Ngân Nguyệt Nha vẫn chưa đổi họ Triệu, người trong thành phong tục bại hoại, ta xem Ngân Nguyệt Nha này tám phần mười là bị Triệu phu nhân cấp dưỡng trong phủ, phục vụ nàng chuyện hạ lưu, còn có trước kia ở trong thôn đồn đại dưỡng phụ cũng có thể thượng hắn, không biết hắn tiện loại đến cỡ nào, mới có thể làm ra chuyện đồi bại như vậy. Thiếu gia, ngài nghìn vạn lần không thể bước sai một bước”

Vả mặt Nhan Nghĩa Thịnh âm trầm lại vừa khó chịu, mỗi lần Nhan Lương nói một câu, thần tình Nhan Nghĩa Thịnh lại sút một phân, cuối cùng hắn một tay che mặt, thống khổ khàn giọng nói: “Hôm nay ta sẽ không đi. Người nghỉ ngơi đi.”

“Thiếu gia, người là thanh niên trẻ tuổi, tất nhiên cũng sẽ bị bề ngoài quốc sắc thiên hương làm cho mê muội, thế nhưng thiếu phu nhân trong nhà mới là người sẽ đi theo người cả đời. Nàng ôn nhu sẵn sàng, đối nhân lại vô cùng hiền lành, người là kiếp trước tốt lắm, mới có thể có nhân duyên tốt như vậy. Người nên hiểu rõ ràng chút.”

“Ta hiểu. Người để ta yên tĩnh một chút.”

“Hảo, ta đi ngủ trước đây.”

Nhan Lương vẫn chưa đi ngủ, trái lại chuyển hướng đi đến gian phòng Lâm Nhu Thái. Bên trong vẫn còn đèn đuốc sáng trưng, tiếng khóc hài tử từ xa đã nghe được, lại không nghe thấy nàng trấn an, không biết Lâm Nhu Thái đang vội làm việc gì.

Hắn gõ nhẹ cửa, nói: “Thiếu phu nhân, người vẫn thức chứ?”

Lâm Nhu Thái mở cửa, thần tình nàng có chút tiều tụy, vừa thấy hắn, khẽ nói: “Nghĩa Thịnh nói với ta đêm nay hắn muốn đi thăm bằng hữu trong thành, dò hỏi giá gạo một phen, hắn đi chưa?”

Vừa thấy biểu tình đau thương của Lâm Nhu Thái. Tâm Nhan Lương tan nát. Thiếu gia có nương tử tốt như vậy, còn có hài tử đáng yêu. Nhân sinh của hắn hiện tại thật tối viên mãn a! Chỉ cần hắn đối Ngân Nguyệt Nha tuyệt vọng, với thông minh tài trí của thiếu gia, nhất định sẽ nắm chắc gia đình tốt như vậy.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia nói đã nhiều ngày mệt mỏi, hôm nay không đi, ta nghĩ muốn ôm hài tử qua cho thiếu gia. Thiếu gia gần đây phiền não, thấy nhi tử, tất cả phiền muộn sẽ biến mất.”

Nhan Nghĩa Thịnh thương yêu hài tử là chuyện toàn bộ người trong thông đều biết. Hắn biết tâm tình Nhan Nghĩa Thịnh sa sút, muốn ôm hài tử qua để cho thiếu gia vui vẻ.

“Không cần nhắc đến hài tử, hài tử, giống như trong mắt Nghĩa Thịnh chỉ có đứa nhỏ này mà không có ta!”

Lâm Nhu Thái đột nhiên thét chói tai tức giận mắng lên, nàng luôn ôn nhu cung kiệm, mắng chửi làm cho Nhan Lương một trận choáng váng, sau đó Lâm Nhu Thái nấc lên, ai ai khóc lóc kể lể.

“Lương thúc, Nghĩa Thịnh đối ta lạnh nhạt, tốt xấu hài tử này sinh đã lâu, hắn cũng không chịu đồng sàng ngủ với ta. Trước kia hắn nói ta mang thai nên không chịu tiến vào, bây giờ tình nguyện ôm hài tử ngủ cũng không chịu tiến vào phòng, rốt cuộc ta là hung thần ác sát, hay quỷ mị yêu hồ, căn bản là hắn không để tâm trên người ta.”

“Thiếu phu nhân, người mới vừa sinh hài tử, chiếu cố hài tử cũng không phải chuyện dễ, thiếu gia nhất định là đau lòng người sản sóc hài tử mệt mỏi, tuyệt sẽ không thương tổn người. Trong thôn cô nương nhiều như vậy, hắn cũng chỉ cưới người, không phải đại biểu trong lòng hắn, người chiếm vị trí rất lớn sao?”

Ý nghĩ khuyên giải trong lời nói nhưng lại làm Lâm Nhu Thái sắc mặt tái nhợt, khóc càng lớn hơn: “Ta biết hắn yêu mến hài tử, nghĩ muốn sinh cho hắn một hài tử chân chính, như vậy hắn sẽ không giống như lúc trước nữa,”

Nhan Lương nghe nàng nói càng lúc càng quái, cái gì hài tử chân chính? Nhan Thủ Nghĩa không phải con độc nhất của thiếu gia sao? Nàng nói như thế đây là hài tử của kẻ khác.

“Thiếu phu nhân, người đừng khóc nữa, ta sẽ khuyên thiếu gia đừng vì vội công việc mà lạnh nhạt người.”

Lâm Nhu Thái dừng khóc, dùng đôi mắt ngấn lệ nhìn Nhan Lương, bộ dáng thê thảm đáng thương làm tâm của Nhan Lương mềm hơn phân nửa, Lâm Nhu Thái khóc tựa như mưa tẩy hoa xuân, đầm đìa đáng yêu cực kỳ.

“Lương thúc, thiếu gia từng bị Ngân Nguyệt Nha lừa, hấn kiêu diễm vô song, tính tình đầm đìa đáng yêu, chỉ cần hấn đối với thiếu gia nhà người ngoắc ngoắc ngón tay, Nghĩa Thịnh liền sẽ không còn muốn cái nhà này nữa, cũng sẽ không để nhĩ tử theo ta, người không nhìn ra là, từ sau khi Ngân Nguyệt Nha hồi thôn, cử chỉ của thiếu gia nhà người càng cổ quái sao?”

Những lời này đâm trúng vào tâm Nhan Lương, hấn im lặng không nói, hấn vừa biết được tâm tình thiếu gia còn đang rung động. Hấn nghĩ không ra đường đường chính chính thiếu gia mà lại có quan hệ dính dáng đến Ngân Nguyệt Nha, nhận không ra diện mục đích thực tạp chủng này.

Lâm Nhu Thái khóc thút thít nguyên rửa: “Ta hận Ngân Nguyệt Nha tiện nhân kia không mau chết, hấn dụ dỗ cả lão bà, như thế nào lại không chết được chứ.”

Nhan Lương toàn thân run rẩy, nhìn trong mắt Lâm Nhu Thái lộ ra tia ác độc, làm hấn không rét mà run.

Thiếu phu nhân luôn luôn ôn hòa hiền hậu nhất định là cảm nhận được hành vi thiếu gia có biến, tâm tình chịu ảnh hưởng lớn, bằng không nàng tuyệt đối không thể nói ra lời nói đáng sợ như vậy.

“Thiếu phu nhân, hấn thiếu gia sẽ không làm như vậy, người đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Ngân Nguyệt Nha kia chỉ là rẽ hành, thiếu gia tuyệt sẽ không cùng có hấn quan hệ mờ ám. Thanh danh dâm loạn của hấn thật sự tanh tuổi, thiếu gia cũng không điên, người mới là chính thất thê tử của hấn a!”

Mũi Lâm Nhu Thái hồng hồng, khóc nói: “Ta biết Nghĩa Thịnh không phải người như thế, nhưng Ngân Nguyệt Nha thì phải, hấn câu dẫn dưỡng phụ, lấy được lòng của lão bà, còn chuyện gì không làm được nữa? Nghĩa Thịnh tuổi trẻ khí thịnh, lại là một nam nhân bình thường, vạn nhất ở chỗ ẩn mật trong thôn gặp Ngân Nguyệt Nha dụ dỗ thiếu gia nhà người, Nghĩa Thịnh đề phòng được sao?”

Một cổ ác hàn làm cho lông tơ cả người Nhan Lương dựng thẳng, hiện tại thiếu gia chống không được mỹ sắc của Ngân Nguyệt Nha, nghĩ tới thiếu gia sẽ thua trong tay tiện nhân đó như thế nào, tâm tình Nha Lương thoáng chốc sợ hãi, tuyệt đối không thể để loại sự tình này phát sinh.

“Nghĩa Thịnh là một nam tử có trách nhiệm, nếu như ta cùng Nghĩa Thịnh có hài tử thứ hai, hấn sẽ càng một lòng chiếu cố nhà này.”

Nhan Lương gật đầu, thiếu gia đích thực là một nam tử hán có trách nhiệm, nếu như nhi tử thứ hai liên tiếp được sinh ra, hẳn nhất định sẽ toàn lực chiếu cố cái nhà này.

Lâm Nhu Thái thấp giọng nói: “Lương thúc, nữ nhân như ta mua đồ vật này không tiện, ta biết tâm tình Nghĩa Thịnh đều đặt trên người ngân Nguyệt Nha, mỹ sắc ta so ra kém hẳn, nhưng nếu ở trong trà Nghĩa Thịnh cho chút thứ làm nam nhân xúc động, chờ lúc ta có con của Nghĩa Thịnh, hẳn nhất định chặt đứt si niệm đối với Ngân Nguyệt Nha.”

Nhan Lương nghe xong mặt đều đỏ, không ngờ thiếu phu nhân lại biết trên đời có loại hành vi hạ lưu đó, hẳn có nghe thấy, nhưng mà chưa mua qua, cũng không biết đi nơi nào mua, nhưng nếu vào thành mua, thế nào cũng mua được.

“Hảo, thiếu phu nhân, chuyện này cứ giao cho ta.”

Nhan Lương buột miệng đáp ứng, vì hạnh phúc của thiếu gia, hẳn tuyệt đối không thể chần chừ, mà Lâm Nhu Thái nghe được hẳn đồng ý, lộ ra nụ cười vui sướng, chỉ tiếc là Nhan Lương không nhìn ra trong đó có tâm kế khác.

“Cảm tạ người, Lương thúc, ta biết trên thế gian này, người là người suy nghĩ cho thiếu gia nhất, tuyệt đối không làm ta thất vọng.

Triệu Thất Xảo mang theo nhóm tỳ nữ chậm rãi dạo chơi chung quanh thôn, nhưng lúc đến chỗ Nhan Nghĩa thịnh xem thuốc, chỉ dẫn theo Hà Hoa cùng Ngân Nguyệt Nha mà thôi.

“Phu nhân, thiếu gia Nhan gia là người xấu, chúng ta thật sự mua thuốc nhà hắn sao?”

“Thuốc tốt như vậy, cho cái miệng xảo quyết nhà ngươi ăn, chờ lúc ngươi về nhà, sẽ cảm thấy thuốc trong nhà khó ăn.”

Hà Hoa cùng Triệu Thất Xảo một hỏi một đáp, Triệu Thất Xảo tươi cười trả lời, còn cảm thiết phiền nhiễu nhẹ bả vai, bất quá nói giọng là nói giỡn, vẻ mặt nàng cũng có chút nghiêm trang lên.

“Chúng ta là nữ tặc nhân gia, sống nhờ vào tô ngân, cả đời cứ qua như vậy, thế nhưng thiếu gia là nam nhi trẻ tuổi, như thế nào không chút tiền đồ sống nhờ vào tiền thuê nhà, thuê đất, đương nhiên phải ở bên ngoài hảo hảo xông pha một phen sự nghiệp. Giá thuốc như thế là tốt, trong thành có nhiều quan to, quý nhân, chúng ta bán thứ đặc biệt, cho họ nếm thử một chút, cũng làm cho tân thiếu gia ngươi nở mặt nở mày.”

Hà Hoa đến đây mới hiểu được tâm tư Triệu Thất Xảo, nam nhân bên ngoài gây dựng sự nghiệp là điều đương nhiên, phu nhân trước tiên chỉ giúp tân thiếu gia trải đường.

Một đường đến kho thuốc, Nhan Nghĩa Thịnh đã đến từ trước chờ bọn họ, vừa thấy các nàng đi tới, liền

ngheh đón nói: “Triệu phu nhân, đi đường làm người mệt nhọc rồi.”

“Hừ! Sao mà không hỏi đến tân thiếu gia nhà ta?” Hà Hoa vẫn cứ giọng điệu châm biếm.

Vẻ mặt Ngân Nguyệt Nha đang vui vẻ đều nhanh trắng đến không còn chút máu, hẳn chịu được Nhan Nghĩa Thịnh không thèm chú ý đến hẳn nhưng không chịu được ánh mắt khinh bỉ của Nhan Nghĩa Thịnh.

Nhan Nghĩa Thịnh cắn răng, nhưng hẳn chuyển hướng Ngân Nguyệt Nha, ánh mắt cùng thân thể đối lập nhau, cũng chỉ ngắn gọn hai chữ thoát ra.

“Nhĩ hảo.”

Ngân Nguyệt Nha lo lắng gật đầu, dĩ kì hồi ứng (đáp lại), trộm dò xét nét mặt Nhan Nghĩa Thịnh, chỉ thấy vẻ mặt hẳn xanh trắng, dường như thần sắc không tốt lắm, hẳn quan tâm nói: “Người thần sắc không tốt lắm, là làm việc vất vả sao?”

“Thừa thiếu gia quan tâm, vô sự.”

Nhan Nghĩa Thịnh khách khí đáp lại nhưng thanh âm lạnh lẽo, thấy vẻ mặt hẳn xanh trắng, hai mắt lại như hoả nhìn lại mình, Ngân Nguyệt Nha có cảm giác như toàn thân bị cõi sạch.

Trong lòng hẳn nhảy dựng, cấp bách mắng chửi mình không biết liêm sỉ, nhưng cả khuôn mặt hẳn đều đã đỏ như trứng luộc, rõ ràng biết Nhan Nghĩa Thịnh đối với hẳn vô tình, nhưng hẳn hoa rơi hữu ý, càng làm hẳn thấy được lòng dạ mình xấu xa.

“Tân thuốc còn trăm túi, thuốc đều là thuốc mới nhất năm ngoái.”

Nhan Nghĩa Thịnh cởi ra một túi đặt gạo trắng trước mặt, đưa tay vào trong túi thuốc, lấy ra một nắm hương thuốc, để cho Triệu Thất Xảo thấy rõ ràng mình bạch.

“Thuốc này tốt, hình dạng mỹ, vị giai, hương vị khiến người ta muốn ăn.”

Triệu Thất Xảo khen vài tiếng, người giữ kho thóc cho rằng nàng xem xong rồi, liền muốn trói bao gạo lại chuyển đi, Triệu Thất Xảo so những túi thuốc phía sau, lại đưa ra yêu cầu khác.

“Nhờ Nhan thiếu gia sai người, mở mấy túi gạo kia cho ta nhìn một cái, tại sao mấy bao gạo này cùng phía trước không giống nhau.”

Nhan Nghĩa Thịnh cười nói: “Bao gạo bất đồng, nhưng gạo bên trong đều giống nhau, Triệu phu nhân, mời xem.”

Vừa nói vừa cởi bao gạo, chỉ là đem sợi dây tháo ra mà thôi, bên trong liền truyền ra một mùi ẩm mốc, Nhan Nghĩa Thịnh chấn động, hương thức nhà mình không có khả năng có mùi hôi này.

Dùng lực ngăn, bên trong không có gạo, chỉ có một chút cám lâu năm trát được ngay thật, từ bên ngoài không nhìn được khác biệt, sẽ cho rằng bên trong là gạo trắng, nhưng mùi vị so với gạo mới đương nhiên kém hơn rất nhiều, càng đừng nói đến giá cả, cám đơn giản là đồ vật cho trư ăn.

“Phu nhân, kẻ xấu này gạt chúng ta. Người này thật ghê tởm, dám lừa gạt phu nhân.”

Mặt Nhan Nghĩa Thịnh đều đen, hắn tự tay đào vào, trên tay không chỉ là cám, còn trường ra vài con rệp.

Hà Hoa lời nói đầy căm phẫn, Nhan Nghĩa Thịnh khấn trương vì mình biện giải: “Ta tuyệt không có ý lừa gạt Triệu phu nhân, ta không biết tại sao lại như vậy, rõ ràng quyển sổ trong nhà viết năm ngoái có trăm túi thuốc.”

Người chiếm giữ kho thóc vẻ mặt bức rút bất an, gương mặt đều trưởng màu gan heo, Triệu Thất Xảo thấy thần sắc hắn cuồng cuồng, kẻ trộm trượt ánh mắt lưu luyến về túi thuốc phía sau, liền minh bạch hơn phân nửa.

Thuốc trong kho bị động thủ, người trông coi thuốc khi dễ Nhan Nghĩa Thịnh vừa quản gia sự, mà Nhan gia trước đây không hề bán thuốc, cho nên quản lý lỏng lẻo, hắn âm thầm động thủ, Nhan Nghĩa Thịnh đương nhiên không biết.

“Ta thấy ngoại trừ mấy túi phía trước không có vấn đề, phần đằng sau đều có chuyện đi. Nhan thiếu gia, người khác khi dễ người còn trẻ không hiểu chuyện, đem tất cả thuốc thay đổi, người mỗi túi đều kiểm tra sao?”

Lời nói của Triệu thất Xảo làm cho mặt mũi Nhan Nghĩa Thịnh đều mất hết, hắn nhìn chăm chăm người giữ kho, thân thể thủ kho kinh hãi. Hắn tức giận nói: “Giải hết tất cả dây buộc thuốc.”

Một trăm túi thuốc, chỉ có hai mươi túi đằng trước không có vấn đề, ngoài ra đều bị thủ kho mang đi vùng khác bán tổng bán tháo.

Hắn đứng giữa kiểm lợi đứt túi riêng, ngân lượng toàn bộ lấy đi ăn chơi đàn đấm. Thuốc trong kho chưa bao giờ kiểm tra qua, Nhan gia lại ăn không hết nhiều thuốc như vậy, cho nên không có xem lại kỹ càng, chỉ mấy túi thuốc mà thôi, hắn liền buộc cám bỏ vào, mãi đến khi Triệu Thất Xảo muốn mua thuốc, lúc này mới bại lộ ra.

Nhan Nghĩa Thịnh thể diện mất hết, Hà Hoa vẫn liên tục mắng hắn là kẻ lừa đảo, Triệu Thất Xảo cũng nghiêm mặt không nói lời nào. Nhan Nghĩa Thịnh hiểu như vậy đích xác như là lừa gạt Triệu Thất Xảo, ngay cả hắn không phải cố ý, nhưng người phía dưới quản lý không tốt, liền đại biểu bởi vì vô năng mà bị hạ nhân lừa gạt, mà thương nhân như vậy ai dám cùng hắn làm ăn.

“Phu nhân, kẻ xấu này là phiến tử (lừa đảo), chúng ta đừng mua thuốc của hắn nữa, bộ dáng tuần tú lịch sự, ai biết được ở sau lưng hắn làm chuyện xấu gì.”

Tiếng mắng Hà Hoa rung trời, Ngân nguyệt Nha nghe không xong, ngăn cản nói: “Nghĩa Thịnh sẽ không làm như vậy, hắn nhất định là không biết. Hắn sẽ không cố ý lừa dối nường, ta có thể thề, Nghĩa Thịnh tuyệt đối không làm loại chuyện không đứng đắn này, hắn là nam tử hán trong lúc gặp tối (đại loại là gặp khó khăn).”

“Ta thật sự bị người tức chết! Tân thiếu gia, người vì kẻ xấu này lập thệ, nhưng hắn cho tới bây giờ chưa cho được một vẻ mặt hảo xem a.”

Hà Hoa tức giận đến mặt đều đã đỏ, Ngân Nguyệt Nha chuyển hướng Triệu Thất Xảo kiên định nói: “Nường, người tin tưởng ta, Nghĩa Thịnh hắn không lừa gạt người, hắn không phải là người như thế.”

Triệu Thất Xảo đối khuôn mặt cúi gầm nhìn đất của Nhan Nghĩa Thịnh nhẹ nhàng nói: “Ta cũng tin tưởng Nhan thiếu gia không phải người như thế, ví như hắn muốn đổi thuốc, hắn là cùng chúng ta ký giao kèo sau đó mới đổi lại, vậy mà để chúng ta xem hàng, đem loại hàng kém đặt trước mắt chúng ta, tiếp đó đem chính mình tiến thoái không được ra tình cảnh thê thảm. Hắn biết người không rõ, ta nghĩ là tuổi còn trẻ, lại là người do phụ thân lưu lại, mới có thể bị lừa gạt đi, đừng quá hà khắc, Hà Hoa.”

Hà Hoa lúc này mới ngậm miệng, Nhan Nghĩa Thịnh thành thật nói: “Cảm tạ Triệu phu nhân, ta nhất định sẽ xử lý nghiêm khắc những người này.”

“Không cần cảm tạ ta, cảm ơn Nguyệt Nha đi, hắn đối với người chẳng những không bỏ đá xuống giếng, lại còn lập thệ người không phải người như thế, ta tin hắn, tự nhiên sẽ tin người.”

Nhan Nghĩa Thịnh vẻ mặt phức tạp, nhưng hắn biết Triệu Thất Xảo nói không sai, nếu không vì những lời của Ngân Nguyệt Nha, nếu như Triệu Thất Xảo không lượng thứ, sự tình còn có thể huyền não lớn hơn nữa. Hắn chuyển hướng Ngân Nguyệt Nha, nhẹ giọng nói: “Cảm tạ người, Nguyệt Nha.”

Ngân Nguyệt Nha được lời cảm tạ, vẻ mặt đỏ bừng vì xấu hổ, hắn cả đời này chẳng bao giờ nghĩ tới Nhan Nghĩa Thịnh có lúc hướng hắn khom mình hành lễ. Nhan Nghĩa Thịnh vĩ đại nhất thôn, người trước kia hắn mong muốn không được, người cho hắn hi vọng cũng là người làm hắn tan nát cõi lòng.

Hắn lẩm bẩm nói, thanh âm dường như không nghe thấy: “Không, không có việc gì, người cũng không phải người làm lỗi, ta chỉ hi vọng chúng ta về sau... vẫn là bằng hữu.”

Nhan Nghĩa Thịnh nghe từ bằng hữu này vừa nói ra, cũng không nhượng bộ trả lời, Ngân Nguyệt Nha ừ rừ xịu mặt, nhìn xuống bị thương cùng đau buồn, cho là tội mình phải đối đãi như vậy.

Ngược lại, Triệu Thất Xảo đối Nhan Nghĩa Thịnh thở dài: “Việc trên thế gian, bề ngoài, người xem không tới bên trong, nếu nhìn bên trong, sẽ cảm thấy bề ngoài khác, có khi là hoàn toàn bất đồng, người trẻ tuổi, học nhiều một chút, đôi khi sự tình không chỉ nhìn mặt ngoài là được.”

Những lời này giống như chạm vào tâm Nhan Nghĩa Thịnh, sắc mặt hần đen xuống.

Một năm nay, bên cạnh hần quá nhiều chuyện trong ngoài bất nhất (không giống nhau), nhìn hướng Ngân Nguyệt Nha, Ngân Nguyệt Nha lại xấu hổ chuyển ánh mắt, không bao lâu, tựa như không thể ngăn chính mình không nhìn lại hần, ánh mắt lại chuyển hướng hần, hần lập tức quay mặt đi.

Hần hướng Triệu Thất Xảo cam đoan sẽ điều tra rõ đến cuối cùng còn bao nhiêu thuốc mới, rồi mới nói chuyện giao kèo. Sau khi về nhà, liền báo quan tra rõ sự việc.

Nháo đến nửa đêm, hần lại sầu tư quán quanh (buồn khổ đó ma~), không thể đi vào giấc ngủ. Mở cửa sau đi ra, không phải đi kỹ viện trong thành, mà là sờ soạng, đến nhà gỗ ven sông rất lâu hần chưa từng tới.

Hần vừa mới tiến vào, lại nghe trước cửa nhá gỗ bì bõm một tiếng, có người cũng tiêu sái khẽ bước vào, tâm hần điên cuồng loạn động, biết người tới là ai, gian nhà gỗ ẩn mật bọn hần cùng phát hiện, cũng là nơi lần đầu bọn họ triển miên.

“Làm sao bây giờ, quả nhiên ta vẫn không quên được hần, hôm nay hần nói chuyện với ta, trái tim ta thiếu chút nữa muốn nảy ra ngoài.”

Quả nhiên là thanh âm Ngân Nguyệt Nha, Nhan Nghĩa Thịnh cho là hần hướng người nào đó bộc lộ tâm sự, thế nhưng Ngân Nguyệt Nha lúc đó chỉ lằm bằm một mình, lần này ngữ âm hạ xuống.

“Không, ta suy nghĩ cái gì, ta không xứng với hần, hần đã thành thân rồi, lúc đó nhất định chỉ là đồng cảm ta mà thôi.”

Ánh trăng nhàn nhạt, chiếu lên thân ảnh Ngân Nguyệt Nha mờ mờ ảo ảo, Ngân Nguyệt Nha trong lòng buồn sợ, cúi đầu nhẹ giọng gọi tên hần.

“Nghĩa Thịnh, Nghĩa Thịnh, Nghĩa Thịnh,...”

Nhan Nghĩa Thịnh toàn thân như bị sét đánh chấn động, thanh âm hần kêu gọi dai dẳng như thế, phiền muộn mà lại thâm tình, dường như có rất nhiều thống khổ giấu trong lòng, như tràn đầy tương tư đọng lại, nặng trĩu như thạch (đá), nhưng không cách nào trước bất kỳ ai thổ lộ bí mật thâm trầm nhất, khiến tâm Nhan Nghĩa Thịnh cũng đồng thời lật chuyển khuấy đảo lên.

Hần vì cái gì ở chỗ này gọi tên? Rõ ràng Nguyệt Nha làm những chuyện hạ lưu đến không thể gièm pha thành lời, tại sao một mình cô đơn ở đây gọi tên hần, tựa như vẫn thâm sâu yêu hần, mà thanh âm thống khổ, giống như nhất mực yêu hần không cần hỏi đáp, mà vẫn chấp mê bất hối. (là không hối hận đó a~)

Ý nghĩ xấu xa dâng lên, hay là hần biết mình ở đây nên một lần nữa muốn bôn cọt?

“Đừng gọi tên của ta.”

Nghĩ như thế, cũng là ý nghĩ phù hợp với Ngân Nguyệt Nha, Nhan Nghĩa Thịnh nổi giận thốt ra làm Ngân Nguyệt Nha sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhảy dựng lên, lúc này mới thấy Nhan Nghĩa Thịnh đang ở trong nhà gỗ, khí sắc nhợt nhạt, tựa như tâm sự ẩn dấu rất lâu bị người phát hiện, hắn cuống quýt lùi về sau.

“Người... Người tại sao ở trong này?”

“Đừng dùng loại khẩu khí này gọi tên ta, nghe xong người muốn nôn.”

Ngân Nguyệt Nha không chịu nổi sắp khóc ra, hắn không biết Nhan Nghĩa Thịnh ở chỗ này, sau khi hồi thôn, hắn không dám tới nơi đây, chung quy cảm thấy sẽ chạm đến mặt yếu ớt của mình, nhưng mà hôm này cùng Nhan Nghĩa Thịnh cảm tình tựa như muốn dung bằng (ta hum hủ đây là gì =.=), làm cho hắn nhẹn không được đến đây, chỉ vì muốn hồi tưởng lại buổi tối hạnh phúc kia mà thôi.

Mặc dù chỉ là tự mình đa tình, nghĩ tới lúc sau sẽ càng khó khăn, nhưng hắn chính là vô pháp kiềm chế.

“Ta không phải cố ý, Nghĩa Thịnh, ta sẽ không trở lại đây, xin lỗi...”

Hắn quá mức lo lắng, chạm vào tay áo Nhan Nghĩa Thịnh, Nhan Nghĩa Thịnh một phen hất tay hắn ra, như hắn dơ bản đến cỡ nào, Ngân Nguyệt Nha lui ra phía sau mấy bước, Nhan Nghĩa Thịnh nhìn hắn tựa như nhìn cừu nhân (kẻ thù) một dạng.

“Người gạt ta, người đều là gạt ta, ta tận mắt nhìn thấy người toàn thân xích lô trong nhà, ở trong long ngực dưỡng phụ, người khom người ngồi xổm xuống, trong miệng tràn đầy...”

Nhan Nghĩa Thịnh nói không được, thế nhưng một màn kia vình viễn ở trong đầu hắn. Đêm hôm đó, Lâm Nhu Thái khóc đến tìm hắn, nàng quần áo bất chỉnh, hai châu đều là máu, tố giác Ngân Nguyệt Nha, hắn hoàn toàn không muốn tin tưởng đó là thật.

Cách ngày, hắn đến nhà Ngân Nguyệt Nha, muốn tìm Ngân Nguyệt Nha đối chất, cửa lại khoá, bên trong truyền đến tiếng thở dốc đè nén kỳ lạ. Nhà Ngân Nguyệt Nha rất nghèo, cho nên phòng ở rất nhỏ, không phân gian, giường trải xuống là có thể ngủ, do đó chỉ cần nhảy lên bờ tường, có thể nhìn thấy toàn cảnh trong nhà Ngân Nguyệt Nha.

Hắn tận mắt nhìn thấy, nửa người dưới của dưỡng phụ Ngân Nguyệt Nha xích lô ngồi trên ghế, mà Ngân Nguyệt Nha cả người trần trụi đẹp không giống phàm nhân, đang ngồi xổm trước người dưỡng phụ hắn, làm chuyện ác mộng cả đời hắn.

Hắn chứng kiến một cái, thiếu chút nữa ngã xuống tường thấp, đi một vài bước liền nôn mửa, nôn giống như muốn đem tim phổi đều thổ ra.

Ngân Nguyệt Nha cả người run rẩy, hấn bưng kín môi, vẫn như cũ nhớ rõ hương vị đáng sợ của dương phụ, ở chóp mũi hấn xôn xao, ở trong miệng hấn đùa nghịch, lúc nào cũng dính ở cổ họng hấn (là cái ấy ấy ở cổ họng á), sau đó bắt hấn nuốt vào chất lỏng tanh hôi.

Hấn rốt cuộc biết Nhan Nghĩa Thịnh vì sao ly hấn mà đi, bởi vì Nhan Nghĩa Thịnh thấy được hình ảnh không chịu nổi của hấn, cho nên cuối cùng không để ý tới hấn nữa.

6. Chương 6

Ngân Nguyệt Nha thân thể mềm nhũn như muốn té xỉu, toàn bộ thể gian người hấn không mong muốn biết điều đó nhất, chính là Nhan Nghĩa Thịnh, không nghĩ muốn cho hấn biết dương phụ đối với mình làm cái gì, cũng không muốn để hấn biết bản thân mình có bao nhiêu thấp hèn.

Thật lâu lúc trước, hấn cảm thấy dương phụ đối với hấn càng ngày càng kỳ quái, muốn xem hấn tắm rửa, muốn xem hấn mặc quần áo, thoát y, sau đó ánh mắt sẽ làm cho hấn phi thường không thoải mái.

Hấn thử nói với dương phụ hấn không thích như vậy, dương phụ sẽ tức giận đánh hấn. Lực đạo của y rất mạnh, lần đầu tiên Ngân Nguyệt Nha bị đánh cho hấp hối, dương phụ lập tức tìm thảo dược đến trị liệu cho hấn.

Dần dần hấn hiểu im lặng mới là phương pháp tốt bảo toàn chính mình, nhưng mỗi một ngày qua đi, hấn dần dần cảm thấy sợ hãi, hiểu được chính mình một ngày nào đó sẽ bị dương phụ xâm phạm, cho nên hấn thà trước tiên chọn người mình thích.

Thế nhưng sau khi ở nhà gỗ nhỏ một đêm, Nhan Nghĩa Thịnh lại không hề để ý tới hấn, dương phụ không biết từ nơi nào nghe được tin tức, biết quan hệ của hấn cùng Nhan Nghĩa Thịnh, nổi trận lôi đình, đem hấn toàn thân xích lỏng khóa nhốt trong phòng.

Người là đồ vật của ta, tên Nhan Nghĩa Thịnh kia không được chạm vào người!

Ngữ khí phẫn hận của hấn lập tức chuyển thành khẩn thiết cầu xin.

Nguyệt Nha, Nhan Nghĩa Thịnh đang bồn chồn người, toàn bộ cô nương trong thôn đều cho hấn tuyển chọn, làm sao có thể coi trọng tạp chủng thấp hèn như người! Người là của ta, người không được thích hấn. Người muốn cái gì ta cũng cho người cái đó, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, cùng loại nam nhân tuổi trẻ anh tuấn cùng một chỗ, hấn sẽ không thương yêu người giống như ta.

Một lát sau, khẩn cầu lập tức trở thành căm phẫn.

Người cùng Nhan Nghĩa Thịnh chưa ngủ qua đi? Hấn đã chạm qua thân thể của người, người như thế nào

có thể thấp hèn như vậy, đem cơ thể thuộc về ta giao cho hần! Là ta nuôi người, người đáng lẽ là của ta.

Cầm phần rất nhanh sẽ trở thành điên cuồng.

Người muốn nam nhân sao, kẻ khác nói với ta, người không những cùng Nhan Nghĩa Thịnh ngủ qua, lại còn cùng quá nửa nam nhân trong thôn, cho dù người khác cho người một hạt gạo, người cũng khẩn cấp nghĩ muốn cùng người kia ngủ, người muốn căn bản là nam nhân, người thật là tiện lợi.

Nhớ lại chính là thống khổ hần không muốn hồi tưởng. Đợi đến khi dương phụ tận hứng, sẽ ôm hần khóc.

Nguyệt Nha, không ai giống ta yêu người như vậy, ta sẽ không bỏ qua những kẻ xâm phạm người. Nói cho ta biết, những nam nhân đó là ai? Ta muốn giết những kẻ đó, kẻ thứ nhất muốn giết là Nhan Nghĩa Thịnh, hần lừa dối người, hần tuấn suất thông minh, đối với người ra dạng tốt, nhưng không một chút thật tình, người chẳng qua nhất thời bị hần mê đảo, phân không ra ai tốt ai xấu, ta đem mệnh bảo hộ người chu toàn, tuyệt không cho hần chạm vào người một cọng lông tơ.

Ngôn ngữ hần đã muốn điên loạn, gần như ranh giới đã sụp đổ, Ngân Nguyệt Nha sợ hần thật sự muốn đi giết chết Nhan Nghĩa Thịnh, chỉ có thể đến quỳ gối, bày ra hai mắt đầm lệ, chính mình cũng không muốn làm chuyện đó, dương phụ còn lại là rên rỉ lẫn mò sợi tóc của hần, hần làm tốt khiến cho dương phụ cuối cùng không nhắc đến đi giết ai nữa.

Điều duy nhất dương phụ không làm, chính là chân chính xâm phạm hần, hình như đang chờ đợi hần đồng ý, thế nhưng từ lâu thể xác và tinh thần hần đã tan nát, khi dương phụ ly khai, là lúc hần khoái hoạt nhất, hoặc là chỉ có lúc ngủ, hần mới không cảm thấy đau đớn cùng khó chịu.

Hai mắt hần ngấn nước, chứng kiến sự khinh bỉ trong mắt Nhan Nghĩa Thịnh, xem thường hần là phải thôi, vì chính hần cũng xem thường chính mình, nếu không phải sợ Nhan Nghĩa Thịnh bị giết, hần lúc đó cũng đã sớm tự vẫn rồi.

Hần vô pháp phủ nhận lúc đó hần cùng dương phụ có quan hệ không đứng đắn, nhưng hần không phải tự nguyện, lần hần tự nguyện duy nhất là cho Nhan Nghĩa Thịnh, một đêm kia ở nhà gỗ là khoảng thời gian đẹp nhất trong trí nhớ của hần.

Hai tay hần tiếp xúc da thịt khoẻ mạnh, lần đầu nếm trải khoái cảm cùng người yêu thương da thịt kề cận, hai người lần đầu hoan ái vừa bối rối lại vừa bất an.

Thế nhưng nụ hôn vụn vặt của Nhan Nghĩa Thịnh làm hần giữa lúc đau nhức cảm nhận được khoái hoạt, như hần là một bộ phận trong cơ thể mình, hai người tại thời khắc này chặt chẽ tương liên, thật giống như một loại thâm sâu gắn kết.

“Thực xin lỗi, Nghĩa Thịnh, xin lỗi... ta chỉ là rất thích người...”

“Câm miệng, câm miệng! Người chẳng qua chỉ đùa bỡn ta thôi, nếu như sớm biết người với dương phụ có loại quan hệ thấp hèn, cùng quá nửa nam nhân trong thôn ngủ qua, ta sẽ ngốc đến nỗi cho người “ta cần ta cứ lấy” sao? Sau đêm đó, người có hay không cười vỡ bụng? Có hay không cười nhạo ta kỹ xảo có bao nhiêu thối nát?”

Nhan Nghĩa Thịnh đẩy ngã hắn, ngồi trên lưng hắn, biểu tình trên mặt vặn vẹo không thôi, Ngân Nguyệt Nha nước mắt chảy xuống, ngữ điệu hắn nói tựa như lời ra tiếng vào trong thôn, cuối cùng, Nhan Nghĩa Thịnh phải chẳng nghe những tin này, coi hắn là người tối hạ đẳng.

“Tại sao lời nói của người lại đáng sợ như vậy? Ta chỉ chân chính cùng người một chỗ mà thôi.”

“Nói dối! Người tất cả đều là nói dối! Toàn bộ thôn đều nói người với dương phụ từng ngủ qua, cũng cùng quá nửa nam nhân trong thôn ngủ, chỉ có ta không biết cũng không tin tưởng, mãi đến ngày đó ta mới biết, người muốn hay không thử xem kỹ xảo của ta hiện tại so với ngày đó có bao nhiêu tốt hơn.”

Hắn dùng lực niết đầu vú Ngân Nguyệt Nha, Ngân Nguyệt Nha đau nhức kêu lên, hắn lập tức cúi xuống, cách lớp quần áo cần lên điểm tròn đang đứng thẳng, phóng túng khê cần, một tay kéo quần Ngân Nguyệt Nha xuống.

Một hồi hương thơm mê người truyền đến, đó là mùi vị của Ngân Nguyệt Nha, mũi hắn điên cuồng hướng cổ người dưới thân cọ, hít thở mùi hương thơm mát trên người y, môi cũng như điên cuồng, liếm cần da thịt non mềm nhẵn nhụi, hai tay không ngừng vuốt ve toàn thân.

“Không cần... không cần như vậy, a...”

Những thứ dung tục chi phần kỹ viện làm sao có thể cùng Ngân Nguyệt Nha so sánh. Y viên mắt phỉm lệ, trên mặt đầy nước mắt, hắn liếm những giọt lệ, tâm cũng như những giọt nước mắt đó một dạng đau đớn chua xót.

Hắn tin tưởng y, từng như thế tin tưởng y, người trong thôn lời ra tiếng vào so ra kém với lúc y đối hắn cười quét xuống, như chân trời rắng màu ngủ sắc rực rỡ. Hai người mười ngón tay giao nhau ngây thơ cùng khoái hoạt, khi đó lần đầu tiên cả hai nếm trải tình dục, vụng về âu yếm vuốt ve.

Hắn như vậy tin tưởng y, như vậy thương y, vì sao y tất cả chỉ là đùa giỡn hắn?

Hắn chứng kiến Nguyệt Nha cùng dương phụ bất luân (đại loại là loạn luân), cũng gián tiếp hiểu được Nguyệt Nha cùng quá nửa nam nhân trong thôn gièm pha cũng không phải là giả, điều đó thương tổn tâm hắn, cũng làm hắn tan nát cõi lòng!

“Ta thích người, Nghĩa Thịnh, đừng... đừng xem thường ta, ta cùng dương phụ cùng một chỗ là bất đắc dĩ, tin tưởng ta, người sẽ tin tưởng ta?”

Hắn nhìn Ngân Nguyệt Nha đôi mắt rưng rưng, tâm dao động, rục rịch muốn tin tưởng, nhưng thanh âm của lý trí lại đùa cợt hắn – chẳng lẽ lại muốn phạm phải sai lầm lúc trước? Nam nhân này chảy một giọt lệ, liền khiến hắn buông tha sự thật từ miệng nhiều người sao?

“Câm miệng! Ta sẽ không tin người nữa.”

Hắn phải đứng dậy rồi đi, một phen phỉ nhổ, nói cho Ngân Nguyệt Nha biết chính mình có bao nhiêu xem thường hắn, hận hắn, thậm chí hắn làm nên sự tình nào, không gì mình không biết, hắn không bao giờ có thể lừa gạt mình, đùa bỡn mình nữa.

Thế nhưng hắn tựa như điên cuồng, hôn lên môi Ngân Nguyệt Nha, mãnh liệt hấp thu mật dịch bên trong, Ngân Nguyệt Nha thất kinh thở gấp nghe qua thật êm tai.

Hắn muốn Ngân Nguyệt Nha, bất luận lý do gì, cũng không thể đẩy hắn ra, hắn hận mình cuồng nhiệt như vậy, chính là đại biểu hắn yêu sâu sắc như thế nào, tựa như người chết đuối ngã vào giữa vòng xoáy, chỉ có thể lún sâu vào, lại vô lực bò lên.

Hắn muốn Ngân Nguyệt Nha, muốn đến điên rồi, chỉ vì tìm nam nhân có chút điểm tương tự, hắn ở kỹ viện lưu luyến quên đường về, nhưng thế nào cũng không phát tiết được chân chính nhiệt liệt.

Nhiệt liệt này, chỉ có Ngân Nguyệt Nha mới có thể dập tắt!

“Mở chân ra, người vì nam nhân khác mà mở chân, cũng có thể vì ta mà mở chân chứ. Nhìn ta cười Nhu Thái, người biết ta vì người làm cái gì không, đây là người nợ ta.”

“Ta không có, chưa hề!”

Hắn lấp kín bờ môi Ngân Nguyệt Nha cùng lời biện giải, hôn thẳng đến khi hai người vô pháp hô hấp mới tách ra. Hắn sờ soạng nửa người dưới của Ngân Nguyệt Nha, phun ra chút nước bọt trên tay, hướng phía sau Ngân Nguyệt Nha xuyên vào.

“Đau quá, đau quá!”

Ngân Nguyệt Nha rơi lệ, Nhan Nghĩ Thịnh xoay mặt y qua, lần thứ hai hôn môi, một năm qua tầm hoa vẫn liêu, hắn đối với thân thể nam nhân đã phi thường hiểu biết, hắn cảm nửa người dưới của Ngân Nguyệt Nha xoa nắn, phần eo hắn không nhịn được run lên, khuôn mặt bắt đầu phỉếm hồng, trọc dịch trong tay ngày càng nhiều, bên môi Ngân Nguyệt Nha thoát ra đều là những tiếng thở dốc dồn dập.

Nhan Nghĩ Thịnh đưa ngón tay thấm ướt trọc dịch từ phía sau xuyên vào, thân thể Ngân Nguyệt Nha run lên, hắn dò tìm điểm mẫn cảm trong cơ thể Ngân Nguyệt Nha, dùng ngón tay không ngừng đâm vào, rất nhanh liền nghe được tiếng khóc của Ngân Nguyệt Nha.

“Không... Đừng đụng vào nơi đó, a a, cảm giác thật kỳ quái...”

Hắn cố ý sát nhập vào ngón thứ hai, mở rộng nội bích, bên trong vừa nóng vừa chặt, được mở rộng, liền mềm mại lại trơn ẩm, tựa như gất gao hút lấy ngón tay hắn, phảng phất là lần đầu tiên khiến người ta cuồng dại.

Nhưng nam nhân trước mặt không phải là lần đầu tiên, hắn đã cùng nhiều nam tử chơi đùa, cố tình nói ra uế ngôn, hạ thấp Ngân Nguyệt Nha, cũng làm cho tâm mình lạnh khốc như trước.

“Thoải mái đi, Nguyệt Nha, chờ một chút có thể cho người dục tiên dục tử.”

Hắn kéo quần xuống, đem bộ vị đã trưởng lớn, nhắm ngay động khẩu mà hung hăng sát nhập, thân thể Ngân Nguyệt Nha muốn rút lui, hắn lại cứng rắn đè lại, ép buộc Ngân Nguyệt Nha tiếp nhận trọng lượng của mình.

“Không, không... a!”

Nhan Nghĩa Thịnh thở mạnh, bên trong căng chặt đến nỗi làm hắn vừa vào đã muốn bắn ra, tiếng rên rỉ của Ngân Nguyệt Nha mang theo ý vị thống khổ, hắn đưa tay nắm lấy nửa người dưới hư nhược của Ngân Nguyệt Nha, bắt đầu xoa nắn, phối hợp với tiết tấu của mình, tiếng rên rỉ thống khổ kia bắt đầu mang theo ngọt ngào thi vị.

Mỗi lần hắn đâm vào sẽ làm Ngân Nguyệt Nha điên cuồng lên, eo sẽ vô pháp vận vẹo, đong đưa kịch liệt như thủy xà.

Không chịu đựng được khoái cảm, hai gò má Ngân Nguyệt Nha đỏ bừng, ánh mắt mông lung, mở ra đôi môi liền bị hắn cuốn lấy đầu lưỡi, chậm chậm học cách môi lưỡi giao triền.

Hắn nhanh rút ra, lại hung hăng đâm vào, đến nỗi Ngân Nguyệt Nha phải thét đến chói tai, bộ phận phía sau co rút, âm thanh rên rỉ như mất hồn. Hắn cố ý để thân thể Ngân Nguyệt Nha nghiêng lại, thay đổi góc độ tiến nhập, cả người hắn kịch liệt đong đưa, cánh tay Ngân Nguyệt Nha vô lực ôm lấy vai hắn.

“Không, không cần... Đừng.”

Có lẽ ngay cả mình kêu cái gì cũng không biết rõ, Nhan Nghĩa Thịnh cắn đoá hồng mai của y, tiếng thổ dốc mãnh liệt càng thêm dồn dập, mùi vị trên cơ thể mỏng manh khiến hắn nhịn không được liếm láp, một vệt ướt ngấn sắc lưu lại trên thân thể tuyết trắng, tiếp đó đem chính mình chôn sâu vào cơ thể y, mặc sức cuồng bạo tàn sát bữa bãi, Ngân Nguyệt Nha chỉ biết cau mày tiếp nhận.

Sau, thân thể Ngân Nguyệt Nha bắt đầu vận vẹo, thấy rằng y đã đến cao trào, nội bích co rút lợi hại hơn, tựa như muốn chiếm lấy dương cương của Nhan Nghĩa Thịnh, mỗi một chỗ đều tìm lấy dương cương mẫn cảm của hắn, như dùng hôn môi một cách tỉ mỉ.

Hắn ngửa đầu hổ rống, tiết ra nhiệt ý tồn trữ trong cơ thể, đồng thời cũng nghe được tiếng thét khoái ý chói tai của Ngân Nguyệt Nha, làm hắn toàn thân sáng khoái, ngã lên trên thân thể mềm mại.

“Thiếu gia, tân thước cả thấy chỉ còn hai mươi túi, vậy đủ bán sao?”

“Ân, hỏi lại Triệu phu nhân có muốn mua hai mươi túi thước không.”

Nhan Lương hỏi, Nhan Nghĩa Thịnh đáp, gần đây buổi tối hắn không ra ngoài, nhưng vẫn cùng Lâm Nhu Thái phân phòng mà ngủ, chỉ là thời gian hắn chiếu cố hài tử cũng dài hơn.

Nhan Lương gần đây phát hiện cách thức Nhan Nghĩa Thịnh cư xử với nhi tử có khác biệt, hắn vẫn yêu thương như mọi ngày, nhưng có đôi khi sẽ ngơ ngác nhìn hài tử đến xuất thần, tựa như muốn tìm kiếm dấu hiệu đặc biệt gì đó trên người nhi tử.

“Lương thúc, hài tử này giống ai?”

Vấn đề hắn hỏi thập phần kỳ quái, Nhan Lương lo lắng nói: “Thiếu gia, đứa nhỏ này đương nhiên là giống người, người nói bừa bãi gì vậy.”

Nhan Nghĩa Thịnh ôm hài tử bên người, vì hài tử mà thi (phân) cùng nước tiểu tuyệt không ngại phiền, nhưng thời gian hắn ngăn người nhìn hài tử càng lúc càng dài.

Hài tử này lý ra là phải giống Nguyệt Nha, bọn họ mấy ngày trước tại nhà gỗ hoan ái một lần, trải qua lần đó làm cho kinh nghiệm tình ái của Nhan Nghĩa Thịnh thường ngày tan thành mây khói.

Hắn khát cầu Ngân Nguyệt Nha, không kiên dè gì cường ép thân thể y, trải nghiệm ướt át kia làm hắn cơ hồ muốn đánh mất thần trí. Thật chặt thật nhỏ! Nơi đó của Nguyệt Nha nhỏ hẹp đến mức hắn không thể vào được, hắn vẫn như thể đỉnh nhập vào, chỉ lo phát tiết dục vọng mãnh liệt của chính mình.

Không nên nhỏ hẹp như vậy! Nếu Nguyệt Nha thật sự lạm giao, hắn là phải vào được thật dễ dàng, tựa như mỗi lần hắn đến kỹ viện, những người đó căn bản không cần trơn tề, âu yếm, thậm chí có người trực tiếp ngồi trên người hắn, liền có thể phóng đăng đong đưa eo, dễ dàng đem dương cương của hắn tiến nhập.

Hay vẫn là Ngân Nguyệt Nha nói sự thật, chỉ trao thân thể của mình cho hắn mà thôi.

Không, không, hắn làm sao có thể tin tưởng lời nói bịa đặt này.

Sau khi phát tiết, hắn bứt rứt rời khỏi, Ngân Nguyệt Nha ôm y phục khóc thút thít, viền mắt hồng hồng

khiến người ta nhìn thấy hết sức thương tiếc, cuộn thân mình lại, tựa như khóc ra tất cả uỷ khuất.

Lúc ấy lời hấn nói chính bản thân hấn cũng khó tiếp nhận, rõ ràng chỉ là viện cớ.

“Đây là người nợ ta, Nguyệt Nha, ta thú Nhu Thái, cũng bởi vì người cường bạo nàng, nàng mới hướng ta cầu cứu.”

Ngân Nguyệt Nha thoáng nâng lên khuôn mặt biểu tình khó hiểu cùng tái xanh, phút chốc vẻ đẹp của hấn toàn bộ đều trút xuống, chỉ còn lại thần sắc tái nhợt và mù mịt.

“Người... Người nói cái gì?” Ngữ điệu hấn run run không thành câu.

Hấn đối Ngân Nguyệt Nha găm thét, hận y hiện tại còn ra vẻ không biết, làm ra việc tồi bại như vậy, khiến tâm hấn đối với y càng thêm lạnh, cũng càng minh bạch y là loại cặn bã như thế nào.

“Người là cầm thú làm nhục Nhu Thái, nàng không biết làm sao, chạy đến hướng ta tố khổ (là kể khổ đó a), còn muốn ta lập thế tuyệt không tìm người tính toán, nàng tâm địa thiện lương, không hận người. Ta không thể để khi bụng nàng lớn bị người trong thôn sỉ nhục, nên mới thú nàng. Cho nên hôm nay, cả thầy là người nợ ta, ta không sai.”

Hấn nói như đinh đóng cột, hiện tại y cũng đã đem thân thể cho người giàu, xem ra cũng chẳng hề quá phận, so với những chuyện hấn làm vì y, Ngân Nguyệt Nha nợ hấn quá nhiều.

“Nhu... Nhu Thái nói ta làm nhục nàng.”

Ngân Nguyệt Nha đang khóc bởi vì quá mức khiếp sợ cũng liền ngừng lại, như lần đầu nghe được chuyện này, giống như trên trời một đạo sấm sét giáng xuống người hấn, ngủ lơ oanh đỉnh, thần hồn vỡ nát.

“Đúng vậy, người cường bức nàng, hại nàng có thai, hài tử kia không phải của ta, là người.” Nhan Nghĩa Thịnh lạnh lùng nói ra sự thật: “Người mới là thân phụ của Thủ Nghĩa.”

“Nói vậy, ta không có! Ta bị ép buộc thống khổ như thế, làm sao có thể đối Nhu Thái làm sự tình này.”

Y khóc lên, gào thét đến Nhan Nghĩa Thịnh không biết làm gì cho phải, hấn vừa rồi đối với y làm chuyện quá phận, y cũng chỉ đè nén thanh âm khóc mà thôi, nào ngờ nói y làm ác sự đó, lại khiến Ngân Nguyệt Nha khóc như tất cả đều đổ vỡ.

“Là Nhu Thái chính miệng nói với ta, chẳng lẽ nàng phân không rõ rốt cuộc ai đối với nàng làm loại ác sự này?”

Hắn thử lãnh đạm, nhưng vừa nghe tiếng khóc vỡ vụn lòng người, hắn muốn làm nhất là ôm y vào lòng ngực, thương tiếc hôn những giọt lệ trên mặt, sau đó trên người y lần nữa rong ruổi.

“Ta không có, ta không có, ta không có!”

Hắn ngoại trừ nói ta không có ra, cũng chỉ lớn tiếng khóc, Nhan Nghĩa Thịnh chịu đựng tâm tình đau xót, tuyệt không muốn chính mình lần nữa mắc lừa, liền như vậy ly khai nhà gỗ.

Thế nhưng qua nhiều ngày, mỗi lần nghĩ đến Ngân Nguyệt Nha khóc đến tan tâm vỡ phé, khiến hắn cảm thấy Ngân Nguyệt Nha không làm những sự tình này.

Tuy biết chính mình phạm si, làm sao có thể tin tưởng loại người như Ngân Nguyệt Nha, nhưng cảm giác này càng lúc càng đậm.

Chỉ là Nhu Thái không có khả năng đem trong sạch của mình tùy tiện nói lung tung, vả lại nàng ngày đó hai chân dính máu, lúc sau còn mang thai đều là sự thật a.

Cho nên bây giờ mỗi lần nhìn Thủ Nghĩa, tìm kiếm trên mặt những điểm tương tự Ngân Nguyệt Nha, nhưng hài tử này diện mạo thập phần anh khí, hoàn toàn không giống Nguyệt Nha điểm lệ hơn người.

“Thiếu gia, hài tử tối nay ta chiếu cố, giao dịch lần này, thủ kho bị bắt, những người thu mua cũng trốn không thoát, may mà quan phủ toàn bộ là người có lương tâm, người hiện tại có thể là thời điểm nhân rồi đi, nên hảo hảo đền bù lúc trước lãnh lạc thiếu phu nhân, nàng cho đến bây giờ chưa từng một câu không phải, chân chính là người hiểu chuyện, là hảo tri kỷ thê tử.”

Nhan Lương tự nhiên nói chuyện, lại còn đem Lâm Nhu Thái nâng lên trời, sợ thiếu gia nhà mình nghe không hiểu ý, hắn còn ho khan vài tiếng nhỏ giọng ủng hộ.

“Cũng là... Thiếu gia, phu thê ân ái là chuyện ngũ luân chi thường, người lãnh lạc ái thê, sẽ bị thiếu phu nhân oán hận, Thủ Nghĩa thiếu gia cũng thích có nhiều đệ đệ hay muội muội a.”

“Nhan Lương, ngươi nói, Thủ Nghĩa giống Nguyệt Nha không?”

Không ngờ thiếu gia vẻ mặt hoảng thần, không nghe thì thôi, hiện tại còn hỏi hắn vấn đề lạ lùng, làm Nhan Lương thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ. Ngữ khí hắn tự chuyển sang tức giận, thiếu gia cũng thật quá đáng, tại sao có thể nói chuyện không thể như vậy, tỏ rõ là đang nghi ngờ trình tiết của thiếu phu nhân.

“Thiếu gia, người nói bậy bạ gì đó! Tiểu thiếu gia rõ ràng tựa như người, cùng mị nam hồ ly xinh đẹp kia có cái gì giống nhau, người thế nào càng nói càng kỳ quái.”

“Thủ Nghĩa hẳn là giống Nguyệt Nha.”

Hắn lại tung ra một câu, khiến Nhan Lương tức giận đến toàn thân phát run, thiếu gia từ sau khi tập chủng Ngân Nguyệt Nha kia hồi thôn, liền cả người bất thường.

Thời gian trước là liều mạng chạy vào kỹ viện, sau không đi kỹ viện, thế nhưng lại nói con trai độc nhất của mình giống Ngân Nguyệt Nha, hắn bị Ngân Nguyệt Nha cấp cho mê được đến thần trí đều không còn.

“Thiếu gia, căn nguyên Ngân Nguyệt Nha thế nào, thôn khác không biết, chúng ta còn không biết sao? Khuôn mặt hắn đúng là vừa mỹ lại vừa mị, trong thôn không có nữ nhân nào so được với hắn, nhưng hắn khắp nơi tùy tiện cấu kết, nghe nói vì một hạt gạo, đã có thể cùng nam nhân...”

Bởi vì sự tình quá mức hổ thẹn, nên Nhan Lương nói ra còn sợ bẩn miệng, nhưng vì thiếu gia, hắn nói ra những tin đồn thẹn không nói nổi.

“Cũng có thể cùng nam nhân làm chuyện dâm loạn, hơn nữa quá nửa nam nhân trong thôn đều cùng hắn ngủ qua, nói một cách khó nghe, cái mông của hắn đều sớm bị nam nhân sờ soạng đến thối nát.”

“Nhan Lương, ta hỏi ngươi, lần đầu, bởi vì chưa am hiểu nên chỗ đó sẽ chặt, nếu ngủ qua nhiều lần, chỗ kia sẽ vô cùng lỏng lẻo đi.”

Nhan Lương nghe xong một lát sau mới hiểu thiếu gia nói gì, nét mặt già nua của hắn đã hồng thắm, nhưng hắn vẫn hướng Nhan Nghĩa Thịnh nói nhỏ, giải thích phu thê yêu nhau chi đạo. (là chuyện vợ chồng đó....)

“Đương nhiên nữ nhân sau khi sinh hài tử sẽ có khác biệt, thế nhưng phu thê ân ái, săn sóc cho nhau, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy thập phần thư sướng, huống chi chặt như vậy, nam nhân đi vào cũng sẽ không thoải mái.”

Nhan Nghĩa Thịnh cúi đầu trầm tư một hồi mới nói: “Lương thúc, người nào trong thôn nói với ngươi Ngân Nguyệt Nha cùng quá nửa nam nhân trong thôn dâm loạn?”

“Chuyện này tất cả mọi người đều biết a.”

Nhan Lương không biết vì sao Nhan Nghĩa Thịnh lại hỏi như vậy, thế nhưng ở Nhan gia thôn này người nào chẳng biết Ngân Nguyệt Nha bộ dáng xinh đẹp, tác phong hành sự rất có vấn đề, những chuyện dĩ nhiên này, tại sao thiếu gia lại hỏi với ngữ điệu hết sức hoài nghi.

“Hơn nữa nói quá nửa nam nhân trong thôn cùng Ngân Nguyệt Nha cấu kết, kia hắn là hai người, còn có một người cùng hắn, nhiều người như vậy cùng hắn có việc, người hắn là nghe qua người khác kể lại sự tình với Ngân Nguyệt Nha đi.”

“Có, đương nhiên là có, người... người nào đó đã nói, nửa đêm có một nam nhân tới bãi cỏ, nghe thanh âm kia, đúng là Ngân Nguyệt Nha.”

“Hắn tận mắt trông thấy sao?” Nhan Nghĩa Thịnh gắng hỏi.

“Tôi như vậy nhìn không thấy. Thiếu gia, người hỏi cái này làm gì?”

“Người nhận biết nhiều người trong thôn như vậy, nghe ai bàn luận cùng Ngân Nguyệt Nha có gian tình chưa?”

“Loại sự tình kia ai sẽ nói chứ, thiếu gia, loại gièm pha đồn phong bại tục này, ai dây vào người, liền sẽ gục mồm (đại loại là sa đoạ ấy XD), người đứng đắn trong thôn cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy, thẳng thắn nói ra, hơn nữa dưỡng phụ hắn là người thành thật hiền lành, ít nói, nhưng thực sự là hung thần, lực còn vô cùng lớn a. Trước kia quan phủ lòng bất đạo phỉ, lỡ xông vào nhà hắn, hắn liền đem bọn họ đánh gãy gân cốt, nghe nói trước kia còn từng giết lão hổ. Ai dám có mắt không trông, thừa nhận chính mình cùng Ngân Nguyệt Nha cấu kết, để cho dưỡng phụ hắn tới lấy mạng.”

“Cho nên những lời này là người nghe người khác nói.”

Nhan Lương cuối cùng cũng thành thật, thật ra hắn hiện tại bình tĩnh suy nghĩ, cuối cùng là ai nói việc này, hắn như thể mơ mơ màng màng, dường như tất cả mọi người đều nói, tựa hồ không có ngọn nguồn.

“Àn, thật ra cũng không biết là ai nói trước, về sau mọi người đều nói vậy, thế nhưng thiếu gia, ta nghĩ có nguyên nhân.”

Tĩnh tế nói ra nguyên do, Nhan Lương nói một sự kiện, tiểu thôn gần đây còn nổi lên, chỉ cần người có tuổi đều biết.

“Bởi vì dưỡng phụ Ngân Nguyệt Nha gặp ai cũng nói, ai dám đối Ngân Nguyệt Nha của hắn động thủ, hắn liền muốn giết người kia, cho nên tự nhiên không ai thừa nhận. Hơn nữa Ngân Nguyệt Nha mười tuổi đã đẹp như đoá hoa, hắn xuống thôn dưới dối thuốc, có người trên ghẹo hắn, ngày thứ hai kẻ đó tay chân đều bị đánh gãy, thấy Ngân Nguyệt Nha tựa như nhìn thấy quỷ. Cho nên dưỡng phụ hắn không dễ đối phó, tất cả mọi người đều biết, tự nhiên không ai dám công khai nói xằng nói bậy.”

Nhan Nghĩa Thịnh cuối cùng phát hiện bên trong có trá (âm mưu): “Không đúng, nếu đã không dám công khai nói xằng nói bậy, kia vì sao trong thôn lại không kiêng dè đồn đại hắn cùng quá nửa nam nhân cấu kết, nói tất cả mọi người đều biết, chẳng phải mâu thuẫn cực điểm sao?”

Nghĩ đến đó có điểm là lạ, nhưng Nhan Lương cũng không biết nói kỳ quái chỗ nào, mà vừa nghe thiếu gia giải thích, dường như thật sự có phần khó hiểu.

Nhan Nghĩa Thịnh đột nhiên nghĩ đến việc khác biệt, hắn hỏi Nhan Lương: “Lương thúc, người biết không? Chuyện thuốc không phải là ta phát hiện, là Triệu phu nhân, nàng xem túi đầu tiên, liền muốn xem túi khác, sau đó nói hơn nửa số thuốc đều có vấn đề, làm sao nàng biết hơn nửa số đó đều có vấn đề?”

Nhan Lương cũng vô pháp giải thích: “Đại khái là người trong thành cùng chúng ta suy nghĩ bất đồng đi.”

Nhan Nghĩa Thịnh thì thầm nói: “Nàng vì sao nói với ta, chuyện trên thế gian này, bề ngoài người xem không giống bên trong, nếu nhìn bên trong sẽ cảm thấy cùng bề ngoài bất đồng, đôi khi sự tình không phải do bộ dáng bên ngoài biểu hiện, nàng là muốn nói cho ta biết cái gì sao?”

“Thiếu gia, người trong thành các nàng lòng dạ thâm sâu, chúng ta thế nào biết được các nàng suy nghĩ cái gì?”

Nhan Lương cũng không biết, là một nhất giới nữ lưu, làm sao biết thước từng bị dối qua, có lẽ là người trong thành thông minh đi.”

“Nàng chính là muốn nói ta biết, nhất định là muốn nói ta biết sự tình!” Hắc bưng tỉnh đại ngộ, đột nhiên đứng lên: “Ta muốn lập tức bái kiến Triệu phu nhân.”

7. Chương 7

Edit: Hồng Vũ

Beta: Tiểu Thảo nhi

“Triệu phu nhân, đêm đến còn quấy rầy, thật có lỗi, hi vọng người lượng thứ.”

Triệu phu nhân có ý bảo Hà Hoa thối lui, Hà Hoa cố chấp lắc đầu, tựa như nhất định phải canh giữ bên cạnh nàng, sợ Nhan Nghĩa Thịnh sẽ làm điều bất lợi với nàng, bởi vì Ngân Nguyệt Nha lần trước vì Nhan Nghĩa Thịnh lập thệ, lúc đó vẫn bình thường, cách ngày đột nhiên lại đổ bệnh, ai biết có phải hay không Nhan Nghĩa Thịnh giả trò quý! Nói không chừng là hắn thật sự dối lại thước, nên mới báo ứng trên người lương thiện như tân thiếu gia.

Triệu Thất Xảo thanh âm nghiêm túc: “Hà Hoa, người xuống nghỉ ngơi trước đi, ta muốn cùng hắn đi dạo một chút, thưởng trăng ngắm cảnh.”

“Vâng, phu nhân.”

Hà Hoa bất cam bất nguyện (không bằng lòng) lui xuống, Nhan Nghĩa Thịnh cùng Triệu Thất Xảo xuất môn, đêm nay ánh trăng viên lượng (sáng tỏ), soi sáng rõ ràng tiểu lộ đẹp tựa như ảo mộng.

Nhưng hắn không phải là đến ngắm trăng, một bụng nghi vấn cơ hồ trực trào khỏi cổ họng, nào ngờ Triệu Thất Xảo mở lời trước.

“Người đã từng gặp qua đường phụ Ngân Nguyệt Nha chưa? Phải hay không bộ dáng rất cao, cánh tay phi thường trắng kiện, vẻ mặt nam nhân râu ria thô lỗ?”

Nàng nói một điểm cũng không sai, nhưng nàng là mẫu thân mới nhận của Ngân Nguyệt Nha sau khi rời thôn, làm sao biết được đường phụ trước kia đã chết của Ngân Nguyệt Nha.

“Là Nguyệt Nha có nhắc đến sao?” Hấn suy nghĩ câu giải thích hợp lý nhất.

Triệu Thất Xảo cười thành tiếng, “Không hề. Hấn chỉ kể đến chuyện xách nước, phong cảnh trong thôn, còn có Nhan gia đại trạch to lớn ra sao, hoa dại ven đường, hồ ly, sóc, cái chính là chưa từng nhắc đến đường phụ đã nuôi hấn hơn mười năm qua.”

“Vậy làm sao người biết được?”

“Bởi vì Nguyệt Nha chỉ cần nhìn đến loại hình nam nhân này, sẽ toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, đôi môi mất đi huyết sắc. Ở trên đường tình cờ nhìn thấy, ánh mắt sẽ nhanh chóng đảo qua, vờ như nhìn sang hướng khác, cố gắng duy trì bản thân không chạy trốn, bộ dáng kia giống con thỏ cùng đường, sợ hãi, kinh hoàng, mà lại không dám phản kháng, dường như phản kháng sẽ chỉ làm bản thân càng khó chịu.”

Trong óc Nhan Nghĩa Thịnh cơ hồ hiện lên cái gì đó. Ngày đó chính mắt hấn chứng kiến Ngân Nguyệt Nha đang quyến rũ đường phụ y, hay là còn có một lý do khác?

Một cổ lạnh run từ nội tâm toát ra, nói không chừng hình ảnh kia chính là Ngân Nguyệt Nha không dám phản kháng đường phụ? Nhan Lương cũng từng nói đường phụ y lực lớn vô cùng, một bàn tay cũng có thể đáng gãy cánh tay mảnh khảnh của Ngân Nguyệt Nha, y làm sao có thể ngăn cản? Nên Ngân Nguyệt Nha nói với hấn, kia không phải là y tự nguyện.

“Có người bảo hấn, vùng khác có người tìm nhi tử thất lạc, hấn cuối thu xuất phát, vừa đến vùng nội thành đã là mùa đông tuyết rơi, lộ phí dùng hết, hấp hối ngã trên đường, ở vùng phụ cận chỗ ta, không bất kỳ kẻ nào mười năm trước có nhi tử thất lạc.”

“Nhưng Triệu phu nhân, người không phải là...”

“Ta không phải mẫu thân Ngân Nguyệt Nha, là có người cố ý báo cho hấn tin tức giả, khuyên hấn rời thôn tìm cha mẹ, muốn hại chết hấn, đơn thuần như hấn, diện mạo lại đẹp, nếu không bị con buôn lừa gạt vào kỹ viện, trải qua cuộc sống ngay cả địa ngục cũng không bằng, thì cũng chính là ăn xin, chết ở ven đường, trở thành cô hồn không nơi nương tựa. Chủ ý của kẻ nọ chính là như thế, làm cho Ngân Nguyệt Nha xuất thôn, vĩnh viễn không bao giờ quay lại.”

“Trong thôn chúng ta không có người xấu như vậy.”

Nhan Nghĩa Thịnh nói ra, trong đầu một mảng hỗn độn, phẳng phát như có âm mưu đáng sợ nào đó quây

quần bên người hấn, hấn cái gì cũng không biết, giờ phút này lại loáng thoáng vài tia manh mối hiện lên.

Nhu Thái nói Ngân Nguyệt Nha làm nhục nàng, sau đó, Nhu Thái càng nói cho hấn biết nhiều hơn những sự thật không thể tin nổi!

Tỷ như Ngân Nguyệt Nha cùng hơn nửa nam nhân trong thôn cầu kết, nàng còn nhìn thấy hình ảnh đáng sợ của Ngân Nguyệt Nha cùng dương phụ y, hấn lại tận mắt nhìn thấy cảnh đó, tự nhiên liền tin lời Nhu Thái, cho rằng Nguyệt Nha cùng hơn nửa nam nhân trong thôn cầu kết.

“Hài tử này kỳ thật đáng thương a, vừa được Triệu gia chúng ta cứu, sợ hãi rụt rè, lúc tối ngủ, sẽ giống như đứa trẻ ôm chăn mà khóc, ngay cả trong mộng cũng khóc. Ta thấy y thật sự đáng thương, cho nên nói y chính là nhi tử thất lạc của ta, không để y lưu lạc bên ngoài. Nếu y thực sự lưu lạc bên ngoài, tuyệt sắc mỹ mạo như y, cũng cá tính đơn thuần, sống không được đến hai mươi tuổi đi.”

Không chỉ sống không được đến hai mươi tuổi, mà còn gặp phải chuyện tình vô cùng đáng sợ. Bàn tay Nhan Nghĩa Thịnh phát run, nghĩ tới Ngân Nguyệt Nha có thể gặp phải chuyện gì, liền cảm thấy hàn ý thấm tâm.

“Hấn thỉnh thoảng gọi tên người, khi đó sẽ lộ ra nụ cười bình thản, xem ra không phải là ác mộng.”

Lời nói của Triệu Thất Xảo, làm Nhan Nghĩa Thịnh lệ nóng quanh tròng, hấn ở trong lòng Ngân Nguyệt Nha chiếm địa vị lớn như vậy, thế nhưng hấn lại đẩy y ra, xem thường y, thương tổn y, chính mình có thể nào bị lừa gạt đến mức độ này.

“Ta sai rồi, ta bây giờ đã biết, ta đã hiểu lầm Nguyệt Nha.”

“Hiểu lầm cái gì? Hiểu lầm y cùng hơn nửa nam nhân trong thôn cầu kết, hiểu lầm y cùng với dương phụ có quan hệ?” Trông thấy biểu tình kinh hãi của Nhan Nghĩa Thịnh, nàng cười nói: “Người nghĩ rằng ta để một nam tử trẻ tuổi tiếp cận đại thể nữ quyến Triệu gia mà không thăm dò quá khứ của hấn sao?”

Nàng nhỏ giọng thở dài: “Không có khả năng, lấy cá tính của Ngân Nguyệt Nha, một cái dương phụ đã khiến hấn ăn không tiêu, hấn làm sao lại còn cùng người trong thôn, huống hồ thôn nhân nghe thấy tên hấn tránh còn không kịp, từ lúc Ngân Nguyệt Nha hồi thôn, không ai tới nơi này chào hỏi, hấn ở đây không có bằng hữu, đương nhiên cũng sẽ không có tình nhân.”

“Ta muốn gặp Nguyệt Nha!” Hấn muốn gặp Nguyệt Nha, muốn cùng y giải thích, muốn ôm y vào lòng, hấn có nhiều chuyện muốn cùng Nguyệt Nha làm, chính là muốn nói cho y biết, hấn có bao nhiêu ân hận.

“Hấn đã bệnh nhiều ngày, cả ngày đều khóc thút thít, ta thấy ngày ấy trở về, y phục hấn ô uế, tóc tai rối loạn, người cùng hấn phát sinh chuyện gì đi.”

Nhan Nghĩa Thịnh đau đớn không thôi, chính mình ngày đó mạnh mẽ xâm phạm Ngân Nguyệt Nha, lại

còn đối với y nói những lời đáng chết, tại sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.

“Ta đã làm việc không nên làm, đối với y tàn nhẫn, chính là không nên như vậy, ta không biết, đều nghĩ rằng...”

Ngàn lời vạn chữ, không biết nên bắt đầu từ đâu, Nhan Nghĩa Thịnh chỉ muốn gặp Ngân Nguyệt Nha, muốn đem hân ôm vào lồng ngực, thương yêu hân một nghìn lần, một vạn lần.

Hân muốn thỉnh cầu Ngân Nguyệt Nha tha thứ cho sự ngu muội của hân, muốn nói với y người trong lòng hân yêu nhất là y, đối với y nhật tư dạ tưởng, tương tư bất đoạn (ngày đêm thương nhớ, tương tư không ngừng).

Nào ngờ Triệu Thất Xảo không những cự tuyệt hân, mà còn nói lời hân không sao ngờ tới.

“Người đối với y tàn nhẫn cũng được, làm việc không nên làm cũng được, y sẽ thật sự chết tâm, lập tức quên người, đây là mục đích của ta trong chuyến đi này.”

Vừa nghe lời ấy, huyết dịch hân thiếu chút nữa đóng băng, Triệu phu nhân nói những lời này là có ý tứ gì?

“Không, Triệu phu nhân, ta cùng Nguyệt Nha lúc đó là thật tâm yêu nhau, ta chỉ là trong thời điểm không thoả đáng, trông thấy một số việc không thoả đáng, còn có lời đồn châm dầu vào lửa mới ly khai Nguyệt Nha.”

Triệu Thất Xảo phì cười: “Người lắm rồi!”

“Cái... cái gì?” Nhan Nghĩa Thịnh không hiểu tại sao nàng lại cười, còn cười đến thập phần khinh miệt.

“Người hiện tại đã có thể có tử, trước khi vào thôn, ta đã biết người vừa thành thân, tới nơi này chỉ là vì muốn y đối với người tuyệt vọng, trong thành còn nhiều thiếu niên công tử ưu tú tuần nhã, ta không công khai mang Nguyệt Nha ra ngoài, là chờ năm nay đại thọ muốn Nguyệt Nha mặt mày rạng rỡ lộ diện. Đến lúc đó, y sẽ nổi tiếng khắp thành, ngay cả thiếu niên vùng phụ cận cũng sẽ biết thanh danh tốt đẹp của y mà cùng y kết giao.”

Nhan Nghĩa Thịnh có thể tưởng tượng ra cảnh tượng nhộn nhịp đó, Ngân Nguyệt Nha y phục chỉnh tề, diễm lệ mê người lại mang khí chất thanh thuần động nhân, không một tia kiêu căng ngạo mạn, vừa xuất hiện sẽ vô hạn phong tình, đoạt đi ánh mắt muôn người.

Nam tử con mắt tinh đời sẽ nhận ra Ngân Nguyệt Nha là bảo vật vô giá trên đời. Bọn họ sẽ theo đuổi y, lấy lòng y, sẽ khiến Ngân Nguyệt Nha đơn thuần chân tay lúng túng, không biết nên làm thế nào cho phải, phản ứng đáng yêu khả ái như thế, sẽ càng làm Ngân Nguyệt Nha có bao nhiêu giây thơ cùng tốt đẹp, càng khiến người mục huyễn thần mê (mất hoa tâm loạn).

“Ta đã nghĩ qua, vì sao trong thôn lại có những lời đồn này, những lời đó rốt cuộc sẽ mang lại lợi ích cho ai? Nghĩ thế nào cũng không ra, Nguyệt Nha không bị nam nhân khác trong thôn hiếp đáp, cho nên người tung lời đồn, không phải vì sắc đẹp của y, hoặc là muốn có được y, cố tình làm y mất thanh danh, làm cho người khác kinh nhi viễn chi (kinh sợ mà không muốn gần gũi), tất cả đều rời xa y.” Triệu Thất Xảo nhìn Nhan Nghĩa Thịnh, nói ra kết luận sâu xa: “Thêm nữa, ta thấy Ngân Nguyệt Nha ái mộ người, mà thái độ người đối với y hồ hững, ta thoáng chốc minh bạch.”

Nói đến đây Nhan Nghĩa Thịnh cũng hiểu được, chẳng qua nội tâm dâng lên một cỗ thống khổ cùng hàn ý, Nhu Thái vì muốn hấn để ý, thật là liều lĩnh, không để ý đến chết sống của người khác.

Hấn đau thương nói ra sự thật đã thông suốt: “Người tung lời đồn muốn ta ly khai Nguyệt Nha, muốn ta coi thường y, hận y, không quản y sống chết, cả đời không muốn nhìn thấy y, muốn làm y ly thôn ta cũng sẽ không có phản ứng.”

Triệu Thất Xảo gật đầu đồng ý: “Không sai, kỳ thật người kia muốn không phải Ngân Nguyệt Nha, mà chính là người – Nhan Nghĩa Thịnh.”

Cho nên Nhu Thái luôn chú ý đến kết giao của hai người bọn họ, đến khi bọn hấn không nhận được lửa tình gần gũi, nàng lấy thân thể cùng trong sạch của chính mình ra đặt cược, còn muốn hấn phát thệ không hời tội Ngân Nguyệt Nha, làm bộ ôn nhu thiện lương, kỳ thực nàng từng bước một bức Nguyệt Nha ly khai khỏi hấn.

Nàng khả dĩ còn đến chỗ dưỡng phụ Ngân Nguyệt Nha thuyết tam đạo tứ , cho nên dưỡng phụ Ngân Nguyệt Nha đối với y không chế cang chặt. Thời điểm hấn chạy tới vấn tội, thấy được một màn kia, không phải Nhu Thái an bài, nhưng so với nàng an bài còn muốn hiệu quả hơn.

Sau màn đó, hấn ly khai Ngân Nguyệt Nha, không hỏi lại bất luận chuyện gì khiến hấn đau lòng, thế nhưng trong tâm tưởng oán hận y, thống khổ, hành hạ, khiến hấn vứt bỏ y.

Hấn để y ly thôn, ở bên ngoài mạo hiểm có thể chịu vô số thương tổn, mà chủ ý ra ngoài tìm kiếm cha mẹ, cũng nhất định là Nhu Thái truyền thụ, nói chút tin tức thật thật giả giả, làm Ngân Nguyệt Nha nghĩ rằng cha mẹ có thể ở ngoài thôn, thêm nữa trong thôn không ai cầm chân y, đành phải nản lòng tang chí ly khai, tìm kiếm một giấc mộng hảo huyền không bao giờ thành sự thật.

“Ta... Ta rốt cuộc đang làm cái gì, vì cái gì lại trở thành thế này? Để ta gặp Nguyệt Nha, Triệu phu nhân, van cầu người, để ta gặp Nguyệt Nha.”

Thanh âm hấn bi thương, chẳng lẽ không còn kịp nữa rồi? Hấn cùng Nguyệt Nha, phải chăng đã không thể cứu vãn?

Triệu phu nhân nói như đinh đóng cột, không có một tia vãn hồi, Nhan Nghĩa Thịnh đã không còn cơ hội.

“Ta sẽ không cho người gặp y, y đã chịu đủ hành hạ. Người đối với y tàn nhẫn, vừa vặn cắt đứt tình ý của

y đối với người, các người không ai nợ ai. Nếu người còn một tia yêu thương, nghĩ đến tâm tình của y, liền buông tay đi, người tìm mọi cách dây dưa với y không quan tâm thế cùng tử sống chết ra sao, Nguyệt Nha rốt cuộc mang tiếng câu dẫn phu quân người khác, mang ác danh làm Nhan gia đại thiếu gia vứt bỏ thế tử. Nhớ kỹ, bất luận thế nào, người cười thế có hài tử là sự thật.”

Mấy câu này khiến sắc mặt Nhan Nghĩa Thịnh trắng bệch, cũng khiến tinh thần hắn sa sút, Triệu phu nhân nói rất rõ ràng, nếu hắn thật lòng yêu thương Ngân Nguyệt Nha, tuyệt sẽ không làm cho y mang ác danh trên người.

“Người nếu muốn hận, liền hận chính mình không đủ thanh minh, vụng về như lợn, mới có thể trúng mưu kế đó, để kẻ xuất sắc hơn tiếp cận Ngân Nguyệt Nha, để kẻ khác yêu thương y, che chở y, không để y thương tâm rơi lệ, hơn nữa y sẽ không hồi tưởng lại khoảng thời gian thống khổ.”

Triệu Thất Xảo nói không chút khách khí, Ngân Nguyệt Nha mới đúng là người nàng quan tâm, không phải Nhan Nghĩa Thịnh, nàng cúi người nói: “Cảm tạ người bồi ta tản bộ, hôm nay chỉ nói tới đây, còn về thước, ta sẽ lấy với giá hậu đãi. Chúng ta ngày mai trở về, người không cần tiễn biệt, tránh cho Nguyệt Nha thấy người, lại bệnh nặng hơn.”

Triệu Thất Xảo dưới ánh trăng chậm rãi trở về, bóng đêm tuy đẹp, Nguyệt nhi viên lượng, Nhan Nghĩa Thịnh lại cảm thấy thống khổ đau đớn, bởi vì bản thân ngu muội bị người xúi giục, hắn cười Nhu Thái, vứt bỏ Ngân Nguyệt Nha, lại vô cùng hối tiếc, vô pháp vặn hỏi sai lầm lúc trước.

Nếu như hắn lúc trước toàn tâm toàn ý tin tưởng Ngân Nguyệt Nha, y sẽ không thống khổ như thế, chính mình cũng sẽ không rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, hắn hét lên điên cuồng, thanh âm chấn vang núi rừng, hoá thành gió núi thê lương, rồi trở thành lệ từ từ rơi xuống.

Cho nên Triệu phu nhân mới nói với hắn, mắt thấy tai nghe không nhất định là thật, chẳng qua bài học kinh nghiệm này, cái giá phải trả thật quá lớn!

“Này, phải làm sao bây giờ, tại sao lại như vậy?”

Thiếu gia sau khi báỉ phỏng Triệu phu nhân, hai mắt sưng đỏ, cho thấy hắn từng buồn phiền mà khóc, thế nhưng sắc mặt hắn xám đen, lại như bị kích động lớn, hai thứ kết hợp, chỉ có thể dùng từ “quỷ dị” để hình dung.

Nhan Lương hoảng sợ bối rối, hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua thiếu gia lãnh tĩnh có sắc mặt kỳ dị cỡ này, chỉ biết là thiếu gia sau khi trở về, vào phòng, cùng thiếu phu nhân nói chuyện, không bao lâu trong phòng truyền đến tiếng hét chói tai của thiếu phu nhân cùng thanh âm đồ đạc đổ vỡ, hài tử cũng khóc rống lên.

Tiếng khắc khẩu bên trong vẫn đang duy trì, dường như còn ác liệt hơn, hắn ở ngoài cửa nghe trộm, thế nhưng trừ bỏ ba chữ Ngân Nguyệt Nha ra, thì thanh âm mơ mơ hồ hồ, cũng nghe không hiểu họ bên trong

âm ỉ cái gì.

Hắn muốn lén nhìn, lúc này mới phát hiện, Lâm Nhu Thái ôm hài tử đến gần cửa sổ, cánh cửa nhất thanh (ở đây có lẽ là màu, QT dịch là “trắng xanh” nên ta giữ nguyên) rộng mở.

Hắn vội vã lui ra phía sau, tránh lộ việc bản thân mình nghe lén, bản thân vừa hảo hảo lui ra phía sau, liền thấy được chuyện kinh hách động trời.

Thiếu phu nhân đem tiểu thiếu gia vút ra ngoài cửa, nàng tóc tai bù xù, con mắt phỉm hồng, không thèm nhìn đến hài tử trong tay, tựa như đó chỉ là một sản cỏ dại không đáng giá, dùng lực hết sức vút ra ngoài.

“Người cho rằng đây là hài tử của Ngân Nguyệt Nha nên hết mực yêu thương, hiện tại người biết không phải của người cũng không phải của Ngân Nguyệt Nha, hẳn đối với ta rồi cuộc không còn giá trị lợi dụng, ta sẽ huỷ hấn, để xem người thương xót hấn cỡ nào!”

Hài tử rơi xuống thật mạnh trên mặt đất, tiếng khóc lớn đột nhiên im bật, thiếu gia vội chạy ra, hai tay nhiễm máu ôm lấy đứa trẻ, chỉ là đã quá muộn.

“Thiếu, thiếu phu nhân!”

Thấy đứa con đã chết, Lâm Nhu Thái vẻ mặt cười nhạt, Nhan Nghĩa Thịnh hét lớn, bất luận hấn có phải là thân sinh cha mẹ của đứa trẻ hay không, chính là hấn dưỡng nhiều ngày vẫn cảm thấy có cảm tình, nàng có thể nào hung ác như vậy.

“Thực thỏa nguyện! Ta đã sớm chịu không được người đối với đứa nhỏ này yêu chiều, giờ nó đã không còn, thật sự là thống khoái! Ít nhất ta không cần nhìn mặt nó, liền nghĩ tới quỷ hao sắc ghê tởm kia.”

“Người... Người...”

Nhan Nghĩa Thịnh tức giận đến nói không nên lời, nhưng hấn ôm hài tử, không nguyện cùng nàng nói những lời vô nghĩa, đi thẳng đến chỗ đại phu trong thôn, qua mấy ngày, hài tử được an táng ở phần mộ tổ tiên Nhan gia.

Mà Nhan Lương mộc trường khẩu ngốc nhìn Lâm Nhu Thái, nàng ở đám tang khóc đến suýt ngất xỉu, gặp người liền nói là Nhan Nghĩa Thịnh cùng nàng vì việc nhỏ khắc khẩu, dưới cơn thịnh nộ, không cẩn thận làm ngã đứa nhỏ.

Tuy nói là “không cẩn thận” ba chữ, nhưng nàng hai mắt ngấn lệ rưng rưng, ngược lại như là tiểu tức phụ cố nén không nói xấu phu quân, chân tướng càng làm cho Nhan Lương choáng váng.

“Thiếu! Thiếu gia!”

Thiếu gia vẻ mặt buồn phiền, hần nghiêng mặt đi, không cùng bất cứ kẻ nào tiếp xúc, Nhan Lương lệ ngắn lệ dài, bởi vì trên môi thiếu gia lộ ra nụ cười bi thương đối hần nói:

“Không cần biện bạch, trong thôn đều biết ngươi là lão bộc của ta, bọn họ hần sẽ không tin lời ngươi, chỉ nghĩ là ngươi thay ta biện giải mà thôi.” Hần tại bia mộ khắc từng chữ, nét mặt đau thương. “Ta mắc mưu nữ nhân ác độc này, ly khai người yêu dấu nhất đời, đây là báo ứng của ta.”

8. Chương 8

Edit: Hồng Vũ

Beta: Tiểu Thảo nhi

“Thiếu gia, người... người nói cái gì?” Nhan Lương chấn kinh đến nói không ra lời, sẽ không phải do ái tử mất, thê tử vô lương tâm kích thích, làm thiếu gia đầu óc hồ đồ?

“Ta nghĩ muốn đi tỉnh thành, hướng hải lão nổi danh học việc buôn bán, hôm nay ta nghe người thôn bên nói, chỗ Hải lão thiếu người sao chép văn tự, ta muốn đi tỉnh thành để tăng kiến thức cho mình.”

“Thiếu gia, người dù sao cũng đường đường là công tử, trong nhà cơm áo không thiếu thốn, hà tất phải đi làm loại công việc của hạ nhân này?” Nhan Lương khổ khuyên, chỉ kém chưa nói ra, thiếu gia từ nhỏ đến lớn sống an nhàn sung sướng, làm sao có thể chịu khổ.

Từ khi thiếu phu nhân làm chết đứa nhỏ, lại thêm trong thôn lời đồn bay đầy trời, nói thiếu gia tính tình ác liệt, ngay cả hài tử nhỏ như vậy cũng hạ thủ được, hài tử chết cũng bởi vì thiếu gia bụng dạ bất hảo, trời báo ứng.

Hần vừa ra khỏi cửa, người trong thôn tuy mặt ngoài tôn kính, nhưng lại mang theo một cổ giả dối, sau lưng lời ra tiếng vào càng thêm khó nghe, tưởng chừng lời đồn đại đã nổi lên bốn phía.

Nhan Nghĩa Thịnh không trách những người này mà cam chịu, hần còn có thể thấp giọng an ủi Nhan Lương đừng để ý, những người này chính là không thấy rõ sự thật, bị lợi dụng mà thôi. Đôi mắt Nhan Nghĩa Thịnh so với trước kia càng thêm trầm tịch nội liêm (thâm trầm), giống như trong người hần đang phát sinh chuyển biến.

“Ta là một kẻ thất bại, bị Nhu Thái lừa gạt đến trình độ này. Thủ kho trong nhà cũng tự trộm, nhà ta còn quần không xong, tựa như Triệu phu nhân nói, ta nếu muốn hận, thì hận bản thân không đủ thanh minh, vụng về như lợn, mới có thể trúng kế. Ta muốn ra ngoài tôi luyện, một tháng sẽ trở về một lần, người yên tâm.”

Nhan Nghĩa Thịnh nói đi là đi, ý chí kiên định, giống như qua việc thiếu phu nhân, hấn nhìn thấu cái gì đó, giống như nơi xa có một thứ trân bảo, nếu hiện tại hấn không nỗ lực tiến về phía trước, sẽ vĩnh viễn cùng trân bảo của hấn lướt qua, hối hận không thôi. Cho dù thiếu phu nhân một khúc hai nháo ba thất cổ, hấn vẫn cứ đi là đi.

Nhan Lương trong bụng hiểu rõ, nếu như hài tử kia còn sống, thiếu gia hấn không để hài tử ở trong tay thiếu phu nhân, nhưng đứa nhỏ đã chết, bản khoản của thiếu gia đối với cái nhà này cũng tiêu thất. Thiếu phu nhân hối hận không ngớt, nhưng thiếu gia cũng không nề hà.

Thiếu phu nhân lúc đầu giống như điên lên réo người tìm hiểu thiếu gia có phải hay không đi tỉnh thành, hay là đi thị trấn Ngân Nguyệt Nha ở, nhưng thiếu gia nói một không hai, hấn thực sự đi tỉnh thành nơi có thương nhân nổi tiếng, ngoại nhân đều tôn xưng Hải lão của Hải gia, làm một tiểu nhị thấp kém.

Tỉnh thành cùng thị trấn cách nhau rất xa, thiếu gia căn bản không có khả năng liên lạc với Ngân Nguyệt Nha, thiếu phu nhân tranh cãi ầm ĩ cũng dần ít đi.

Thiếu gia một tháng trở về một lần, da thịt phơi nắng đã đen đi, thân thể cường kiện, người lại càng gầy, ví như hỏi hấn vì sao rạm đen, liền đậm nhạt cười nói, hấn đi theo Hải Lão đến phía nam buôn bán.

Nhan Lương biết thiếu gia không nói nhiều, nhưng sống trong nhà Hải lão, lúc trước giao kèo bên trong có chút vấn đề, Hải lão không nhìn kỹ, kết quả thiếu gia khi sao chép, phát hiện có chút không thích hợp, bẩm báo Hải lão, Hải lão liền nhìn thiếu gia với con mắt khác, biết hấn muốn học việc buôn bán, luôn mang hấn theo bên người.

Hấn cũng không hiểu thiếu gia hiện tại có gì bất đồng, bề ngoài vẫn một dạng giống nhau, trừ bỏ có chút đen gầy, khí chất non nớt ngày xưa đã không còn, ngược lại trở thành một nam tử hấn nhanh nhẹn, đôi mắt sáng ngời hữu thần, tuy nói ít đi, nhưng càng làm cho người ta suy nghĩ sâu xa. Cô nương trong thôn, nếu biết rõ ngày thiếu gia trở về, còn đặc biệt chạy đến cửa thôn chờ hấn.

Chuyện này làm thiếu phu nhân phi thường không vui, thế nhưng ánh mắt thiếu gia không để trên người các nàng, khi thiếu phu nhân khắc khẩu, thiếu gia chính là im lặng, một hai câu liền khiến thiếu phu nhân á khẩu không trả lời được, hiện tại hấn cảm thấy thiếu phu nhân có điểm sợ thiếu gia.

Lúc trước hấn cảm thấy thiếu gia ăn không hết khổ, bây giờ chứng tỏ quan điểm hấn đã lầm, ngược lại vui mừng vì thiếu gia xuất ngoại, mà trở nên khác trước, nếu như lão gia còn trên đời, nhất định sẽ vì thiếu gia mà hân diện.

“Lương thúc, thiếu gia thật lâu không có để ý đến ta, một tháng trở về một lần, cũng chỉ tìm người nói chuyện, ta biết ta đã làm sai, nhưng có người nào không làm sai bao giờ, người không thể nói mấy lời giúp ta với thiếu gia sao?”

Lâm Nhu Thái lần này khóc đến lê hoa đái vũ, thút tha thút thít khóc tỏ vẻ rất hối hận, làm bụng dạ Nhan Lương cũng nhuyễn theo.

“Ta không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng mà chuyện thiếu phu nhân người đối tiểu thiếu gia làm gì, lại ở bên ngoài nói này nói nọ, khó trách thiếu gia lạnh tâm.”

“Ta chưa nói cái gì làm sao biết người trong thôn lời ra tiếng vào, nhưng là chỉ cần phu thê chúng ta hoà hảo, những nhân thoại đó lập tức lắng xuống.” Nàng khóc ròng nói: “Ta nghĩ muốn cùng thiếu gia hoà hảo, biết hẳn ở ngoài một nhọc, giúp hẳn nấu canh gà, hẳn nếu thấy ta làm, nhất định sẽ không uống, Lương thúc, người giúp ta bưng cho hẳn.”

Nàng nói có vài phần đạo lý, hẳn cũng xem không ít thiếu gia trong thôn bị người vu khống, thêm nữa nàng khóc thực thương tâm, làm Nhan Lương lâm vào thế khó xử, chỉ là canh gà mà thôi, còn chẳng có chuyện gì lớn, Nhan Lương gạt đầu, mang vào trong cho thiếu gia uống.

Thiếu gia mới uống nửa chén, đột nhiên phun ra: “Lương thúc, đây là do người nào trong nhà nấu?”

Nhan Lương sợ đến mức sắc mặt trắng xanh, bởi vì khuôn mặt thiếu gia đỏ bừng, đứng lên không đủ sức, nhất giao ngã trên mặt đất, mồm miệng hẳn mơ hồ nói: “Là... thiếu phu nhân muốn ta bưng tới.”

“Thứ trong chén lưu trữ lại, sau đó... sau đó...” thanh âm thiếu gia càng lúc càng nhỏ, hẳn hô hấp dồn dập, ánh mắt khép lại: “Đừng cho nàng vào đây, kêu mọi người canh giữ trước cửa, đừng cho nàng vào...”

Hắn lo lắng đến lão lệ đều rơi xuống, da thịt toàn thân thiếu gia đều trở thành hồng sắc, nhiệt năng kinh người, thì ra thiếu phu nhân muốn mưu sát chồng, về sau nghe được thiếu gia đứt quãng thở dốc, cảm giác khác thường làm Nhan Lương viên mắt đều ẩm ướt, hắn đột nhiên hiểu được thiếu phu nhân hạ được gì trong canh gà.

Nửa năm trước, thiếu phu nhân nói thiếu gia không chạm nàng, muốn hẳn đi mua xuân dược, cấp cho thiếu phu nhân, nhưng là thiếu gia sau khi kế nghiệp đều xuất ngoại, nàng không có cơ hội, thiếu gia cũng phòng bị, cho nên nàng mới tìm hẳn hề hề khóc đáng thương như vậy, là muốn giăng bẫy hẳn.

Nhất định là vì thiếu gia xuất ngoại đi xa, nàng nghĩ muốn sinh hạ hài tử của thiếu gia, dùng cái này uy hiếp thiếu gia.

Hắn sao có thể ngốc như vậy, ngu xuẩn như vậy, gọi hạ nhân tới, che trước cửa phòng thiếu gia, thiếu phu nhân trước cửa kêu khóc om sòm phần nọ, hẳn cũng phân phó tuyệt đối không để cho nàng vào.

“Thiếu gia, người bỗng hảo nghiêm trọng, ta kêu hạ nhân gọi đại phu tới.”

Trái tim trong lồng ngực thần tốc nhảy loạn, đau đến mức đầu hẳn đổ mồ hôi lạnh, nhưng sau lưng lại toàn mồ hôi nóng, nửa người dưới sưng đau đến muốn bạo khai, đã không thoải mái, mà còn đau nhức vô cùng, mắt hoa lên, giống như cách cái chết càng gần.

Trước lúc chết hẳn không yên lòng nhất một người, ấy náy, bất an cho tiểu khả ái, ở thị trấn tốt không?

Hắn tin tưởng Triệu gia nhất định hảo hảo đối đãi y, sẽ không để y chật vật, thống khổ cùng bị thương.

Hơi thở mong manh, hắn gọi người bên cạnh, cũng là người hắn tín nhiệm nhất, “Lương thúc, nếu ta chết, người đến thị trấn Triệu gia nói với Nguyệt Nha, ta thật xin lỗi ngày xưa đã làm những chuyện như vậy.” Khoé môi hắn buồn lộng, nếm hương vị nhiệt lệ của chính mình. “Nói với y, kỳ thật ta chưa bao giờ quên y, ta thương y...”

“Đừng nói loại chuyện không may này thiếu gia, loại được này ăn không chết, người yên tâm, đại phu lập tức đến.”

Trong bụng Nhan Lương thống mạ chính mình ngu xuẩn, cũng không biết thiếu phu nhân rốt cuộc bỏ bao nhiêu mà triệu chứng lại nghiêm trọng như vậy, qua một khắc, đại phu rốt cuộc đến, rót xuống một lượng lớn nước, lại còn mở được đan giải độc, đại phu miệng vẫn thì thà thì thầm: “Này thật sự là nghiệp chướng, nếu trễ một chút, người sẽ chết, người nào dám lung tung thêm được.”

Hỏi mới biết, Lâm Nhu Thái sợ Nhan Lương mua được không đủ mạnh, liền khắp nơi thu thập phương thuốc cổ truyền, sau đó đem tất cả trộn lại một chỗ, thiếu chút nữa độc chết Nhan Nghĩa Thịnh.

Nhan Nghĩa Thịnh bị bệnh một tháng, lúc mơ lúc tỉnh, hắn không trở lại Hải gia, Hải lão phái người đến dò xét, Lâm Nhu Thái đóng cửa dứt khoát không tiếp, làm Hải lão ngờ vực càng sâu, nằng sai người đáp thiếu gia không làm việc cho Hải gia nữa, thái độ thập phần ác liệt, Hải lão vừa nghe xong liền nổi trận lôi đình, cũng nổi lên nghi ngờ, lập tức báo quan.

May mắn Hải lão dẫn theo nha dịch tự mình đến, bằng không Nhan Nghĩa Thịnh bị bệnh chưa tỉnh, Lâm Nhu Thái lập tức chường quần gia sự, nằng sợ tin tức truyền ra, liền lụy đến nằng, đem đại phu đuổi về, phong toả cả Nhan gia, không cho người ra ngoài, ngoại trừ thân tính của nằng, để Nhan Nghĩa Thịnh hôn mê cũng không mời đại phu.

Hải lão vừa tới, nha dịch tức khắc giam giữ nằng, nằng còn nói được là Nhan Lương mua, cũng là Nhan Lương muốn hại chết Nhan Nghĩa Thịnh, Hải lão hết thấy không nghe, chỉ nói chờ người tỉnh nói tiếp.

Hải lão từ tỉnh thành mang theo đại phu đến, uống thuốc ba ngày, Nhan Nghĩa Thịnh thần trí cuối cùng thanh tỉnh, Nhan Lương nhào đến trước giường, thiếu chút nữa khóc chết.

“Thiếu gia, là ta ngu xuẩn, nào biết cái bà nương đó tâm địa ngoan độc như thế! Nằng bảo ta lấy canh gà cho người uống còn không được nói tên nằng, sao biết nằng muốn hại người.”

Chuyện này huyền ảo ồn ào, Nhan Lương cũng bị đưa đến quan phủ, bởi vì tra được, được quả thật là hắn mua, cũng là hắn mang canh gà đi vào, mà Nhan Lương đem chuyện trước kia Lâm Nhu Thái quảng chết hài tử nói ra, làm Nhan gia thôn huyền ảo rất lớn, có người tin, cũng có người nói Nhan Lương là tôi tớ của Nhan Nghĩa Thịnh, đương nhiên tâm hướng về Nhan Nghĩa Thịnh.

May mắn là trước khi Nhan Nghĩa Thịnh hôn mê, có bảo Nhan Lương đặc biệt lưu lại canh gà kia, không

để cho Lâm Nhu Thái huỷ đi chứng cứ, thật sự là khi đó thiếu gia lâm nguy dự đoán, bằng không hẳn khó giải bày.

Sau khi nghiệm chén canh gà kia, bên trong không chỉ có được Nhan Lương mua, còn có chút phương thuốc cổ truyền quái gở, những phương thuốc cổ truyền ấy tất cả đều cho người của Lâm Nhu Thái mua, Nhan Lương vẫn giải thích rằng đó là thiếu phu nhân muốn hẳn mua, toàn bộ chứng cứ này vô cùng xác thực, cuối cùng quyết định bản án.

Nhan Lương ở trong lao rất lâu, sau khi ra đều còn da bọc xương, lúc Nhan Nghĩa Thịnh tới đón hẳn, hẳn cảm động vẫn luôn khóc thút thít.

Đã nhiều ngày ở trong lao, quả thật sống một ngày bằng một năm, hàng đêm không thể nào ngủ ngon, chỉ sợ bà nương kia đem toàn bộ sự tình đổ lên người hẳn, hẳn lo lắng không phải tính mạng của mình khó giữ được, phạm tội giết người, mà sợ nàng khi rời khỏi đây không biết sẽ như thế nào hại thiếu gia, bồi nhọ thiếu gia.

“Thiếu gia, ta rốt cuộc đã hiểu vì sao người nói có đôi khi sự tình không phải chỉ nhìn ở bên ngoài, ai biết được bà nương kia vẽ mặt thanh thuần, trước mặt ta khóc thảm thương, vẫn luôn nói muốn cùng người hoà hảo sau đó nhân thoại trong thôn sẽ ngừng. Ta nhất thời mềm lòng, cũng muốn vì thiếu gia cứu vãn chút thanh danh, nào ngờ thiếu chút nữa hại chết thiếu gia.”

“Lương thúc, đừng nghĩ nữa, sau cơn mưa trời lại sáng, chúng ta hai người dời đến tỉnh thành đi thôi, những người trong thôn muốn nói như thế nào thì nói.”

Bọn họ chuyển đi, phân phát tô tở, đại bộ phận gia sản cũng bán đi. Người trong thôn thấy Nhan Nghĩa Thịnh, vẫn là thần tình hoà nghi, Nhan Nghĩa Thịnh nguyên bản muốn thay thôn nhỏ xây cầu, đắp đường, đào giếng, kết quả chính vì ánh mắt người trong thôn, làm Nhan Nghĩa Thịnh rời xa nơi này.

Nhan Lương cả giận: “Những người này không có phúc khí, cho nên thiếu gia sẽ không vì bọn hắn làm việc.”

Nhan Nghĩa Thịnh trái lại vẫn đậm phong khinh. “Lúc trước chúng ta hiểu lầm Ngân Nguyệt Nha, hiện tại chúng ta ném khổ, hẳn không bằng phân nửa Ngân nguyệt Nha đi?” Hắn thở dài nói: “Chỉ tiếc nơi này là một địa phương tốt.”

Nhan Lương im miệng, hẳn sau khi rời khỏi quan phủ, thiếu gia dần dần cùng hẳn đề cập đến chuyện bà nương kia lập mưu hãm hại Ngân Nguyệt Nha, cuối cùng những lời lúc thiếu gia tưởng mình sắp chết nói ra, làm Nhan Lương hiểu Nguyệt Nha trong lòng thiếu gia chiếm vị trí lớn, cũng hiểu rõ bà nương kia thật sự là một tiện nhân tâm cơ ngoan độc.

Nhan Nghĩa Thịnh mang theo tiền bán đất, Nhan gia một già một trẻ chuyển đến tỉnh thành, Hải lão đáp ứng cho hẳn vay một phần vốn, hẳn lấy tiền đó làm kinh phí.

Ban ngày sinh ý bận rộn, ban đêm sau khi trở về, Nhan Lương nấu vài món ăn chờ thiếu gia. Cuộc sống sinh hoạt giản đơn, còn bị Hải lão cười nói hần không hiểu nhân sinh tình thú, cứng rắn muốn kéo hần đến kỹ viện, bị thiếu gia khéo léo từ chối, thiếu gia nghiêm chỉnh tự hạn chế, cũng không nguyện ý đi đến địa phương đó.

Sinh ý thiếu gia càng làm càng lớn, ở ngoài được xưng là phụ tá của Hải lão, Hải lão muốn hần chuyển vào phủ ở, hần không muốn, lựa chọn một hào trạch xuống giá, coi như nhà của mình.

Hai năm trôi qua, thiếu gia tư thế oai hùng toả sáng, nhân thần sắc bén như ưng, ngay cả Hải lão có việc cũng phải nhờ cậy hần. Nhan Lương biết tâm sự của hần, lúc xưa trước khi chết, hần luôn bận tâm chuyện của Ngân Nguyệt Nha, vì sao công thành danh toại, còn không dám đi tìm Ngân Nguyệt Nha?

“Thiếu gia, nếu như người không có dũng khí, ta muốn thay người đi thị trấn.” Đánh bạo, Nhan Lương khuyên hần, “Khi đó, thiếu chút nữa người đã chết, trước khi chết còn lo lắng cho hần, vì sao bây giờ còn sống, còn không khẩn trương tìm hần, trước kia chúng ta so ra kém Triệu gia, hiện tại người cũng phú giáp một phương, người liền đi đi, nghỉ ngơi mấy ngày, ít nhất cũng nhìn hần bình an hay không, không có gian kế của xú bà nương kia, các người bây giờ chắc chắn sẽ cực kỳ suôn sẻ.”

Nhan Lương hiện tại chỉ cần nhắc tới Lâm Nhu Thái, đều mắng là xú bà nương, đều là nàng đem thiếu gia hại thảm, may mắn thiếu gia là nhân trung chi long (rồng trong loài người), vẫn chưa nản lòng tang chí (giảm sút ý chí, không muốn tiếp tục), ngược lại tạo nên cục diện ngày hôm nay.

Nhan Nghĩa Thịnh nhìn trăng tròn bên ngoài, hai năm, tự bản thân hai năm cần mẫn, tất cả chỉ vì không thể cùng Ngân Nguyệt Nha cùng một chỗ, Ngân Nguyệt Nha tự cho rằng mình không xứng với hần.

Sai rồi, kỳ thật là hần không xứng với Ngân Nguyệt Nha, cho nên Triệu phu nhân muốn hần nhận rõ sự thật.

“Ta hiện tại đủ tư cách chưa, Nguyệt Nha?”

Một tiếng thở dài cùng câu hỏi bất an, đại biểu hần giờ phút này ái tâm lay động, bất an, vì khổ, còn có bụng đầy tương tư, chính là tịch mịch không người biết, chỉ có trăng tròn trên cao hạ xuống ánh sáng nhu hoà, tựa như an ủi nội tâm đau khổ của hần.

“Nguyệt Nha thiếu gia, đi bên này, đừng chỉ ngây ngốc đứng ở đó.”

Hà Hoa nói chuyện không chút khách khí, Ngân Nguyệt Nha đích xác đi nhằm ghế ngồi, hần chính là mơ màng màng, lần trước đi nhằm khách điểm, để Triệu Thất Xảo chờ hần không biết nên khóc hay nên cười.

Hắn theo Triệu Thắt Xảo an bài, làm sinh ý mua bán bảo thạch, hắn cũng không phải giám định và thưởng thức đá quý, Triệu gia cũng không cần mạo hiểm để hắn giám định, hắn chỉ cần mang bảo thạch, đứng trước mặt người khác, đại đa số người mua không nói hai lời lập tức mua ngay

Hai năm qua, hắn lớn lên càng thêm xinh đẹp, thanh tú như sen hé nở trên mặt nước ngọt ngào, phớt trên người bất kỳ bảo thạch nào cũng khiến thị giác người khác mê mẩn. Chính là tư thái tao nhã ngồi trên chủ thượng, mặt tươi cười nhìn mọi người, đều khiến nam nhân một trận rã rời, chỉ lo tranh mua bảo thạch trên người hắn.

Nhưng là không có bảo thạch nào phát ra hào quang như hắn, tuy rằng không ít người âm thầm theo đuổi, thật cũng không nghe qua có ai chân chính đạt được Ngân Nguyệt Nha, nhưng nguyên nhân lớn nhất, hắn là cùng nam nhân ngồi cạnh hắn có quan hệ.

“Nguyệt Nha, ngồi nơi này, nhanh lên, nha, bảo thạch này không phải khối ta tuyển chọn a, này xấu quá, thế nào bán ra a! Như vậy đi, ngươi cười nhiều một chút, như vậy nhất định có thể bán đi.”

Người nói chuyện, mặt lớn tai to, một bộ diện mạo hung ác, nếu như không biết lai lịch của hắn, có thể lầm nghĩ hắn là lưu manh côn đồ, hắn là bằng hữu lúc sau của Ngân Nguyệt Nha, tên là Hoàng Công Thạch, đối với bảo thạch rất tinh tường. Sau lại trở thành chủ quầy của cửa hàng bảo thạch Ngân Nguyệt Nha, thực tế đều là hắn nắm quyền, Ngân Nguyệt Nha chỉ là lộ diện, ra tiền bạc.

Mà người này chẳng những vẻ mặt hung ác mà thôi, tính khí cũng thập phần nóng nảy, hắn dày đặc bảo hộ Ngân Nguyệt Nha, nếu như có kẻ nào giờ trò quỷ, hắn liền lập tức nhìn thấu.

Triệu phu nhân thật biết đánh giá hắn, để hắn làm bạn kèm Ngân Nguyệt Nha, mà Ngân Nguyệt Nha ngây ngô, được những người này chu đáo bảo hộ, chính là hắn không biết mà thôi.

Điều chỉnh khối bảo thạch xấu trên người Ngân Nguyệt Nha, đeo trên người y, không bán nó gấp trăm lần, cũng phải bán nó gấp mười lần, hơn nữa trong tiệc rượu hắn còn đối Ngân Nguyệt Nha chỉ bảo, người nào có thể tán gẫu, người nào chỉ cần cười một chút là được rồi, hắn đều cẩn thận quan sát qua, tuyệt không để Ngân Nguyệt Nha gặp phiền toái.

“Hôm nay có một con dê béo từ tỉnh thành đến, là người chỗ Hải lão tới, dù sao ngươi nhất định không biết hắn là ai, tóm lại, hắn mới phát gần đây, không rõ lai lịch, xem ra cũng là người đứng đắn, chỉ là bộ dạng đào hoa, anh tuần làm người ta không vừa mắt.”

Hoàng Công Thạch dung mạo xấu xí nhìn thấy người anh tuấn, có lúc nghiêng rằng bình luận vài câu, mà hắn cùng Ngân Nguyệt Nha có thể trở thành hảo hữu, là vì Ngân Nguyệt Nha tuy vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng y căn bản là một cái “hảo ngọc”, Hoàng Công Thạch nhìn không được ngu xuẩn của y mới nhận thức.

Duyên phận hai người bắt đầu từ khi Ngân Nguyệt Nha hỏi đường, nguyên bản Hoàng Công Thạch thuận miệng nói, không để ý loại mỹ nhân sẽ làm cho mình trông càng xấu, hắn không có hảo cảm với mỹ nhân.

Nhưng Ngân Nguyệt Nha cũng kỳ, trước mặt hấn hỏi đường vài lần, lại lần nữa đi nhầm, vòng trước mặt hấn hỏi lại một lần nữa, lần thứ hai lại đi nhầm, ước chừng lầm năm lần, làm cho Hoàng Công Thạch tính tình nóng nảy nhìn không được, dứt khoát dẫn hấn đến nơi, liền bởi vì cái dạng này mà nhận biết.

Với lại với mỹ mạo Ngân Nguyệt Nha có thể mang về cho bọn hấn một số lớn vàng bạc, cho nên Hoàng Công Thạch càng vui vẻ, mà Ngân Nguyệt Nha quá đơn thuần, làm cho hấn thật không yên lòng, càng phải ở bên người bảo hộ.

Hoàng Công Thạch có khi nhớ tới liền muốn nôn, mắng to Ngân Nguyệt Nha: “Nương a, ta tốt cùng kiếp trước thiếu người bao nhiêu, vì sao phải chiếu cố người đến mức này, kể cả trình tiết của người cũng phải giữ gìn? Ta cùng người đồng tiến đồng xuất (cùng nhau ra vào), nhân gia đều cho rằng ta là ông già thổ (ta ko hiểu chỗ này, có lẽ là papa của tiểu bạch thổ ><) ai biết giúp giùm). (ta cũng ứ biết, ta chỉ biết tiểu bạch thổ, ông già thổ là cái mô???)

Hà Hoa ở một bên nói: “Không có biện pháp, người nợ thiếu gia nhà ta nhiều như vậy, còn không đời này bảo hộ thiếu gia nhà ta, về phần ông già thổ không phải rất đẹp sao? Ta xem người không được vậy đâu.”

Hoàng Công Thạch thiếu chút nữa giận méo miệng, chỉ vào yết hầu Hà Hoa, giận thổ hổn hển, này tiểu tỷ nữ miệng lưỡi bén nhọn, nếu có một ngày rơi vào tay hấn, hấn sẽ đánh cho móng sừng tấy, cho nàng biết khí phách nam tử hấn.

Nhã sương coi như lịch sự tao nhã, thế nhưng ngay cả Hà Hoa cũng tới đây, Hoàng Công Thạch đối nàng trợn mắt nhìn, hừ một tiếng nói: “Đây là nơi nam nhân tụ họp, chạy về Triệu gia đi.”

“Nghe nói tham gia tụ họp, đều là thiếu gia công tử có tiền, ta tới nơi này xem sau này còn có tương lai không?”

Hà Hoa đáp lại gay gắt, Hoàng Công Thạch vặn miệng cười, “Tiểu tỷ nữ như người muốn tìm tương lai? Dựa vào diện mạo của người cấp Nguyệt Nha xách giày còn chưa xứng a, đi đi, về nhà tìm nam phó đi.”

Hà Hoa diện mạo ngọt ngào xinh đẹp, mặc dù so ra kém Ngân Nguyệt Nha tuyệt thế mỹ mạo, cũng là minh châu yêu nhất trên tay Triệu phu nhân, bị hấn kích thích như vậy, nàng cả giận, “Vây nhìn tính tình của người, cũng chỉ có thể tìm cô nương kỹ viện.”

Hoàng Công Thạch còn chưa kịp giáo huấn nàng một trận thì nhân vật chính đã đến rồi, hấn lập tức kêu người bưng trà dâng rượu, bắt quá đại dê béo trong miệng hấn sau cùng mới đến, hấn xúc mình lên, thanh âm khàn khàn tựa như huyền âm trong đêm: “Thật có lỗi, ta muộn sao?”

Ngân Nguyệt Nha ngẩn đầu, Hoàng Công Thạch bảo hấn gặp người liền cười, cho nên hấn ngẩng đầu liền cười, thế nhưng tươi cười lập tức đông lại trên mặt. Tuy là đen, gầy, nhưng hấn vẫn nhận ra được người này đúng là Nhan Nghĩa Thịnh, mà Hà Hoa đứng phía sau hấn cũng oa lên một tiếng, cho nên chứng minh hấn không có nhìn lầm.

9. Chương 9

Edit: Hồng Vũ

Beta: Tiểu Thảo nhi

Suốt buổi nói chuyện thập phần thân thiện, bởi vì bản thân Hoàng Công Thạch học văn uyên bác, kiến thức sâu xa, nhân gia nói cái gì, hắn đều có thể đáp lại, những lúc hắn không nóng nảy, thế nhưng lại thập phần mê người.

Cả buổi tối Ngân Nguyệt Nha hốt hoảng, không nghe vào được người bên cạnh nói gì, Nhan Nghĩa Thịnh cũng thập phần ít nói, chỉ là mỉm cười nghe người khác nói, thỉnh thoảng đáp lại một câu, nói không nhiều lắm, ánh mắt đều toàn bộ đặt trên người y, khiến y tâm thần bất định.

Tiệc tan, Hà Hoa nói muốn đi ngoài, mặc cho nàng đi, Hoàng Công Thạch tiễn mọi người, đang muốn tiễn hắn về khi đó mới phát hiện không thấy Hà Hoa nữa.

Ngân Nguyệt Nha hướng hắn nói Hà Hoa đi ngoài, còn chưa trở về, Hoàng Công Thạch nhăn mi, lập tức mắng: “Tiểu tỷ nữ này làm việc không biết tình huống, tỷ nữ bên thiếu gia có tiền một chút thì như kiện đồ vật, sẽ rước lấy phiền toái, tỷ nữ diện mạo mỹ mà đầu óc mơ hồ lại càng phiền toái muốn chết.”

Hắn nói lắm nhảm, thế nhưng thân ảnh liền nhanh tiêu thất, trước khi đi còn dặn Ngân Nguyệt Nha ở đây chờ, không được đi loạn, Ngân Nguyệt Nha đợi ở cổng thập phần lo lắng, nhưng y biết rõ bản thân mình không giải quyết được việc gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Không bao lâu, Hoàng Công Thạch mang Hà Hoa trở về, nàng quần áo ô uế, đôi mắt xinh đẹp cũng hồng hồng, mà bên người nàng lại còn dẫn theo một người, đúng là Nhan Nghĩa Thịnh.

“Ta không bao giờ lập gia đình nữa, thật ghê tởm, ghê tởm muốn chết!”

Hà Hoa khóc mắng, không biết bị thống khổ gì, Hoàng Công Thạch so với nàng càng rộng lớn tiếng: “Người là đồ ngu ngốc sao? Đã sớm bảo người về Triệu gia, may mà người ta còn cứu người, bằng không người chờ bị bắt hồi phủ đi, không ngược đãi người ba ngày ba đêm người còn may mắn.”

“Người mắng ta như vậy làm gì, ta bị khổ, cũng không phải ta tình nguyện.” Hà Hoa lên giọng khóc lớn, “Người chỉ đối với Nguyệt Nha thiếu gia hảo, người nhất định thích nam nhân, mới có thể đối với ta hung dữ như vậy.”

“Lại nói, khâu miệng của người lại, cho ta yên tĩnh một chút.”

Hoàng Công Thạch nắm tay nàng, tuy mắt khó nghe, nhưng Hà Hoa cũng để cho hắn nắm, tay Hà Hoa phát run, tay hắn cũng như thế mà run rẩy.

Hà Hoa lau nước mắt, hắn một bên đưa khăn tay, lại còn vì nàng nhu nhu địa phương vừa bị đụng vào, làm Hà Hoa dừng tiếng khóc, một bên hé ra khuôn mặt lúc đầu hoảng sợ dần dần đỡ ửng, mà lực tay mạnh mẽ của Hoàng Công Thạch cũng dần trở nên ôn nhu.

“Đã lâu không gặp, Nguyệt Nha.”

Thanh âm Nhan Nghĩa Thịnh khàn đục hơn so với trước kia, Ngân Nguyệt Nha khẽ run lên, y nâng ánh mắt nhìn Nhan Nghĩa Thịnh, trong lòng ngàn lời vạn chữ, không ngờ Nhan Nghĩa Thịnh lại nói trước làm y thất kinh.

“Ta rời khỏi thôn một năm rưỡi, hiện tại ở tỉnh thành, Nhu Thái đã chết.” Nhan Nghĩa Thịnh không nói thêm gì nữa, chỉ thản nhiên nói: “Ngày mai, ta có thể đến Triệu gia bái phỏng không?”

“Đương nhiên có thể, người là ân nhân cứu mạng của Hà Hoa, Triệu phu nhân nhất định sẽ cảm tạ người.” Hoàng Công Thạch khí thế cuộn cuộn nói trước, Ngân Nguyệt Nha cũng không nói gì, nếu Hà Hoa gặp chuyện không may, Triệu phu nhân nhất định nộ khí công tâm thành bệnh, cứu được Hà Hoa quả thật là ân tình không nhỏ.

“Vậy ngày mai gặp, Nguyệt Nha.”

Nhan Nghĩa Thịnh xoay người chớp mắt ly khai, Hà Hoa cả giận nói: “Cái tên xấu xa này lại tới nữa, người còn hào phóng như vậy đáp ứng, thiếu gia bị hắn làm hại bệnh lâu như vậy, người biết không?”

Hoàng Công Thạch đáp lời, bực nàng nói chuyện không biết chừng mực: “Người xấu cũng sẽ không đi cứu một tỷ nữ không đáng để mắt, người yên lặng một chút cho ta! Nam nhân làm việc, nữ nhân ít nói đi. Nguyệt Nha, người này có thể thâm giao.”

Ngân Nguyệt Nha một đêm khó đi vào giấc ngủ, trần trọc, nghĩ đến những chuyện trước đây cùng Nhan Nghĩa Thịnh. Nhan Nghĩa Thịnh rõ ràng xem thường mình, vì sao hôm nay lại dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn mình? Còn có hắn là đại địa chủ của Nhan gia thôn, tại sao Hoàng Công Thạch nói y từ tỉnh thành tới? Nhu Thái đã chết là có ý tứ gì?

Tâm tình y hỗn loạn, hôm sau tỉnh lại, đã muốn xé chiếu, mà lúc tỉnh vẫn là do tỷ nữ đánh thức, bởi vì Nhan Nghĩa Thịnh đến đây nên Triệu phu cho người đi gọi hắn.

Y vội vã rửa mặt, Triệu phu nhân không ở đó, Hà Hoa cũng không thấy bóng dáng, chỉ có Nhan Nghĩa Thịnh chờ y, nói muốn dẫn y ra ngoài du ngoạn, y vẫn còn chưa rõ tình hình, đã bị mang ra đại môn, đẩy lên xe ngựa.

Nhưng khi đến nơi, y cao hứng kêu lên, nguyên lai Nhan Nghĩ Thịnh dẫn y đến hội làng, với lại hội làng này bán rất nhiều hoa quý hiếm, y cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, trước kia y ở trong thôn chỉ vì một đoá hoa nhỏ mà dưng cước bộ, hiện tại thấy nhiều hoa quý khác nhau, lại càng yêu say đắm.

“Làm sao lại có nhiều thứ đẹp như vậy?”

“Cũng có trái cây nữa a, người xem gốc cây này, là táo quả ngày thường chúng ta ăn a.”

‘Di? Phải không? Vậy là cây gì?’

“Đây là cây quất, quất du Hoài Bắc là chỉ, chỉ là tên gốc cây này, đúng ra cam quýt ở Hoài Nam cũng là cam quýt, nếu sinh trưởng ở Hoài Bắc, sẽ biến thành chỉ, phiến lá tương tự, nhưng hương vị bất đồng, quất loại này phải ở địa phương cực kì nóng ẩm mới sống được.”

Ngân Nguyệt Nha ngơ ngác nghe: “Người biết thật nhiều a.”

“Đây chỉ là khoe khoang thôi, dù sao cũng chỉ là lý thuyết, so ra nông phu thôn dã mới là chân tài thực liệu (tài năng đích thực).”

Hắn nói năng khiêm tốn, làm Ngân Nguyệt Nha dừng lại ngón tay muốn chạm đến phiến lá, bắt đầu ngưng mắt nhìn người trước mắt. Nói hắn là Nhan Nghĩ Thịnh, nhưng lại so với hai năm trước bất đồng, tựa như có cái gì đó trong nội tâm hắn biến đổi, nhưng hắn nhìn mình nhẵn thản nóng rực, giống như bọn họ trở lại thời điểm mười bảy, mười tám tuổi ái mộ nhau chân thành.

Ngân Nguyệt Nha chuyển ánh mắt, tim đập không ngừng, “Người hôm qua nói Nhu Thái đã chết.”

Nhan Nghĩ Thịnh dời mắt đến khoảng không bên cạnh, việc này là quả báo, Nhu Thái tự mình hại mình, cũng làm cho hắn nhận ra rằng, hắn không xứng với Ngân Nguyệt Nha.

“Ân, ta cuối cùng biết được nàng đối với chúng ta làm gì, nàng rải lời đồn, đối ta đặt chuyện nói dối, ly gián chúng ta, về sau dẫn tới nhiều thị phi...”

“Ta... ta không tin Nhu Thái làm những chuyện này.” Nghĩ đến chuyện lên án Nhu Thái, lại khiến tâm Ngân Nguyệt Nha cảm thấy đau đớn, một trong những người y tối tin tưởng, nào ngờ lại là người thương tổn y sâu nhất, chẳng lẽ thật sự lòng người khó dò sao?

“Ta biết.”

‘Ta cũng không cùng nam nhân trong thôn có... có việc.’ Y nén lệ, nghĩ đến Nhan Nghĩ Thịnh nhưng lại tin những lời này, tâm của y càng thêm đau đớn.

“Ta biết, Nguyệt Nha.”

Nhan Nghĩa Thịnh cầm tay y, mặc dù là nơi đông người, hắn cũng không để ý, khiến nước mắt Ngân Nguyệt Nha muốn tuôn ra.

“Thế nhưng, ta cùng dưỡng phụ...”

“Đừng nói nữa, người không cần suy nghĩ những chuyện thương tâm, qua đây.”

Kéo y vào trong ngõ tối, nước mắt trên mặt Ngân Nguyệt Nha rơi xuống, lại bị Nhan Nghĩa Thịnh cúi xuống hôn lên, Ngân Nguyệt Nha toàn thân hư nhuyển, gắt gao níu chặt cánh tay Nhan Nghĩa Thịnh, hôn môi y, ôn nhu, che chở, tựa như y là người trong lòng hắn trân trọng nhất, điều đó khiến lệ trong mắt y theo dòng từ hàng mi đóng chặt càng thêm chảy ra, tia ôn nhu của Nhan Nghĩa Thịnh chỉ dành duy nhất cho y mà thôi a!

“Đừng nghĩ đến những chuyện khổ sở nữa, là ta vô năng bảo hộ người, Nguyệt Nha, là ta khiến người chịu những thống khổ đó, hai năm qua mỗi ngày ta đều hận chính mình mắc mưu Nhu Thái, hận bản thân ta vì sao không cứu người tại giờ phút nước sôi lửa bỏng, lúc đó là ta ngu xuẩn mất trí mới để người ly khai ta mà đi, thế nhưng hiện tại, ta tin tưởng bản thân ta có năng lực bảo hộ người, che chở người, người còn muốn ta không?”

Ngữ âm hắn khàn khàn mà run rẩy, ánh mắt hắn chân thành tha thiết mà đau khổ, phảng phất hai năm qua, hắn một người đơn độc ở nơi hoang dã tịch mịch, mà một câu đồng ý của Nguyệt Nha, có thể làm dịu đi cô đơn của hắn.

Ngân Nguyệt Nha khóc nghẹn ngào, trong thôn ai cũng nói y là cô nhi xuất thân bất minh, khó nghe một chút sẽ gọi y là tạp chủng, tiện loại, mà Nhan Nghĩa Thịnh là thiếu gia vĩ đại nhất trong thôn, luận về địa vị, trèo cao không với nổi hắn... Nói thân thế, chính mình dè tiện vạn phần, sớm bị dưỡng phụ chà đạp vô số lần.

“Là ta không xứng với người, nếu người biết được dưỡng phụ đối ta làm gì, người tuyệt đối sẽ không muốn ta.”

“Nói bậy bạ, hắn không làm bẩn được người, thực xin lỗi, Nguyệt Nha, ta đáng lẽ phải bảo vệ người, lại bị Nhu Thái lừa gạt xoay vòng, nàng thông minh lại bị thông minh hại, vào tử lao, ta cũng ly khai thôn.”

Hắn tường tận kể lại chuyện tình nửa năm trong thôn, Ngân Nguyệt Nha nghe được Lâm Nhu Thái ngã chết đứa nhỏ, còn muốn hại mình, y ở trong lòng ngực Nhan Nghĩa Thịnh khóc đến cơ hồ khô cả nước mắt, không nghĩ tới Lâm Nhu Thái có thể ác độc đến như vậy. Nhan Nghĩa Thịnh nói chính mình bị lừa, y cũng bị lừa đến lợi hại, hai người vì tin tưởng Nhu Thái mới có thể sai lầm đến vậy.

Nhan Nghĩa Thịnh ôm hắn, hôn sợi tóc của hắn, tận sâu thấy mình thật có lỗi, khiến Ngân Nguyệt Nha khóc càng thương tâm, dường như muốn đem tất cả thống khổ cùng uỷ khuất mấy năm nay, còn có ký ức

bất kham (những chuyện không chịu nổi), tất cả đều hoá thành lệ chảy ra.

Trên đường về, trong xe ngựa, Nhan Nghĩa Thịnh gắt gao siết chặt tay y, Ngân Nguyệt Nha cúi đầu về mặt hồng thấu, khúc mắt của cả hai, thống khổ của quá khứ, hiểu lầm lẫn nhau, tất cả đều theo tiếng khóc lớn vừa rồi hết thấy tiêu tan.

“Ta yêu ngươi, Nguyệt Nha.”

Thanh âm Nhan Nghĩa Thịnh nhu hoà mỹ hảo, những lời này thiếu chút nữa không thốt ra được, lúc này nói ra, tựa như một chuyện tự nhiên tốt đẹp, hai người không bao giờ nữa có thể bỏ lỡ.

Ngân Nguyệt Nha mặt càng đỏ hơn, bản thân tựa như trở về lúc mười bảy, mười tám tuổi đơn thuần mà lại tốt đẹp yêu nhau, y tựa đầu vào vai Nhan Nghĩa Thịnh, ngửi được hương vị nam nhân trên người hắn, so với trước kia càng thêm nồng liệt mà kiên cường, nhưng bất an trong lòng y lại càng thêm sâu sắc.

“Ta thật sự có thể chứ? Nghĩa Thịnh, ngươi sẽ không xem thường ta sao?” Ngân Nguyệt Nha luôn luôn lo lắng, sợ sệt, những ký ức xoay vòng trong đầu, không phải nói quên là có thể quên được.

“Ta chỉ xem thường chính mình lúc đó, Nguyệt Nha! Ngươi còn cho ta cơ hội theo đuổi sao?”

Đưa y ôm vào lồng ngực của mình, Ngân Nguyệt Nha cũng run rẩy vươn tay, ôm chặt sau lưng hắn, yên lặng nói cho hắn nguyện ý của mình.

“Phu nhân, bảo hắn về đi, đừng cho hắn quấy lấy Nguyệt Nha thiếu gia.”

Hà Hoa bất mãn kêu, Triệu Thất Xảo vẻ mặt tươi cười, Hoàng Công Thạch cũng ngồi một bên, Nhan Nghĩa Thịnh mỗi ngày đến Triệu gia thì thôi, mà ngay cả Hoàng Công Thạch cũng ngày ngày chạy đến Triệu gia báo danh.

“Hắn là người, không phải yêu quái, ăn không hết được thiếu gia nhà ngươi. Ngồi đi, Nghĩa Thịnh.”

“Tạ ơn Triệu phu nhân.”

Hắn thẳng thắn vô tư quang minh chính đại ngồi xuống, khiến Hà Hoa tức giận thiếu chút nữa méo miệng, nàng luôn một bên toái niệm trách móc Nhan Nghĩa Thịnh, mắng đến Hoàng Công Thạch tính tình bất hảo cũng bắt đầu nóng lên.

“Ngươi mắng hết chưa, mấy bà chị như ngươi thật lắm mồm, hắn là ân nhân cứu mạng của ngươi, như thế nào không nghe ngươi nói một câu cảm tạ, theo lý thuyết ngươi phải là nên lấy thân báo đáp.”

“Báo đáp cái đầu của ngươi!” Hà Hoa cùng hấn bắt hoà cãi lại, hai người đấu võ mồm, cũng liền không quản Nhan Nghĩa Thịnh, mà Ngân Nguyệt Nha gần đây ở trong phòng, nhất định phải trang điểm cho hài lòng mới chịu xuất hiện, dù sao cũng là gặp người trong lòng, không quan trọng cách ăn mặt, y sẽ không ra khỏi cửa.

Triệu Thất Xảo đối Nhan Nghĩa Thịnh cười nói: “Giống như lần trước, bởi ta tản bộ một chút đi.”

“Vâng, Triệu phu nhân.”

Hai người một trước một sau, cũng giống như cách đây hai năm, Nhan Nghĩa Thịnh đi phía sau, Triệu Thất Xảo cũng một dạng như thế, lên tiếng trước.

“Hai năm trước, ta cứ nghĩ ngươi sẽ như vậy bỏ cuộc a.”

“Triệu phu nhân lúc ấy nói không sai, là bản thân ta ngu xuẩn, cho dù không có Lâm Nhu Thái, với sự ngu dại ấy, cũng không lưu được Nguyệt Nha.”

“Không tồi, ngươi thật có dự kiến trước.”

Triệu Thất Xảo cười ha ha, Nhan Nghĩa Thịnh lại nói một đoạn khiến nàng kinh ngạc.

“Ta luôn nghĩ đến câu đó lúc trước Triệu phu nhân đưa ra.”

“Câu đó? Ta lúc đó có ra câu đó sao?” Triệu Thất Xảo dừng cước bộ, hái xuống một đoá hoa, trên mặt dù vẫn mang nét cười, thế nhưng con ngươi lại loé sáng.

“Có, phu nhân nói ta biết, mắt thấy không thể cho là thật, tai nghe cũng không hẳn chính xác, Nguyệt Nha vì sao có thể thuận lý thành chân (thuận buồm xuôi gió) trở thành nhi tử của phu nhân, cũng là bởi vì phu nhân ở hơn mười năm trước mất đi nhi tử, nhưng phu nhân còn nói phụ cận mười năm trước, không ai mất đi nhi tử, hơn nữa người phi thường quyết đoán nói Ngân Nguyệt Nha không phải con của người.”

Triệu Thất Xảo không phủ nhận lời hấn, Ngân Nguyệt Nha đích thực không có khả năng là con của nàng, đây là thiên chân vạn xác, trong lòng nàng chưa hề có một tia hoài nghi.

“Đúng vậy, trong lòng ta phi thường rõ ràng Ngân Nguyệt Nha không phải con ta, thế nhưng lúc đó bộ dáng thương cảm, khiến ta thu nhận y, hiện tại thật cao hứng có đứa con này.”

Nhan Nghĩa Thịnh nhẹ giọng nói: “Vì sao phu nhân dám khẳng định Ngân Nguyệt Nha không phải nhi tử người? Ta nghĩ đi nghĩ lại, kỳ thật chỉ có hai lý do, một là phu nhân sinh không phải nhi tử, mà là nữ nhi, dĩ nhiên không hề có con trai, hai là...”

Triệu Thất Xảo ngoảnh lại, cười nói: “Là gì?”

Nhan Nghĩa Thịnh muốn nói lại thôi, tiếng gió du dương, bốn phía một mảng yên lặng, hắc đề thấp thanh âm, từng chữ một nói ra bí mật của Triệu gia.

“Hai là người sớm minh xác rằng đứa nhỏ này đã chết, tuyệt đối không thể có hài tử của người mười năm sau xuất hiện.”

Triệu Thất Xảo buông lỏng đoá hoa trong tay, phong vận còn đọng lại trên mặt, còn có vài tia tang thương.

“Ân, đã chết, là nữ hài tử, nếu như lớn lên, hẳn là giống Hà Hoa thông minh lanh lợi, nó mới dứt sữa, bị phu quân ta uống say bực nó khóc nháo, bất cẩn ngã chết, hẳn sợ bị kiện, lại sợ xú danh (tiếng xấu) lan xa, liền cố ý nói bị người mang đi, kỳ thật hẳn không phân biệt được là nam hay nữ, liền bên ngoài nói nhi tử thất lạc.”

Nhan Nghĩa Thịnh im lặng, Triệu Thất Xảo cười, biểu cảm trên mặt cũng chuyển thành âm trầm: “Lúc ấy, phu quân ta tùy tiện đào một cái hố trong hoa viên đem nó đi chôn, hẳn ở bên ngoài đạo mạo trang nghiêm, kỳ thật chỉ là một kẻ âm hiểm hèn nhát mà thôi, ta hận đến nỗi muốn giết hẳn, một ngày kia hẳn mắc bệnh chết, mọi người trong thành nói hẳn bệnh truyền nhiễm, kỳ thật ta biết rõ, hẳn ham muốn tài sản của Triệu gia mới cưới ta, chung quy một ngày hẳn không chết cũng là ta mất mạng.”

“Phu nhân, ta tin tưởng tôn phu đúng là bệnh truyền nhiễm chết, dù sao nhân sinh cũng cực kỳ yếu ớt.”

Triệu Thất Xảo sùng sốt, cười lớn: “Chuyện này ta không nói với bất kỳ ai, người trái lại nghe ra manh mối, có lẽ bản thân ta cũng muốn nói cho người khác biết, cũng muốn đi tố giác hẳn, con ta thật đáng thương, không ai biết sự tồn tại của nàng, người duy nhất không quên được, cũng chỉ có mình ta.”

Nàng cười yếu ớt nói: “Người hiện tại đã xứng đôi với Nguyệt Nha rồi, không có một chút tâm cơ, thủ đoạn, có mỹ nhân như Nguyệt Nha bên người cũng chính là mối tai hoạ, thế nhưng chỉ cần có quyền có thế, người có ý là đương nhiên.”

“Phu nhân vì sao không nhận Hà Hoa làm nữ nhi a. Nếu người yêu thương nàng.”

Nhan Nghĩa Thịnh đề xuất việc khác, ai cũng thấy rõ được Triệu Thất Xảo đối Hà Hoa yêu thương, cũng bởi vì vậy, mà hẳn có thể đoán con của Triệu Thất Xảo là nữ, mà không phải nam hài, dù sao Triệu phu nhân đối với Ngân Nguyệt Nha không lộ ra quý trọng mà lại cảm thấy biểu tình dằn vặt, nhưng Hà Hoa bất luận lớn mật bao nhiêu, Triệu phu nhân bao giờ cũng cười cười cho qua, tâm tính nàng đã không giống với phương thức đại nhân gia đối với tỷ nữ.

Mà Triệu Thất Xảo đối Hà Hoa bất đồng, kỳ thật Ngân Nguyệt Nha cũng cảm giác được, cho nên Hà Hoa có thể trước mặt Triệu Thất Xảo lớn tiếng nói chuyện, cũng có thể đối Triệu Thất Xảo làm nũng khóc lóc om sòm, thậm chí Ngân Nguyệt Nha còn từng nghĩ tới, ý cảm thấy Triệu Thất Xảo đối Hà Hoa càng ôn nhu, càng bao dung.

“Làm nữ nhi của ta hạnh phúc sao, có ưu đãi gì? Con ruột mình cũng không bảo vệ được, ta chỉ là mẫu thân vô dụng mà thôi.” Thanh âm Triệu Thất Xảo chìm xuống, tựa như mây đen che mặt trăng, ai cũng có bí mật, mà bí mật này thật khó chịu được.

“Phu nhân sai rồi, Hà Hoa chỉ là một tỳ nữ, nam nhân đứng đắn sẽ không thú nàng làm chính thất, nam tử không đứng đắn, lại nghĩ nàng có thể tùy tiện trêu đùa, ngày ấy Hà Hoa bị khi dễ, chẳng phải do người khác nghĩ nàng chỉ là một tỳ nữ sao? Dễ dàng giở trò, suy cho cùng, ai sẽ vì danh tiết của một tỳ nữ mà làm to chuyện?”

Triệu Thất Xảo nheo mắt, Nhan Nghia Thịnh lại nói: “Hoàng Công Thạch tuy là thương nhân, nhưng lại là một thư hương thế hệ, trên có cao đường, dưới có thân quyến, chẳng lẽ bảo hắn cưới một tỳ nữ về nhà sao? Hà Hoa biết thân phận của mình, cũng không dám trèo cao, bằng không nàng vì sao phải quần lấy Nguyệt Nha đi yến tiệc đó, vì sao phải đi theo Nguyệt Nha ra cửa hàng bảo thạch, không phải là vì gặp Hoàng Công Thạch sao? Tuy là khắc khẩu liên tục, chung quy so với bị coi như không có vẫn tốt hơn.”

Triệu Thất Xảo thở dài nói: “Cứ cho là nhận làm con gái nuôi, người khác cũng biết nàng là tỳ nữ Triệu gia, có ích lợi gì sao?”

“Sai rồi, phu nhân, nàng là con gái nuôi của người, thân phận này là một tầng kim, chỉ cần Triệu gia người không ngã, nàng vĩnh viễn có một mẫu thân có tiền có quyền, ai cũng không hiếp đáp được nàng, muốn động nàng, trước tiên phải xem phản ứng của người.”

Ánh mắt Triệu Thất Xảo sáng lên, Nhan Nghia Thịnh này cùng hai năm trước quả thật cách biệt một trời một vực, xem ra phụ tá Hải lão cũng không phải tin đồn nhảm.

“Thật sự thụ giáo rồi, người thật sự bất đồng, Nhan thiếu gia, ta sẽ suy xét lời người nói.”

Mới nói đến đây, Ngân Nguyệt Nha sợ hãi chạy vào hoa viên, nhẹ giọng kêu: “Nghĩa Thịnh, muốn đi sao?”

Nhan Nghia Thịnh xoay người, Ngân Nguyệt Nha y phục trắng ngà, tóc chải cẩn thận, tựa như tiên nhân hạ phàm, diễm quang lan toả, Nhan Nghia Thịnh đối y bày ra tươi cười: “Đi thôi, hôm nay mang người đi nhìn cổ Phật vùng phụ cận.”

Ngân Nguyệt Nha hướng Triệu Thất Xảo làm lễ, mới đi theo Nhan Nghia Thịnh ra ngoài, mà Hà Hoa cùng Hoàng Công Thạch vẫn còn đứng đó mắng nhau, Ngân Nguyệt Nha nhỏ giọng bên tai Nhan Nghia Thịnh: “Bọn họ chưa từng dữ như vậy a.”

“Ta làm ảo thuật cho người xem, ta nói một câu với Hoàng Công Thạch, hắn sẽ ngoan ngoãn nghe Hà Hoa mắng, sẽ không cãi lại.”

“Làm sao có thể, Công Thạch rất hung.” Ngân Nguyệt Nha mới không tin.

Nhan Nghĩa Thịnh đến trước Hoàng Công Thạch, thấp người nói vào tai hẩn mấy câu, khuôn mặt Hoàng Công Thạch đỏ lên, mặc kệ Hà Hoa mắng cái gì, hẩn đều như thất hồn không nghe thấy.

“Người... Người thật sự biết ảo thuật a.”

Ngân Nguyệt Nha tán thưởng không ngớt, vẫn muốn Nhan Nghĩa Thịnh nói cho y nghe là đã nói gì, Nhan Nghĩa Thịnh chỉ cười không nói, kỳ thật Nhan Nghĩa Thịnh nói rất đơn giản.

Hẩn bên tai Hoàng Công Thạch nói: “Yên tâm đi, ta đối Hà Hoa không có hứng thú, người không cần mỗi ngày đều đến giám sát ta có hay không theo đuổi Hà Hoa. Thuận tiện nói một chút, ta chỉ nói tên đăng đồ tử vô lễ ngưng lại, nhưng đánh tên thiếu gia đăng đồ tử kia là người, nói thật ra, Hà Hoa phải nên lấy thân báo đáp người.”

Này nói trúng tâm sự mà Hoàng Công Thạch không muốn người biết, nhưng cũng làm tâm hẩn ngứa hết sức, nếu Hà Hoa lấy thân báo đáp hẩn... Mặt hẩn đỏ lên, Hà Hoa chửi bên tai tất cả đều thành không nghe, còn lại đều là vọng tưởng bản thân hẩn (aka tưởng bở =)))

Nửa tháng sau, Hà Hoa trở thành con gái nuôi của Triệu Thất Xảo, cũng là muội muội Ngân Nguyệt Nha, Triệu Thất Xảo thu nàng vì nữ, đồng thời ở nhà mở một bàn tiệc rượu, mời một số bằng hữu Triệu gia đến uống rượu vui vẻ.

Ngày đó nàng y phục tơ lụa lượng lệ (tương sáng, điểm lệ), trong mắt lệ quang vui vẻ, Nguyệt Nha cao hứng thiếu chút nữa ôm nàng khóc, y nguyên bản cùng Hà Hoa cảm tình rất hảo, hiện tại huynh muội tương xứng, lại càng như cá gặp nước.

Một lát sau Hà Hoa mới xuất hiện, ra đại sảnh gọi Triệu Thất Xảo là mẫu thân. Nàng đeo bạc, mặc nhất kiện y phục Triệu Thất Xảo chuẩn bị, vành tai đeo trân châu trân quý Triệu Thất Xảo tặng, so với bình thường càng điểm lệ ba phần, Hoàng Công Thạch nhìn mãi không chuyển mắt.

Hà Hoa khuôn mặt đỏ bừng, dậm chân giận dữ kêu lên: “Người nhìn cái gì mà nhìn, tám kiếp chưa thấy qua sao?”

Khuôn mặt Hoàng Công Thạch đều đã đỏ ửng, thế nhưng khí thế cũng không thua: “Người xinh đẹp mới nhìn, thế nào? Ta là khách nhân tới uống rượu, không được nhìn sao?”

Hẩn khen nàng xinh đẹp, tuy là ác thanh ác khí, cũng là một câu ca ngợi, khiến hai gò má Hà Hoa hồng thắm, toàn thân Hoàng Công Thạch cũng không được tự nhiên mắng:

“Người then thùng cái gì, khiến toàn thân ta cũng là lạ. Cái này chúc mừng người, nói người biết, ta là tốn nhiều tiền mua bảo thạch này, lấy đi, mắc lắm đó.”

Đưa thủy ngọc xong, Hà Hoa lập tức mang vào tay, toàn thân vui mừng xấu hổ, chạy về phòng thay y

phục, muốn đến dùng yến (yến tiệc) bàn Triệu Thắt xảo, nàng cùng Hoàng Công Thạch tiêu thất một hồi, chờ Hoàng Công Thạch xuất hiện, thần khí hữu quang, tựa như anh tuấn một bậc.

Nhan Nghĩa Thịnh cầm khăn tay đưa cho hấn, nhin cười nói: “Công Thạch huynh, người đúng là lưu hành một thời, cũng học nữ hài tử bôi son.”

Hoàng Công Thạch khí sắc ngượng ngùng, vội vã lau môi, một bên cầu tình nói: “Đừng cho Triệu phu nhân biết, nàng nhất định lột da ta, nếu biết ta đối với Hà Hoa bảo bối của nàng phạm loại sự tình này...”

“Thế nhưng nàng vừa mỹ lại vừa ngọt, người khó mà kiềm lòng nổi?” Nhan Nghĩa Thịnh cũng biết tư vị tình ái, tối làm người ta tiêu hồn.”

Hoàng Công Thạch nhận ra nhu ngọt của nàng cũng không khỏi thần hồn điên đảo, “Nàng lúc chua lúc cay, lại có lúc ngọt, đúng là chết không đền mạng, ta nhanh bị nàng làm cho không biết mình là ai.”

Tiệc rượu này, Hà Hoa vận một bộ y phục khác đi ra, Hoàng Công Thạch quả thật hai mắt đắm đắm, kể từ khi hấn biết Nhan Nghĩa Thịnh đối với nữ nhân không hứng thú, sau lại biết y cùng với Nguyệt Nha là một đôi, liền đối với Nhan Nghĩa Thịnh tâm có gì nói nấy, hấn nói đến độ làm cho Ngân Nguyệt Nha ngồi cạnh Nhan Nghĩa Thịnh mặt mày đỏ rần.

“Nghĩa Thịnh đại ca, người có bao giờ cảm thấy có người chết trên người của nàng cũng đáng giá?”

“Lau khô nước miếng người đi, Công Thạch huynh, Triệu phu nhân cũng ở đây.”

Hoàng Công Thạch bởi vì một bàn toàn là nam nhân, hấn không kiêng kỵ nói: “Mẹ nó, trước khi thú được nữ nhân này, ta xem mỗi ngày đều phải chạy đến kỹ viện, bằng không thật sự là chịu không nổi.”

“Về nhà dội nước lạnh đi, nếu bị Hà Hoa biết người đi kỹ viện, nàng phốt lờ người cho xem.”

Nguyệt Nha mỗi ngày bên cạnh người, Triệu phu nhân cũng bằng lòng, cho người mỗi ngày đều tới đây, hàng đêm đều là đêm xuân, đương nhiên không cần chạy vào kỹ viện, chỉ có ta bị nữ nhân này làm cho khí huyết xông lên, loại thống khổ này người hiện tại không biết đâu.

Mặt Ngân Nguyệt Nha nhăn lại, người khác cho rằng Nhan Nghĩa Thịnh mỗi ngày đều tới, nhất định sẽ cùng y thân thiết, chỉ có y biết, Nhan Nghĩa Thịnh ngoại trừ ngày đó nắm tay y, hôn môi y một chút, ngoài ra không có hành động nào.

Có đôi khi, một cố ý nghĩ u ám dâng lên, phải hay không Nhan Nghĩa Thịnh ngại thân thể y “không khiết”, dù ngoài miệng y nói không để tâm, thế nhưng nói không chừng chỉ để khiến y khỏi thương tâm, Nhan Nghĩa Thịnh thực sự nghĩ vậy sao?

Nghĩ đến đó, y liền cảm thấy thống khổ, ngay cả cười gượng cũng thật khó khăn!

Hoàng Công Thạch còn đang thuyết tam đạo tứ (nói nhăng nói cuội), Nhan Nghĩa Thịnh đã phát hiện ra thái độ khác thường của y, nói y uống nhiều rượu có điểm say, Nhan Nghĩa Thịnh cùng y đi ra khỏi phòng, còn sờn sóc dìu y đến giường, thay y cởi giày, Ngân Nguyệt Nha nhỏ giọng hỏi: “Nghĩa Thịnh, ta...”

Nghĩ đến lời trong lòng muốn nói, lại sợ nhận được đáp án khác, Ngân Nguyệt Nha muốn nói lại ngừng, Nhan Nghĩa Thịnh ngồi bên giường ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Hôm nay Triệu phu nhân cùng Hà Hoa có chuyện vui, sao ngươi lại khóc?”

Y không muốn che dấu tâm sự, thấp giọng khóc không ra tiếng: “Ta có phải hay không không xứng với ngươi, Nghĩa Thịnh? Nghĩ tới sự thật là như thế, đã cảm thấy...”

Nhan Nghĩa Thịnh kinh hãi.”Ngươi vì sao nghĩ như vậy, Nguyệt Nha? Ta làm sai gì sao?”

Ngân Nguyệt Nha khóc nói: “Ngay cả Công Thạch đều cho rằng ta cùng ngươi hằng đêm cùng một chỗ, thế nhưng hai ta đều biết đó không phải sự thật, ta biết thân thể ta tuyệt đối không phải bằng thanh ngọc khiết, lấy địa vị ngươi hiện tại, muốn dạng người gì đều có thể, tự nhiên sẽ không muốn loại thân thể như ta.”

Y khóc đến ruột gan muốn đứt đoạn, Nhan Nghĩa Thịnh lớn tiếng thở dài, Ngân Nguyệt Nha thấy hấn thổ dài, cho là hấn ngầm thừa nhận, khóc càng thêm thống khổ, Nhan Nghĩa Thịnh xoay đầu y lại, đem tay y đặt lên người dưới, bên trong hừng hực, vừa cứng lại vừa sưng, cách lớp y phục, cũng khiến y toàn thân xấu hổ.

“Ngươi còn tưởng rằng ta không muốn thân thể ngươi sao?”

Câu hỏi cùng hành động của Nhan Nghĩa Thịnh, khiến nước mắt Ngân Nguyệt Nha đều ngừng, cơ thể khô nóng không thôi, tim càng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đặt trên người Nhan Nghĩa Thịnh, không thu về được.

10. Chương 10

Edit: Hồng Vũ

Beta: Tiểu Thảo nhi

Nhan Nghĩa Thịnh thổ thổ nói ra lo lắng của mình: “Nghĩ đến lần đầu tiên ta cùng ngươi ân ái, âu yếm vụng về của ta, chỉ sợ làm cho ngươi đau đến phát khóc, còn lần thứ hai thì mạnh mẽ xâm phạm, chỉ sợ ngươi cũng là cắn răng thừa nhận, trong lòng ta hối hận, sợ ngươi sẽ chán ghét đụng chạm của ta.”

“Không, sẽ không, không có khả năng, chỉ cần là Nghĩa Thịnh, ta đều thích.”

Ôm Ngân Nguyệt Nha lên, sầu lo của Nhan Nghĩa Thịnh mới tiêu tán, tươi cười hiện ra nói: “Người lúc nào cũng khiến người ta thương tiếc, ta có thể chứ?”

Mấy ngày này mỗi ngày đều tự kiểm chế, kỳ thật hắn cũng sắp nhịn không được, huống chi hiện tại đang ôm Ngân Nguyệt Nha, vòng eo mềm mại của y, hương thơm cơ thể mê người sớm khiến hắn xúc động không ngừng.

Ngân Nguyệt Nha ngượng ngùng gật đầu, Nhan Nghĩa Thịnh hôn môi y, môi lưỡi tương giao, dây dưa cùng cái lưỡi thơm tho, mỗi một chỗ trong khoang miệng đều lướt qua, khiến y toàn thân rã rời, nhũ tiêm tự động đứng lên, phía dưới cũng có cảm giác, mà Nhan Nghĩa Thịnh đưa tay xuống an ủi, làm y bật ra tiếng rên khe khẽ.

Tiếng kêu nhỏ của y khiến ngón tay Nhan Nghĩa Thịnh càng linh hoạt chui vào khối nội, mới một lát, nửa người dưới của y đã niên nị (dính dấp) ướt át, chỉ cần lấy bàn tay âu yếm xoa, có thể nghe được thanh âm thủy dịch, cuộn cuộn không dứt, tựa như thủy triều tràn lan, một loại thư sướng như Hoàng Hà vỡ đê.

“Nguyệt Nha, người thật đẹp.”

Y phục rơi rụng dưới sàn, hai hạt anh đào thay phiên được Nhan Nghĩa Thịnh hôn lên, trở nên sưng đỏ, thẳng đứng, bản thân đã bày ra biểu cảm mất mặt như vậy, mà y phục Nhan Nghĩa Thịnh vẫn còn chỉnh tề, điều này khiến Ngân Nguyệt Nha thẹn thùng không thôi, y khẽ chạm vào ngực Nhan Nghĩa Thịnh, nhẹ giọng nói: “Ta có thể làm được gì không?”

“Người được yêu thương mà lộ ra biểu tình này đã đủ khiến ta khó chịu, người còn muốn làm gì?”

Nói đến hai chữ “khó chịu”, Ngân Nguyệt Nha nhịn không được dờn tầm mắt xuống, y phi thường tò mò Nhan Nghĩa Thịnh rốt cuộc có bao nhiêu “khó chịu”.

“Ta có thể chạm vào không?”

“Hiện tại không nên!”

“Thực ra ta... Ta nghĩ muốn chạm vào, tựa như vừa rồi Công Thạch nói, nhất định phải đi kỹ viện, vậy có phải là phi thường khó chịu không?”

Nhan Nghĩa Thịnh bật cười, Công Thạch này đối bằng hữu nói chuyện không chừng mực, lần sau xem hắn còn nhanh miệng nữa không.

“Ta nhất định phải kêu Công Thạch trước mặt người nói chuyện nhả nhận một chút, người này đúng là yêu

miệng nói xằng...a... người làm cái gì?”

Tay Ngân Nguyệt Nha dờ xuống, kéo bung dây lưng của hắn, nhất trụ kinh thiên (= cái đó...lớn lớn)nảy ra, Ngân Nguyệt Nha thất kinh thổ hổn hển, lần đầu tiên của hai người, y không dám nhìn bộ vị của hắn, lần thứ hai Nhan Nghĩa Thịnh có chút cường, y cũng không thấy được.

Hiện tại nhìn gần, xem ra không chỉ to lớn, mà còn hết sức hung mãnh, địa phương kia gân xanh nổi lên, lại còn ần ần kích động, so với dương phụ còn muốn to lớn hơn.

Vốn là sau khi bị dương phụ xâm phạm, cho rằng mình nhìn thấy địa phương này sẽ có cảm giác kháng cự, nào ngờ lại không có một tia sợ hãi, nhất định bởi vì đây là một phần cơ thể Nhan Nghĩa Thịnh, cho nên y tuyệt đối sẽ không cảm thấy chán ghét, thậm chí xem nó rung động lợi hại như vậy, lại có chút cảm giác yêu mến.

“Ta có thể đổi nó làm chút chuyện không?”

Nhan Nghĩa Thịnh ôn nhu gạt đầu, Ngân Nguyệt Nha dờ hắn xuống, chính mình lại bò lên, tình hình còn chưa rõ ràng lắm, Ngân Nguyệt Nha hai tay đỡ lấy bộ vị đang kích động, hít sâu một hơi, y để môi mình tiến lại gần, mở ra đôi môi đỏ mọng, Nhan Nghĩa Thịnh hai tay nắm chặt, thiếu chút nữa gầm ra tiếng.

“Không, không cần làm... như vậy.”

Câu nói của hắn, cơ hồ từ kẽ răng thoát ra, bởi vì quá thư thái, mỹ cảnh từ thị giác khiến cho hắn dục hoả bốc cao, nửa người dưới hoàn toàn bỏ qua lý trí của bản thân, vẫn cứ trướng lên cứng rắn thêm vài phần, Ngân Nguyệt Nha liếm đến linh khẩu mẫn cảm, ái dịch lại run rẩy chảy xuống, kém chút nữa là bạo phát xuất ra.

Rõ ràng Ngân Nguyệt Nha từng bị dương phụ làm nhục, nên hắn là phải bài xích hành động như vậy mới đúng.

Hai tay Ngân Nguyệt Nha nhanh đỡ lấy, hai mắt bởi vì hàm chứa cự vật quá lớn mà đong đầy lệ dịch, mà y hiện tại vẫn tiếp tục liếm lộng, tựa như muốn đem tất cả dương cương của hắn đặt vào trong cơ thể, ôn nhu cùng cẩn thận.

“Nguyệt Nha, ta... ta không muốn người ... hồi tưởng đến nó.” Hắn nói ra tiếng lòng mình, hắn không muốn lại tổn thương Ngân Nguyệt Nha, chết cũng không muốn.

Ngân Nguyệt Nha nhả ra, liều mạng lắc đầu, giải thích tâm tình của y, đoạn ký ức kia khảm sâu trong nội tâm, không phải muốn quên là quên được, nhất định bởi vì không quên được, cho nên y mới dùng phương thức khác bao phủ nó, thế nhưng Nhan Nghĩa Thịnh có thể lý giải ý tứ của y sao?

“Ta nghĩ muốn tự nói với bản thân mình rằng nó bất đồng, hương vị của nghĩa Thịnh, tư vị, cảm giác đều...”

bất đồng, ta muốn quên hồi ức ghê tởm đó, muốn Nghĩa Thịnh trở thành hồi ức duy nhất, như vậy ta đối với chuyện này cũng có hồi ức tốt đẹp, cảm giác khó chịu cũng sẽ biến mất.”

Ngân Nguyệt Nha ngốc nghếch giải thích, Nhan Nghĩa Thịnh lập tức minh bạch, Ngân Nguyệt Nha khi đó không phải cam tâm tình nguyện, chỉ là trong tình hình bức bách phải làm mà thôi, ký ức thống khổ như vậy, khiến y gặp loại người như dương phụ càng sợ sệt run rẩy.

Cho nên hiện tại, y cùng mình tâm đầu ý hợp, hẳn muốn quên đi loại ký ức đau khổ này, dùng hồi ức cùng mình yêu nhau thay thế, như vậy chuyện kia đều bị che phủ, chỉ còn hình ảnh cùng mình ân ái.

“Của ta quá lớn, có chút khó chịu, ngươi vẫn muốn làm sao?” Hấn mở miệng nói.

“Muốn.”

Ngân Nguyệt Nha kiên định trả lời, khiến Nhan Nghĩa Thịnh lộ ra tươi cười. Hấn gật đầu, khẽ áp chế đầu y đè xuống, tỏ ý y có thể tiếp tục, Ngân Nguyệt Nha cúi đầu, dương cương Nhan Nghĩa Thịnh tràn ngập hương vị nam nhi anh khí, lúc ngậm vào miệng cảm nhận cùng hình dáng, so với dương phụ có chỗ bất đồng.

Không, căn bản là hoàn toàn khác, dương phụ vừa ghê tởm lại vừa đáng sợ, thế nhưng khi Nhan Nghĩa Thịnh ở trong miệng y run rẩy, lại khiến y dâng lên một cỗ yêu mến trong lòng, muốn kề cận nó hơn, làm Nhan Nghĩa Thịnh càng phát sinh tiếng thở dốc nặng nề.

Nhan Nghĩa Thịnh khó chịu nhíu mày, phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, Ngân Nguyệt Nha nuốt vào đến chỗ sâu nhất, sau đó cao thấp di chuyển cảm, kích thích bộ vị của hấn muốn bạo khai, động tác tuy không phải cực kỳ thuần thực, nhưng vạn phần mê người.

“Nguyệt Nha, làm ơn, chậm lại chút, đầu ta sắp nổ tung, cái gì cũng không suy nghĩ được.” Hấn sắp bị buộc đến đỉnh điểm.

Ngân Nguyệt Nha nhả ra, nhưng lại vươn đầu lưỡi nho nhỏ, liếm bộ vị thẳng đứng vẫn tiết ra ngân dịch, Nhan Nghĩa Thịnh rên rỉ, nếu không phải cường lực kèm chế, hẳn nhất định đã bắn ra rồi.

“Thực thoải mái sao, Nghĩa Thịnh?” Miệng của y bởi vì Nhan Nghĩa Thịnh quá lớn, đã mệt mỏi, nhưng hấn vẫn muốn nhập vào trong miệng, làm cho Nhan Nghĩa Thịnh phi thường thư sướng.

Nhan Nghĩa Thịnh thở dốc, mãnh liệt gật đầu. “Thoải mái lại dễ chịu, Nguyệt Nha, cầu ngươi, đủ rồi, ta sắp chịu không nổi.”

Ngân Nguyệt Nha lắc đầu, giống như chưa nếm đủ hương vị của hấn, hai tay y lại lần nữa vân vê, lần này đi xuống, đùa bốn hai khoả cầu, theo ngón tay chơi đùa, môi lưỡi từng tắc đều âu yếm hấp thụ qua, khiến Nhan Nghĩa Thịnh nắm chặt chắn mềm bên dưới.

Đây không phải thoải mái, mà kỳ thật là hành hạ, cả phần eo đều nhô lên, toàn bộ cơ bụng đều căng cứng, phải há mồm thở dốc mới có thể nhịn xuống cảm giác muốn bắn, nhưng bất luận thế nào làm sao có thể kiềm chế, cũng đã đến cực hạn, hắt rớt cuộc bắn ra.

“Không, không, Nguyệt Nha, dừng lại.”

Nửa người dưới kịch liệt run rẩy, linh khẩu càng chảy ra nhiều ngân dịch, Ngân Nguyệt Nha lúc này lại một ngụm ngậm vào, hai gò má ửng nóng dùng sức hút vào, hắt hết lớn một tiếng, rớt cuộc bất chấp ôn nhu, đem đầu Ngân Nguyệt Nha dùng sức đè lại, toàn bộ nhiệt dịch đều phun ra trong miệng Ngân Nguyệt Nha.

“Khụ! Khụ!” Ngân Nguyệt Nha bị sặc, nhìn càng thêm đậm đáng yêu.

Nhan Nghĩa Thịnh khăn trương dùng khăn tay lau miệng y. “Nhổ ra, Nguyệt Nha.”

Trong mắt Ngân Nguyệt Nha đều là lệ, thế nhưng vẫn lắc đầu, y nuốt xuống, sau đó lần thứ hai nâng bộ vị đã nhuyển của hắn, lần nữa hàm trụ, giống như muốn làm sạch, đem lớp ngân dịch tất cả đều liếm sạch mới cam nguyện buông tay.

“Ta cùng dương phụ không có làm đến như vậy, ta đều phun ra.”

Ngân Nguyệt Nha dường như muốn đem quan hệ bản thân với hắn có bao nhiêu đặc biệt, hai mắt y rưng rưng, cho dù là khó chịu, vẫn cứ nuốt vào tinh dịch của hắn. Nhan Nghĩa Thịnh một hồi đau lòng, vốn dĩ thanh xuân của Ngân nguyệt Nha không nên biết đến loại chuyện dơ bẩn này, cũng không nên có người bức ép y làm loại chuyện này, nếu như mình lúc trước không ngu ngốc như vậy...

Thế nhưng chuyện cũng đã qua rồi, không nên nhớ lại, hắn hiện tại nên bù đắp cho y, chính là làm cho Ngân Nguyệt Nha từ đây về sau hạnh phúc khoái hoạt, không bao giờ nữa... nhớ lại hành hạ cùng thống khổ ngày xưa.

“Đến lượt ta, Nguyệt Nha.”

Đẩy Nguyệt Nha xuống, Ngân Nguyệt Nha mở ra hai chân, cho rằng Nhan Nghĩa Thịnh muốn tiến quân thần tốc, nào ngờ Nhan Nghĩa Thịnh cũng mở miệng, hàm vào bộ vị của y, khiến Ngân Nguyệt Nha bắt đầu vận vẹo.

“Không cần, dừng...”

“Ngoan, đừng nhúc nhích, đây là người tình ta nguyện, cùng người khác cưỡng ép người không giống nhau, dương phụ người không có đối người làm như vậy, đúng không?”

Ngân Nguyệt Nha lệ đảo quanh gật đầu, dương phụ chỉ biết phát tiết sắc dục bản thân, làm sao để ý thống

khổ không cam của y, hẳn chỉ đối đãi y như vật sở hữu, chỉ cần có chút không theo, liền đánh đập bức ép.

Nhan Nghĩa Thịnh xem y như một con người đối đãi, tận tâm tận lực yêu y, muốn y nếm được khoái hoạt mình nếm trải, mà kỹ xảo của Nhan Nghĩa Thịnh còn hơn Ngân Nguyệt Nha gấp trăm lần, rất nhanh liền nghe được tiếng khóc không kiềm được của Ngân Nguyệt Nha.

Đổ du cao lên ngón tay, bôi lên đoá cúc phấn hồng của Ngân Nguyệt Nha, ban đầu bởi vì quá mức lạnh nên y lui thân lại, sau khi được lộng qua, dần dần phát sinh tiếng rên tỉ yếu kiều, Nhan Nghĩa Thịnh dò xét vào một ngón tay, đồng thời đùa bốn phân thân của y.

Bị hai mặt kích thích, Ngân Nguyệt Nha phát khóc, thân thể tuyệt mỹ miễn cưỡng, giọng mũi yếu kiều khó kiềm chế, bộ vị trong miệng hẳn lại ngượng ngùng run rẩy, giống như tùy lúc đều có thể tiết ra mật hoa ngọt ngào, hai chân trắng nõn lại càng run rẩy, dường như đã muốn vô lực, như đám mây non mềm, đang muốn nam nhân áp chế.

Khi hẳn đâm vào hai ngón tay, có thể nghe thấy thanh âm thổ dốc của Ngân Nguyệt Nha, chân y run rẩy càng lợi hại, eo cong lên, trên người phủ một tầng mồ hôi mỏng, hương thơm mê người khiến thần trí nam nhân tiêu tán, chỉ nghĩ muốn áp lên, điên cuồng chiếm giữ, xâm phạm y, khiến y vui sướng thét chói tai không dứt.

“Nơi đó không... Không cần...”

“Là nơi này sao, Nguyệt Nha? Cảm giác thật thoải mái sao?”

Ngân Nguyệt Nha vừa gật đầu lại vừa lắc đầu, nơi đó tê tê dại dại, toàn thân ê ẩm, lại vừa đau đau, lúc ngón ta thứ ba đâm vào, dững đạo chật hẹp gắt gao bao lấy, khiến Ngân Nguyệt Nha khóc to, y phía trước tiết ra, nước mắt cũng ướt đầm gối.

Rốt cuộc chịu không nổi bộ dáng mảnh mai ôn nhu của y, Nhan Nghĩa Thịnh xoay người y lại, khiến y cong eo, tách ra song móng tuyết trắng, xác nhận bản thân đã khuếch trương vừa đủ, sẽ không làm Nguyệt Nha bị thương, mới thẳng eo nhẹ nhàng đâm vào.

“Nha a! Hảo... trưởng.”

Lâu lắm không có làm, Ngân Nguyệt Nha vẫn là chịu không nổi kích thích, toàn bộ thân trên nghiêng qua, ôm lấy gối, nước mắt nhỏ giọt ẩm ướt trên đó, nửa người dưới không nghe sai sử run rẩy, tiết ra âm dịch, vương trên mặt vải gấm, tựa như đang hoạ vừa mỹ lệ lại nhiệt tình.

Vừa nhuyễn vừa nhiệt, lại vô cùng trơn mềm, là cảm thụ tuyệt nhất đời, bên trong Ngân Nguyệt Nha gắt gao bao chặt, căng đầy lại nóng hực. Nhan Nghĩa Thịnh hấp khí, hẳn cảm thấy hạ bộ giống như bị thiêu cháy, rốt cuộc chịu không nổi, đâm sau đến đáy mới có thể dừng lại lấy hơi nói chuyện.

“Hắn không đau chứ, Nguyệt Nha?”

Hắn thở hổn hển, nghe qua như sắp tắt thở, trên thực tế hắn đã thoải mái đến độ cho là mình đang ở trên thiên giới, không còn là người trần gian nữa.

“Không... không có, thế nhưng mà... hảo trưởng, cũng có điểm thoải mái.” Mặt y đỏ như trứng luộc, khi nói ra hai chữ thoải mái thì e thẹn đáng yêu, khiến Nhan Nghĩa Thịnh lần nữa trường lên vài phần.

Trời ạ, Ngân Nguyệt Nha tốt cùng muốn mê người đến mức nào? Vì sao chính mình mê muội như vậy, thân thể trưởng đến cực điểm, giống như mẫu gỗ hấp quá nhiều nước, vừa trưởng lại vừa ngạnh, hận không thể vào sâu thêm vài tấc, đến khi vào được chỗ sâu nhất trong thân thể của y.

“Ưm a! Như thế nào... thế nào lại càng... lớn hơn nữa?”

Chân tay lúng túng, gương mặt đỏ ửng, mồ hôi trên trán toàn bộ thấm ướt gối, cái mông tròn trĩnh trắng noãn tựa như không chịu nổi muốn lay động, di chuyển lên xuống, hai người đồng thời phát sinh tiếng rên rỉ.

Hắn thực cảm thấy mình đang ở trên thiên đường thông dong, một thiên đường mềm mại nóng ẩm, có nam tử nào trên thế gian cảm nhận được sung sướng như vậy đâu! Hắn cảm thấy hạ bộ sắp chịu không được bắn ra nùng dịch nam tính.

“Đừng nhúc nhích, Nguyệt Nha.”

Thanh âm hắn khàn khàn, cố gắng hít sâu vài lần, khiến bản thân dừng nhanh như vậy tiết ra, lần này cần lấy khoái hoạt của Nguyệt Nha làm vui sướng, hắn cũng không thể như vậy vô dụng, ở trong cơ thể Nguyệt Nha tham lam vui thích một mình. Hắn luôn nhắc nhở chính mình, mới có thể nhận được loại hành hạ này.

“Nhưng mà bên trong hảo trưởng, hảo mãn.”

Thanh âm y mềm mại than khổ, khiến cho người sau lưng y nghe đến ngọt ngào xương cốt mềm nhũn, hắn muốn Ngân Nguyệt Nha vui sướng, khoái hoạt quên đi những chuyện thống khổ trước kia.

“Làm ơn, để ta tới, ta muốn cho ngươi một đêm vui thích nhất.”

Ngân Nguyệt Nha gật đầu, đỏ mặt không dám di chuyển, Nhan Nghĩa Thịnh từ từ di chuyển, sau đó lập tức tiến vào, một lần nữa chôn vùi đến tận cùng, Ngân Nguyệt Nha chịu không nổi kích thích, nửa người dưới yếu ớt muốn bắn ra, vòng eo thon nhỏ mảnh khảnh lại nhẹ nhàng ngã trên chăn gấm thêu hoa đỏ thắm.

Nhan Nghĩa Thịnh lần thứ hai trì hoãn tiến vào, bằng không chỉ nhọt nhọt đâm vào huyết khẩu, sau đó tinh thần hăng hái đâm vào chỗ sâu nhất, khiến Ngân Nguyệt Nha nũng nịu kêu không ngừng, Ngân Nguyệt

Nha chưa bao giờ nghĩ thể gian lại có chuyện tuyệt mỹ đến vậy, lại còn có khoái cảm sung sướng, khiến cổ họng truyền ra những tiếng rên rĩ đứt quãng mất mặt, nếu như có người ngoài cửa nghe thấy thanh âm say mê của y trong lồng ngực nam nhân, cam đoan y sẽ xấu hổ một tháng không dám ra khỏi cửa.

Cùng hai lần trước hoàn toàn không giống, y tựa như lá thu bị cuồng phong quét qua, Nhan Nghĩa Thịnh động một lần, y sẽ tả hữu lay động, nửa người dưới thẳng đứng bắn ra ngân dịch, có khi là vài giọt, có khi tựa như thủy tuyến (nước suối) không ngừng trào tuôn, khiến y không thể kiềm chế, lại mềm yếu đến tột cùng, toàn thân tựa như bùn nhão, mặc Nhan Nghĩa Thịnh hết nhu lại vê, cũng mặc hấn tận tình xỏ xuyên.

“Không, không được, Nghĩa... Nghĩa Thịnh, vừa... vừa mới xuất.” Thanh âm y rên rỉ yêu kiều gợi cảm không gì sánh được.

Chấn động phía dưới một mảng ẩm ướt, tất cả đều là ngân dịch của mình làm ướt, Nhan Nghĩa Thịnh mới vừa trong cơ thể y bắn ra một lần, cho nên bên trong càng trơn ẩm, mỗi lần Nhan Nghĩa Thịnh đâm vào, thanh âm thủy dịch câu hồn phách, giống như đang nói bản thân y có bao nhiêu dâm dăng.

Ở trong lồng ngực Nhan Nghĩa Thịnh, y tựa như một cái dâm phụ, muốn hấn đâm đến chỗ sâu nhất, giống như loại nữ nhân phóng túng mây mưa, muốn hơi thở Nhan Nghĩa Thịnh, thêm khát môi lưỡi của hấn, muốn hấn trên người mình suông sã, trong khoang miệng mình tận lực hút lấy, đến khi hồn phách của y tất cả đều hút ra hết mới thôi.

“Người chỉ cần hưởng thụ thì tốt rồi, ta sẽ kéo dài khoái cảm của người.”

Toàn thân Nhan Nghĩa Thịnh đều là mồ hôi, Ngân Nguyệt Nha bắn ra ba lần, đến lần thứ tư sắp đến, hấn liền rút ra, ngừng lại cắn cái mông trắng nõn của y, một đường hôn lên lưng, Ngân Nguyệt Nha run rẩy, phía dưới vẫn thẳng đứng run càng lợi hại. Y chịu không được, y rất muốn bảo Nhan Nghĩa Thịnh xỏ xuyên tàn sát bên trong y.

Nhan Nghĩa Thịnh thổi khí vào trong huyết khẩu, kích thích dững đạo mềm mại của y, dững đạo ngọt ngào một trận co rút, bởi vì quá mức trống trải mà tê dại.

Y muốn, rất muốn dương cương Nhan Nghĩa Thịnh tiến vào cơ thể, dù chỉ là một chút thoả dịch (nước miếng ><) của hấn, y cũng không muốn nhường cho kẻ khác, chỉ muốn hấn bắn ra trong cơ thể mình, bao bọc lấy phân thân cường tráng kia, khiến hấn chỉ chú mục vào mình, chỉ yêu một mình y mà thôi.

Y khóc lóc cầu xin: “Nghĩa Thịnh, cầu người, nhanh một chút, cầu người...bên trong nóng quá... muốn người, rất muốn người.”

“Đầu gối đau không?”

Y quỳ gối trên giường, cái mông vênh cao, quả thực đầu gối đã vô lực, thể nhưng không phải vì mệt mỏi đó, mà do Nhan Nghĩa Thịnh âu yếm khiếm toàn thân y mềm nhũn, tứ chi vô lực.

“A a! Rất... rất thoải mái.”

Nhẹ nhàng nâng y dậy, khiến lưng y dựa về phía mình, Ngân Nguyệt Nha ngửa đầu phát ra thanh âm, Nhan Nghĩa Thịnh vừa vặn tiến vào sâu, một tay vẫn vờ như thủ của y, một tay hướng nửa người dưới của y mà di chuyển, tận tình vuốt ve, dương cương phía dưới đâm sâu vào cơ thể, làm cả người y mềm yếu đến cực điểm, kêu lên thanh thanh khiến cổ họng đau đến cực điểm, ái dục càng thêm sâu sắc.

“Kia... bên kia cũng muốn!”

Y khóc lóc khấn cầu, Nhan Nghĩa Thịnh liếm cổ y, một tay nhào lộn như thủ không được an ủi, hai ngón tay vẫn vờ, sau đó trong cơ thể mãnh liệt trườn sát, phạm vi nhu động càng lớn, khiến y thét chói tai liên tục.

Cao trào mãnh liệt dâng lên, sau đó nhiệt dịch hạ thân toàn bộ đều bắn trong tay Nhan Nghĩa Thịnh, người cũng té trên người của hắn, mới cảm thấy thoải mái.

Toàn thân khoan khoái mềm nhũn, không biết hôn mê bao lâu mới mở mắt, Nhan Nghĩa Thịnh ôm y vào lòng, choàng chăn mỏng lên cả hai.

“Nguyệt Nha, hai chân đau không? Ta quá xúc động.”

Hai chân của y truyền đến cơn đau nhức, thế nhưng y lại lộ ra tươi cười hạnh phúc nói: “Không có, tuyệt không đau chút nào, hảo hạnh phúc, chưa từng nghĩ tới ta khả dĩ có thể hạnh phúc đến thế, giống như đang nằm mơ vậy.”

Câu nói của y thiên chân mộng ảo, ẩn chứa một tia thống khổ đã qua, Nhan Nghĩa Thịnh đều nghe ra tất cả. Nhan Nghĩa Thịnh hôn lên môi y, nụ hôn vô cùng nhiệt liệt, muốn Ngân Nguyệt Nha biết này là thật, không phải giả, cũng không phải mơ.

“Sau này có thể càng hạnh phúc hơn, Nguyệt Nha, ta muốn thương người, yêu người đến khi người cảm thấy ta thật chán ghét, yêu đến khi người bảo ta tránh ra mới thôi.”

Ngân Nguyệt Nha bật cười, cuộn tã trong lòng ngực của hắn nói: “Vĩnh viễn cũng không có ngày ta bảo người tránh ra.”

“Ta đi lấy nước giúp người tẩy thân, để tránh người khó chịu.”

Toàn thân y nhuyển đến mức động không được, ánh mắt mệt mỏi đến mức cơ hồ mở không lên, y gật đầu, Nhan Nghĩa Thịnh nói đi lấy nước, lúc vượt qua góc tối, nghe thấy được một thanh âm rất nhỏ.

“Người... Người làm cái gì a? Người này là sắc lang.” Hà Hoa thấp giọng khiển trách, thế nhưng ngữ âm run

rầy không thành câu.

“Ta sắp chết, Hà Hoa, ngày mai ta đến cầu hôn nhé? Nếu không có được người, ta thật sự sẽ chết, cầu người, đừng cự tuyệt ta, ta biết bản thân dung mạo không anh tuấn, miệng mồm rất xấu, thế nhưng ta sẽ sửa, người chỉ cần cho ta trước mặt người khác rống một tiếng, thể hiện khí phách nam nhân, còn lại lúc chỉ hai người chúng ta, tùy ý người xử trí, người muốn mắng, muốn đánh, muốn làm gì cũng được.”

Hoàng Công Thạch nói ra lời thề son sắc, nhưng là nói kiểu thương cảm như vậy, hắn không nghe được Hà Hoa trả lời thế nào, nhưng nếu để cho Hoàng Công Thạch sĩ diện biết mình nghe được những lời yếu thế này, cam đoan Hoàng Công Thạch sẽ tự đào mồ chôn mình.

Hắn phóng nhẹ cước bộ tiêu sái ly khai, không kinh động đến người lần đầu nếm trải tình ái, vừa vào phòng, Ngân Nguyệt Nha mệt mỏi đến mức ngủ thiếp đi, hắn lau thân thể cho y, sau đó cẩn thận dịch chắn, nằm xuống ôm lấy y.

Tựa như đang ngủ, cảm nhận được thân nhiệt của hắn, Nguyệt Nha vùi đầu vào ngực hắn, nhẹ giọng gọi tên: “Nghĩa Thịnh.”

“Ân, ta ở đây, hảo hảo ngủ một chút.”

Ánh mắt y không mở lên nổi, lại bắt được tay hắn, nhiều năm lo lắng khiến y bất an nói: “Đừng... đừng rời bỏ ta.”

Nhan Nghĩa Thịnh hôn lên môi y, hạ xuống vô số nụ hôn, một trận đau xót nổi lên, đem y gắt gao ôm vào lòng.

“Ta vĩnh viễn sẽ không ly khai người.”

Dường như cảm nhận được thâm tình của Nhan Nghĩa Thịnh, Ngân Nguyệt Nha nở ra nụ cười tựa đoá hoa hồng nhạt, nụ cười kia là nụ cười cả đời hắn yên tâm nhất, cũng là lúc đồng tiền xinh đẹp nhất trên đời.

——TOÀN VĂN HOÀN——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-luyen-nguyet-nha-loan>